کربل دے شہید اعظم نے دیکھو کیڈا صبر کمایا اے

ظالم نوں راضی نہیں کیتا سر دے کے رب نوں منایا اے

کربلا دے موضوع تے جس وچ نواسہ رسول حضرت امام حسینؑ
تے آپ دے ساتھیاں دی شہادت تے جرأت و بہادری
دے ایمان افروز واقعات محرم الحرام دیاں پنجابی تقریراں

کربل دا شہسوار

فخر الواعظین علامہ عطاء المصطفےٰ جمیل ایم اے عربی گولڈ میڈلسٹ
بن سلطان الواعظین مولانا ابو النور محمد بشیرؒ کوٹلی لوہاراں

مرتب
مولانا الحاج محمد جعفر ضیاء القادری

محمود شہید لاجپت روڈ گلی نمبر 5 خادم کالونی شاہدرہ لاہور

کربل دے شہید اعظم نے دیکھو کیڈا صبر کمایا اے

ظالم نوں راضی نہیں کیتا سر دے کے رب نوں منایا اے

کربلا دے موضوع تے جس وچ نواسہ رسول حضرت امام حسینؓ
تے آپ دے ساتھیاں دی شہادت تے جرأت و بہادری
دے ایمان افروز واقعات محرم الحرام دیاں پنجابی تقریراں

کربل دا شہسوار

فخر الواعظین علامہ عطاء المصطفیٰ جمیل ایم اے عربی گولڈ میڈلسٹ
بن سلطان الواعظین مولانا ابوالنور محمد بشیر رحمۃ اللہ علیہ کوٹلی لوہاراں

مرتب

مولانا الحاج محمد جعفر ضیاء القادری

محمود شہید لاجپت روڈ گلی نمبر 5 خادم کالونی شاہدرہ لاہور

نام کتاب .... کربل دا شہسوار

مرتب .... محمد جعفر ضیاء القادری

جناب سردار محمد رحمۃ اللہ علیہ

تعداد 300

اشاعت .... پہلی وار ستمبر 2015ء
ذیقعد 1436ھ

کمپوزنگ .... مخدوم محمد طارق

صفحات 264

ناشر .... مکتبہ غوثیہ رضویہ شاہدرہ

ہدیہ 300

- مکتبہ غوثیہ رضویہ، محمود شہید لاجپت روڈ نزد شاہدرہ اسٹیشن لاہور
- مکتبہ فیضانِ مدینہ اینڈ لاثانی سنٹر دکان نمبر 3 گنج بخش روڈ لاہور
- مسلم کتابوی نزد مکتبہ المدینہ دربار مارکیٹ لاہور
- قادری کتب خانہ مین بازار داتا دربار گنج بخش روڈ لاہور
- قادری ہجویری ورائٹی ہاؤس نزد سونے والا گیٹ داتا دربار لاہور

گھر بیٹھے ڈاک دے ذریعے دی کتاباں منگوا سکدے او

رابطہ فون 0333-4791219

بسم اللہ الرحمٰن الرحیم

شرف انتساب

فرزند رسول جگر گوشہ بتول سید الشہداء حضرت امام حسین رضی اللہ تعالیٰ عنہ

جہناں نے اپنی جان تے سارا کنبہ اللہ تعالیٰ دے رستے وچہ

دین مصطفےٰ صلی اللہ علیہ وآلہٖ وسلم دے واسطے قربان کردتا دے نام

بفیضانِ نظر

آفتاب شریعت، ماہتاب طریقت، فنافی الرسول (صلی اللہ علیہ وآلہٖ وسلم)

استاذی المکرم فقیہ اعظم حضرت علامہ الحاج

ابوالخیر محمد نور اللہ نعیمی قادری

قدس سرہ العزیز بانی دارالعلوم حنفیہ فریدیہ

بصیر پور (اوکاڑا) پنجاب پاکستان

گر قبول افتد زہے عز و شرف

گدائے اہلبیت

محمد جعفر ضیاء القادری شاہدرہ لاہور

فاطمہ دا لال

فاطمہ دا لال دیکھو سخی لجپال ویکھو دین نوں بچان چلیا
زینب دا ویر سوہنا روشن ضمیر سوہنا لگیاں نبھان چلیا

چھوٹا جیہا قافلہ اے علی دے گھرانے دا
داجاں پیا مارے دین سیداں نوں نانے دا

اکبر جوان لے کے اصغر نادان لے کے یار نوں منان چلیا

صغراں مدینے روے سن بابا زاری نوں
سینے کدوں لاؤ ناں تی مڑ آن کے بچاری نوں

لمیاں جدائیاں پیاں، طعنے پیاں دین سیاں بابا توڑ بان چلیا

یاد پیا آوندا نانے پاک دا مدینہ اے
ویراں دی جدائی وچ تڑپدی سکینہ اے

بابا بلاوے خیر ہوی جتھے شالا پیر ہوی توں ایں رولان چلیا

کربلا چہ لٹی گئی آل اے رسول دی
اکھیں نال ویکھدی رہی جائی اوہ بتول دی

ظالماں نے ویر کٹھے زینب نے جدوں ڈٹھے اکھاں چوں طوفان چلیا

سیدہ دے وانگ دتے کسے وی سہارے نئیں
دین اتوں ویرانج کسے بھین وارے نئیں

ناصر کمال ڈٹھا زاہرہ دا لال ڈٹھا ول میدان چلیا

نقش جمیل

حضرات محترم! ایہہ محفلاں، ایہہ رونقاں، ایہہ بزم ہستی دیاں رنگینیاں ہمیشہ واسطے نہیں ہین، اس عارضی جہان دے رہن والیاں نے فنا ہونا اے، اس جہان دی ہر شے فانی اے، باقی رہن والی صرف اللہ تعالیٰ دی ذات اے۔

قرآن پاک وچہ اللہ تعالیٰ نے فرمایا:

كُلُّ نَفْسٍ ذَائِقَةُ الْمَوْتِ ثُمَّ إِلَيْنَا تُرْجَعُوْنَ (پ ۱۷، رکوع:۳)

(ہر جان نے موت دا ذائقہ چکھنا اے تے پھر تساں ساڈی طرف واپس آنا اے۔

اس دنیا وچہ نہ کوئی ہمیشہ رہیا اے تے نہ کوئی رہے گا

اس دنیا دی محفل اندر نہ توں رہنا نہ میں رہنا

ایہہ دنیا میلہ کوئی دم دا، چھڈ گلاں سب تکرار دیاں

جے رب نوں راضی کرنا ایں کر گلاں رب دے یار دیاں

حضرات! محبّ اہلبیت وصحابہ جناب سردار محمد رحمۃ اللہ علیہ اک سرکاری ملازم ہو کے علماء کرام دے نال اوہناں نوں خصوصی محبت سی اکثر محفلاں وچہ جا کے تقریراں سنیاں تے ریکارڈ کر کے پھر اوہناں نوں لکھنا۔ ایہہ وی اک بڑی محنت تے اوکھا کم ہے۔ پر جدوں دل وچہ دین دی محبت علماء نال پیار ہووے تے پھر مشکل کم وی آسان ہو جاندا اے۔ میں وی (محمد جعفر القادری) تن حصے سنی علماء دیاں پنجابی تقریراں لکھ لکھ کے شائع کیتیاں جہاں نوں علماء تے عوام نے بڑا پسند کیتا، چوتھا حصے دی تیاری کر رہیا اور جو کتاب آپ دے ہتھ

وچ ہے اس دے شروع وچ وی فرزند رسول جگر گوشۂ بتول امام عالیمقام رضی اللہ عنہ دی بارگاہ وچہ چند صفحیاں دا نذرانہ عقیدت پیش کردتا جدوں پڑھوں گے تے ایمان تازہ ہووے گا۔

بہر حال دسنا ایہہ سی جناب سردار محمد رحمۃ اللہ علیہ نے حضرت علامہ عطاء المصطفیٰ جمیل ابن سلطان الواعظین ابوالنور محمد بشیر رحمۃ اللہ علیہ دیاں تقریراں ریکارڈ وی کردے رہے تے نال نال کیسٹاں توں لکھدے وی رہے اوہ تقریباً کافی تقریراں دا مجموعہ بن گیا۔ اک دن ایسا وقت آیا اوہ اللہ تعالیٰ نوں پیارے ہو گئے۔ انا للہ وانا الیہ راجعون۔ اللہ تعالیٰ اوہناں دی قبر تے ہزار ہا رحمتاں نازل فرمائے تے قبر نوں جنت دے باغاں وچوں باغ فردوس بنائے۔ تے نبی کریم صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم دی شفاعت نصیب فرمائے۔ آمین۔

جناب سردار محمد رحمۃ اللہ علیہ دے وصال توں بعد، مسلک اہلسنت دے پیارے خطیب واعظ خوش الحان حضرت مولانا محمد امین چشتی سلمہ ربہٗ تعالیٰ، خطیب اعظم راہوالی گوجرانوالا، نے ٹیلیفون کیتا تے پھر شاہدرہ خود تشریف لے آئے تے فرمایا کہ مولانا حاجی محمد جعفر قادری ضیائی صاحب جناب سردار محمد صاحب نے جو تقریراں پنجابی وچہ نوٹ کیتیاں نے اوہ شائع کرنیاں نے تے تسیں شائع کرو۔ سارے حقوق آپ دے ذمے اسیں چاہنے آں ایہہ تقریراں اہلسنت و جماعت دے کول پہنچن تے سارے استفادہ کرن۔ تے نالے ساڈے واسطے تے جناب سردار محمد رحمۃ اللہ علیہ واسطے وی بخشش تے نجات دا ذریعہ بن جاون، میں وعدہ کرلیا تے بسم اللہ پڑھ کے تیاری کرلئی اس سلسلے وچہ پہلے مینوں بڑی محنت کرنی پئی، کیونکہ کئی واقعات اوہ بار بار لکھ چکے

سن، اوہناں نوں صحیح کیتا اس دے بعد اللہ تعالیٰ دے فضل و کرم نال کتاب پایہ تکمیل پہنچی اور شائع ہو گئی۔ مختلف موضوع تے دوسریاں تقریراں ان شاء اللہ پھر شائع کراں گا۔

آخر تے میں تمام دوستاں دا بزرگاں دا تے علماء کرام تے خطیباں تے ناشرین تے دربار مارکیٹ داتار دربار لاہور کتب خانے والیاں دا جنھاں نے میری حوصلہ افزائی فرمائی تے اپنی خصوصی دعاواں وچہ یاد رکھیا۔ تے اشاعت دے سلسلے وچہ تعاون فرمایا مشکور ہاں۔

(۱) پیر طریقت جانشین حضور سیدی فقیہ اعظم استاذ العلماء حضرت صاحبزادہ الحاج مولانا محمد محبّ اللہ نوری قادری زیب سجادہ نشین آستانہ عالیہ نوریہ قادریہ و مہتمم دار العلوم حنفیہ فریدیہ بصیر پور (اوکاڑا)

(۲) پیر طریقت رہبر شریعت مبلغ اسلام حضرت مولانا سید مشتاق احمد ہاشمی سینئر وائس چیئرمین سپریم کونسل پاکستان قومی امن کمیٹی۔

(۳) رفیق مدینہ منورہ حضرت صاحبزادہ سید افضال حسین شاہ مجددی سجادہ نشین دربار عالیہ چورہ شریف حال مقیم چک نمبر 38 نور پور شریف کالا شاہ کاکو مرید کے

(۴) رفیق مدینہ پیر طریقت حضرت پیر سید ارتضیٰ علی کرمانی زیب سجادہ نشین آستانہ عالیہ وارثیہ چاہ میراں لاہور

(۵) رفیق مدینہ منورہ مولانا حافظ محمد ارشد رضوی شاہدرہ لاہور خطیب اعظم لاہور

(۶) سفیر امن محبّ اہلبیت وصحابہ جناب حاجی عامر رشید خاں صاحب

چیئرمین سپریم کونسل پاکستان (NPC) چیئرمین قومی امن کمیٹی لاہور ڈویژن بمقام بیت العلم گرائمر سکول ایچ بلاک قیصر ٹاؤن شاہدرہ لاہور

(۷) مجاہد اہلسنت علامہ قاری محمد نواز جلالی چیئرمین قومی امن کمیٹی علماء ونگ ضلع لاہور، خطیب جامع مسجد ذوالنورین عثمان غنی جاوید پارک شاہدرہ لاہور

(۸) خطیب اہلسنت مولانا محمد امین چشتی خطیب اعظم راہوالی ضلع گوجرانوالا۔

(۹) رفیق مدینہ مولانا قاری سجاد علی رضوی خطیب جامع مسجد اقبال پورہ شیخوپورہ روڈ۔

دعا ہے اللہ تعالیٰ بار بار حج بیت اللہ تے گنبد خضریٰ دی زیارت دی سعادت عظمیٰ عطا فرمائے تے خاتمہ بالخیر فرمائیے۔ تے جدوں موت آئے تو گنبد خضرا سامنے ہووے۔

شعر
اے سبز گنبد والے منظور دعا کرنا
جد وقت نزع آئے تو دیدار عطا کرنا

تے جنت البقیع رسول کریم صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم دے قدمین مبارک وچہ دفن ہونا نصیب ہووے۔ آمین

طالب مدینہ منورہ
محمد جعفر ضیاء القادری
شاہدرہ لاہور

نواسہ رسول حضرت امام حسین رضی اللہ عنہ

شاہ ہست حسین پادشاہ ہست حسین
دین ہست حسین دین پناہ ہست حسین
سرداد نہ داد دست در ست یزید
حقا کہ بنائے لا الہ ہست حسین

(خواجہ اجمیری رحمۃ اللہ علیہ)

شاہ بھی حسین ہے۔۔۔ بادشاہ بھی حسین ہے
دین بھی حسین ہے۔۔۔ دین نوں پناہ دین والا بھی حسین ہے
جہاں نے سر مبارک تے دتا پر اپنا پاک ہتھ یزید دے پلیت ہتھ وچ نہ دتا۔

کون حسین رضی اللہ عنہ

کون حسین رضی اللہ عنہ
نبی کریم صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم دے موہڈے دا شہسوار حسین
کون حسین رضی اللہ عنہ، مدینہ منورہ دی بہار حسین رضی اللہ عنہ
کون حسین رضی اللہ عنہ، نبی دے دل دا قرار حسین
کون حسین رضی اللہ عنہ، علی المرتضٰی دے انوار حسین
کون حسین رضی اللہ عنہ، فاطمہ زہرہ دے اسرار حسین
کون حسین رضی اللہ عنہ، جو عابد سن۔۔۔ تے ایسے عابد کہ۔۔۔ انتہائی مظلومی وچہ دسویں محرم دی ساری رات اپنے خیمے وچ عبادت وچ گزاری۔۔۔ تے

ایسے عابد کہ میدان کربلا دے حق و باطل دے معرکے وچہ اپنے جسم مبارک تے کاری زخماں دے باوجود، دشت کربلا دی تپدی ہوئی ریت تے اللہ تعالیٰ دی بارگاہ وچہ اپنا سر نیاز سجدے وچہ رکھ دتا۔

کون حسین رضی اللہ عنہ، جو بہادر سن۔۔۔ تے ایسے بہادر کے بے سرو ساماں ہون تے تن دن دے بھکھے پیاسے ہون دے باوجود ہزاراں دشمناں دے مقابلے وچہ تن تنہا ڈٹے رہن والے۔

اور ایسے بہادر کہ جہناں تے تیراں دی بارش وی ہوئی۔۔۔ نیزیاں دا مینہ وی برسیاں تے تلواراں دا طوفان وی، مگر آپ دے پائے استقلال وچہ ذرہ بھر وی لغزش نہ آئی۔

کون حسین رضی اللہ عنہ، جو سخی سن۔۔۔ تے ایسے سخی کے دشت کربلا وچ اللہ تعالیٰ دے رستے وچہ اپنے جوان بیٹے نوں قربان کر دتا۔ اپنے معصوم علی اصغر نوں اپنی جھولی وچہ دم توڑدیاں دیکھیا، اپنے بھائی امام حسن رضی اللہ تعالیٰ عنہ دی نشانی حضرت قاسم دے سر نوں پامال کروا دتا، اپنی بہن دے جگر گوشے عون ومحمد دے ذبح ہو کے لاشاں دے تڑپنے دا نظارا کیتا۔ اپنے برادر محترم حضرت عباس دے بازو قلم ہوندے ویکھے۔۔۔ اور پھر سب توں آخر وچہ۔۔۔ اپنے بیمار پیارے بیٹے نوں اپنی لاڈلی بیٹی سکینہ نوں۔۔۔ تے اپنی پیاری بہن زینب نوں تے اپنی وفا شعار بیوی محترمہ شہر بانو نوں پردیس وچہ بالکل اکیلے تے بے سہارا چھڈ کے حق و صداقت دے علم نوں بلند رکھن واسطے اپنی وی سخاوت کر دتی اسی واسطے تو جوش ملیح آبادی۔ اللہ تعالیٰ نوں عرض کر دا اے۔

اے بار الٰہ نوحہ سناتا پھرتا۔ تا حشر اشک بہاتا پھرتا

امداد نہ کرتے اگر کربلا میں حسین۔ اسلام ترا ٹھوکریں کھاتا پھرتا

کون حسین رضی اللہ عنہ: جہناں نے مدینے والیانوں کو نے جان توں پہلے روکن تے عظمت اسلام دی خاطر جان دیون تے حق اور ہدایت دی راہ وچہ قربان ہو جان دے جذبہ ایمانی دے پیش نظر ایہہ کہہ کے انکار کردتا سی۔۔۔ کہ اے مدینے والیو! تہاڈی ہمدردی دا شکریہ۔۔ تے تہاڈی اس خیر خواہی دا شکریہ۔۔۔ تے اس عقیدت و محبت دا شکریہ۔۔۔

لیکن مجھے جانا پڑے گا عظمت قرآن کی خاطر
مجھے جانا پڑے گا خدمت ایمان کی خاطر
نہیں جاتا تو پھر حیدر کے گھر کی آن جاتی ہے
تمہارا دین میری غیرت ایمان جاتی ہے
میں جاتا ہوں کہ دنیا میں وفا کا نام رہ جائے
میرا کچھ نہ رہے لیکن خدا کا نام رہ جائے

کون حسین رضی اللہ عنہ:

جہناں نے ناموس دین دی حفاظت واسطے میدان کربلا دی طرف جان دی اجازت لین واسطے حضرت محمد مصطفیٰ صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم دے روضہ پاک تے حاضر ہو کے گنبد خضرای دی طرف نگاہ اٹھائی۔۔۔ تے پھر۔۔۔ روضہ انور دی مقدس جالی نوں چمیا تے قبر انور حضرت محمد مصطفیٰ صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم نوں اپنے کلاوے وچہ لے کے اس طرح سلام عرض کیتا۔۔۔

سلام اے جد امجد اے میرا منہ چومنے والے
مجھے دوش نبوت پر اُٹھا کر گھومنے والے

ذرا نظریں اٹھا کر دیکھو کس کا نور عین آیا
اُٹھ اے نانا محمد تیرے در تے ہے حسین آیا
میری منزل کٹھن ہے اور مسافر بے نوا ہوں میں
مدد اے رہبر کامل کہ تنہا رہ گیا ہوں میں
تیرے قدموں سے دنیا اب مجھے بھی دور کرتی ہے
کسی فاسق کی بیعت پر مجھے مجبور کرتی ہے
اسے ضد ہے کہ میں بیعت کروں ایمان دے ڈالوں
میری خواہش یہ ہے کہ ایمان میں بچالوں جان دے ڈالوں
دعا کیجئے کہ مالک ہم کو صبر و استقامت دے
حَسن کی بردباری اور حیدر کی شجاعت دے

کون حسین رضی اللہ عنہ

وا اپنے خیمہ شہادت گاہ حسن دی طرف اس شان نال نکلے۔۔۔کہ۔۔۔
ہ نکلا خیمۂ نوری سے سورج شہسوای کا
سوئے میدان آیا ہے وہ موجد جانثاری کا
وہ آیا وارث جنت امام الاولیاء آیا
وہ آیا راکب دوش محمد مصطفیٰ آیا
وہ آیا جو پلا آغوش میں خاتون جنت کی
وہ آیا جس کے دل میں آرزو مچلتی تھی شہادت کی

وہ آیا شام کے فرعون کو جھنجھوڑنے والا
وہ آیا آمریت کے بتوں کو توڑنے والا

کربلاؑ دے میدان وچہ ایمان افروز خطبہ

کون حسین رضی اللہ عنہ

جہناں نے کربلا دے تپدے ہوئے ریگستان وچہ اتمام حجت واسطے یزید ملعون دی ویہہ (۲۰) ہزار فوج دے سامنے کھڑے ہو کے اک ایمان افروز خطبہ ارشاد فرمایا کہ۔۔۔

اے باطل پرستو! دین دے باغیو تے اسلام دے دشمنو! سنو! تے غور نال سنو کہ تسیں جو کچھ ایہہ کر رہے ہو تے جس دے نال کر رہے ہو او وہ کون ہے؟

۔۔۔ میرے حسب و نسب نوں یاد کرو۔۔۔ میں اس رسول دا نواسہ ہاں جس دا تسیں کلمہ پڑھدے او۔ میں اس باپ دا بیٹا ہاں جو تہاڈا خلیفہ تے امام سی۔ میں اس ماں دا لخت جگر ہاں جس توں جبریل علیہ السلام وی حیا کردے سن۔ میں نبی پاک ﷺ دے کندھیاں تے سوار ہون والا حسین ہاں۔ محبوب خدا صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم دیاں زلفاں نال کھیڈن والا حسین ہاں۔ میں خاتون جنت دی گود وچہ پلنے والا حسین ہاں! تہاڈی نظر وچہ اگر میرا قصور کوئی ہے تو ایہہ وے کہ میں اک فاسق و فاجر دی بیعت نہیں کردا۔ اسلام دے باغی اگے سر نہیں جھکاندا تے نظام مصطفیٰ صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم دے دشمن نوں اپنا پیشوا تسلیم نہیں کردا۔

توسن لو۔۔۔میں حق وصداقت دی راہ وچہ اپنا سب کجھ قربان کردیاں گا۔۔۔ اسلام دی عظمت دی خاطر بھکھ تے پیاس دی شدت برداشت کرلواں گا۔۔۔دین مصطفیٰ صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم دی آن دے واسطے اپنے اکبر واصغر نوں قربان کردیاں گا۔ تے قرآن پاک دی آبرو (عزت وعظمت) بچان واسطے خود وی نیزے تے چڑھ جاواں گا مگر فاطمہ دے لعل توں ایہہ امید نہ رکھو کہ اوہ بھکھ تے پیاس توں تنگ آکے۔۔۔خوف وہراس توں گھبرا کے تے اولاد دے قتل دی فکر وچہ میں تہاڈی تلواراں دی چمک توں ڈر کے شریعت مصطفیٰ صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم دے اک باغی یزید دی بیعت کرلاں گا۔۔۔تے پھر ابن سعد۔۔خولی۔۔۔تے شمر نوں مخاطب کرکے فرمایا:۔۔۔کہ

مٹی کے کھلونو دو گھڑی میں ٹوٹنے والو!
جواں مردو! دلیرو! گھر پہ بلا کر لوٹنے والو!
بتاؤ قول دے کر پھر بھلا دینا شرافت ہے؟
کسی کو گھر بلا کر پھر دغا دینا شرافت ہے؟
بچو نارِ جہنم سے بچو اس جبر لاحق سے
ابھی تک وقت ہے رُک جاؤ میرے خون ناحق سے
ادھر دیکھو ذرا شجر نبوت کا ثمر ہوں میں
شہنشاہ ولایت شیر خیبر کا پسر ہوں میں
تمہاری تیغ سے ڈر کر میں عظمتِ قرآن نہیں دوں گا۔
میں اپنی جان دے دوں گا مگر ایمان نہیں دوں گا

شہادت عظمیٰ:

جس وقت محرم دا مہینہ آندا ہے تو دلاں دے اندر جذبہ شہادت موجزن ہوندا ہے۔ تے اس شہادت عظمیٰ دی یاد تازہ ہو جاندی ہے تے اوہ قربانیاں سامنے آ جاندیاں نے جہناں دی گواہی اج وی کربلا دی تپدی ہوئی ریت دے ذرے دے رہے ہیں۔ مختصر جیہا قافلہ ہے تے اس قافلے دا رہنما اوہ ہے جس نوں ویکھ کے سید عالم صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم فرمایا کردے سن کہ مینوں حسین توں جنت دی خوشبو آندی ہے۔ نو (۹) محرم الحرام دے بعد دسوین دی ساری رات آپ نے تلاوت قرآن پاک تے نفل تے یاد الٰہی وچہ گزاری تے اللہ تعالیٰ دی بارگاہ وچہ دعا کیتی

تیرے دین کی خیر ہو یا الٰہی! میں آؤں گا کشتی کنارے لگا کے
یہ قاسم یہ عباس بھانجے بھتیجے تیرے پاس پہنچیں گے گردن کٹا کے
مصائب جہاں بھر کے گھیرے ہوئے ہیں تو اضح یہ کی کوفیوں نے بلا کے

یا اللہ! نتیجہ تینوں معلوم ہے میرے بہن بھائی بچے سب تیرے تے قربان۔ یا اللہ! میرے حوصلے بلند کر۔ میری زبان تے صبر و شکر دے سوا کچھ نہ ہووے۔

پھر امام حسین رضی اللہ عنہ نے اپنے ساتھیاں تے عزیزاں نوں اکٹھا کر کے نصیحت فرمائی تے تمام خیمے والیاں نوں فرمایا:۔۔۔

آئے ہیں جس کام کو وہ کام نہ بگڑے
جان چلی جائے مگر اسلام نہ بگڑے

حضرت علی شیر خدا دا نور نظر فجر دی نماز ادا کرن توں بعد میدان کربلا وچہ آیا آسمان دی طرف نگاہ اٹھائی

آواز آئی حسین بچ جا میں تقدیر ہاں

حسین رضی اللہ عنہ نے کہیا آ جا میں شبیر ہاں

پھر آواز آئی حسین مینوں خدا نے بھیجا ہے

حسین رضی اللہ عنہ نے فرمایا مینوں مصطفیٰ نے بھیجا ہے

پھر آواز آئی حسین میرا ناں قضا ہے

حسین رضی اللہ عنہ نے فرمایا میرا باپ مرتضٰی ہے۔

اور پھر عقل بولی: حسین رضی اللہ عنہ یزید دی بیعت کرن نال شان و شوکت ملے گی، تخت و تاج ملے گا، تے دنیا دے خزانے ملن گے اور

آرام بھی ہاتھ آئے گا اور راحت بھی ملے گی

دولت بھی مدینے کی حکومت بھی ملے گی

مگر عشق نے پکارا حسین رضی اللہ عنہ ایہہ تے ٹھیک ہے۔۔۔ پر

تو نے جو ذرہ آج گر صبر دکھایا

کوثر بھی ملے گا تمہیں جنت بھی ملے گی

عقل نے کہیا حسین گھر دا نظام بگڑے

عشق بول اٹھا محمد دا اسلام نہ بگڑے۔

عقل پھر بولی حسین رضی اللہ عنہ اکبر دی لاش تے گھوڑے دوڑن گے اصغر تے حلق تے تیر پوست ہووے گا۔ عباس دے بازو قلم ہون گے

عابد دے پیراں وچہ بیڑیاں پہنائیاں جان گیاں۔ بی بی زینب رضی اللہ عنہا دے خیمے جلائے جاون گے۔ تے سارے سر وی نیزے تے چڑھائے جان گے۔

ہن وی وقت ای بچ جا!

عشق پھر پکاریا: حسین رضی اللہ عنہ ایہہ سب کچھ ہووے گا۔۔۔ مگر تورا کب دوش مصطفیٰ صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم ہے۔ نور نگاہ مرتضیٰ ہے لخت جگر زہرہ ہے تے توں فاطمہ رضی اللہ عنہا دا پاک دودھ پیتا ہے اسی واسطے اے حسین رضی اللہ عنہ۔

چڑھ جائے کٹ کے سر تیرا نیزے کی نوک پر
لیکن یزیدیوں کی اطاعت نہ کر قبول

دسویں محرم نوں جدوں سورج ڈھل چکا اے تو شقی بد بختاں نے پے درپے حملے کرن لگے۔۔۔ تے پھر

نیزہ اک نے ماریا وچ سینے پھر تیراں دے مینہ برسان لگ پئے
ول کعبے دے سجدے کرن والے ہتھیں اپنے کعبے نوں ڈھان لگ پئے

تے پھر مظلوم اپنے جسم تے بہتر (۷۲) زخم کھان توں بعد

قرآن رحل زمین سے سر فرش گر پڑا
دیوار کعبہ بیٹھ گئی اور عرش گر پڑا

گھوڑے دی زین توں گرن توں پہلے آپ نے مدینہ پاک دی طرف ویکھیا تے عرض کیتی نانا جان تساں نے میری شہادت دی جو خبر دتی سی اوہ پوری ہو گئی

اے تے میں اپنے سارے وعدے پورے کر دتے نے تے آپ دی شریعت دی آن بچالئی۔ پھر آپ دے کناں وچہ اک آواز آئی۔۔۔کہ

سنبھل جاویں وے مسافر بچڑا وے میں چک لواں وچ جھولی
شالا جان دوزخ نوں جہناں تیری لاش مٹی وچ رولی

جمعہ دا دن سی تے نماز جمعہ دا وقت ہو چکا سی جمعے دیاں اذاناں ہو رہیاں نے شمر لعین قریب آیا، امام مظلوم نے فرمایا کی وقت اے شمر نے جواب دتا جمعے دیاں اذاناں ہو رہیاں نے فرمایا اوہ ظالم ذرا رک جا مینوں دو فرض ادا کر لین دے۔ خون نال وضو کر ہی چکے سن قبلہ دی طرف منہ کر لیا۔ ہر پاسو تلواراں دیاں بارشاں ہو رہیاں نے۔۔۔پھر

ہر ہر پاسو پُر پُر جسہ اوہدا تیراں نال پروتا
کر تیمّم گھوڑے اتے تے نیت نماز کھلوتا
شاہ حسین دا بدن مبارک یارو تیرا نال پروتا
پھر وی سید گھوڑے اتے نیت نماز کھلوتا

آخر تیر لگا وچ تالو ہو بے ہوش گیا سی
اللہ اکبر منہ تھی کہہ کے سید سجدے وچہ پیا سی

جا سجدے وچہ لال علیؑ دے تے آ سبحان اللہ پڑھیا
ایدھر شمر لعین کمینہ آن سینے تے چڑھیا

چمن والی تھان نبیؐ دی اتے خنجر چلایا
پھاڑ دتا قرآن دا ورقہ عرش عظیم ہلایا

بی بی زینب خیمے وچوں باہر آن کھلوئیا جے نہ ماری ویرنوں شمرا

اجے پوری نماز نہیں ہوئی

پھر

شاہ فرمایا شمر دے تائیں میرے سن سوال اج چارا ے
کریں نہ بے ادبی پگ میری دی ایہہ میرے نانے دی دستارا ے
میری بہن دے سرتوں چادر نہ لاہویں اوہ ازل دی پردے دارا ے
عابد دے پیریں کڑیاں نہ پاویں او بیکس تے بیمارا ے
کر کے قیدی علی دیاں جایاں نہ پھری شہر بازارا ے
تے پھر ادھر کوفے دے ریگستان وچہ اللہ اکبر دی صدا بلند ہوئی
تے ادھر شمر لعین فاطمۃ الزہرا دے لال دے گلے تے خنجر چلا دتا تو اس طرح مظلوم کربلا کربلا دے میدان وچ وفدیناہ بذبح عظیم دی عملی تفسیر بن گئے۔

جس نے حق کربلا میں ادا کر دتا۔ گھر کا گھر سب سپرد خدا کر دتا
کرلیا نوش جس نے شہادت کا جام۔ اس حسین ابن حیدر پہ لاکھوں سلام

صدقے جہاں دے اساں نوں وچہ دنیا، ایہہ دین ملیا تے قرآن ملیا
کربلا اندر اوہناں سیداں نوں، کفن دفن داوی نہ ساماں ملیا
ملیا اصغر نوں تیر خنجر شاہ تائیں، پاک بیبیاں نوں کوئیں میدان ملیا
پر اوہناں کفن تے دفن نوں کی کرنا، آپ جہاں نوں رب رحمان ملیا

دس محرم دے بعد رات نوں تاریکی اندھیرا چھا چکا اے تو امام پاک دی زینب بہن نے چادر سر تے پائی تے جلے ہوئے خیمے دا پردہ بنا کے شمشیر حیدری ہتھ وچہ لے کے لاشاں نوں اکٹھا کر کے پہرہ دین لکیاں اپنے حسین نوں کدی

جدا نہ ہون والی بہن ۔۔ اج

پہلی رات حسین بھرا باہجوں ویکھو کس طرح بھین گزار دی اے
لاش ویر دی توں مٹی جھاڑ نے نوں چادر نور دی سروں اتار دی اے
زلفاں چمدی لاش نوں لائے سینے نالے رو کے آہی مار دی اے
اک وار تے بول دے میں بھین صدقے تیرے باہجھ زینب کس کار دی اے

سیدہ زینب رضی اللہ عنہا نے بھائی دی لاش نوں سینے نال لایا۔ بدن مبارک توں مٹی نوں جھاڑیا صاف کیتا، خاک کربلا نوں بوسہ دتا تے فریاد کیتی

شالا رات محرم والی سے برساں دی تھیوے
نہ دن چڑھے تے نہ رات مکے میرا ویر جدا نہ تھیوے
شالا مرن نہ ویر کسے دے نہ ہون نمانیاں بھیناں
جس بھین دا ویر نہ کوئی اس کیہ دنیا توں لینا
لاش بھرا دی بی بی زینب لا سینے نال گھٹ دی
کہڑی گلوں اج رُس گیوں ویرن کدے انج پریت نئیں ٹٹ دی

ادھی رات ہوگئی تو بنت علی رضی اللہ عنہا دیکھیا کہ اک گھوڑ سوار لاشاں دے گرد چکر لگا رہیا اے سیدہ نے حیران ہو کے پچھیا تسیں کون ہو تے لاشاں دے چکر کیوں لگا رہے او اسوار نے پچھیا بی بی ایہہ لاشاں کہناں دیاں ہیں۔ زہرا جائی نے جواب دیتا ایہہ علی اکبر دی لاش ہے ایہہ علی اصغر دی لاش ہے سوار نے پھر پچھیا۔۔۔ اے بی بی ایہہ دو چھوٹیاں چھوٹیاں لاشاں کہناں دیاں ہین؟

سیدہ دیاں اکھاں توں آنسو جاری ہو گئے تے فرمایا

نال ایہناں دا عون و محمد ایہ مجھ غریب دے بچڑے
او حسین دی جوڑی تے ایہہ میری جوڑی دونویں بھین بھرا اج اُجڑے

فاطمہ رضی اللہ عنہا دی لاڈلی دا جواب سن کے اسوار جان لگا۔ تو بی بی نے اس دے گھوڑے دی لگام پکڑ لئی۔۔۔ تے پچھیا اے اسوار توں وی دس تو کون ہیں؟

کتھوں آیا ہیں تے کیوں آیا ہیں۔ اسوار نے چہرے توں نقاب (پردہ) اٹھایا تے فرمایا:

مار آواز نبی نے اگو ایہہ جواب سنایا
میں تدھ غریب دا نانا بچڑی تیرا پہرہ ویکھن آیا

(ترمذی شریف جلد دوسری صفحہ ۲۱۸، مشکوٰۃ شریف صفحہ ۵۷۰)

حضرت ام سلمہ رضی اللہ عنہا فرماندیاں نے کہ میں اک دن حضرت زینب رضی اللہ عنہا دی خدمت وچہ حاضر ہوئی۔ وَ ھِیَ تَبْکِیْ تو اوہ رو رہیا سن۔ میں عرض کیتا اے ام المومنین رضی اللہ عنہا تسیں رو کیوں رہیا ہو تو آپ نے فرمایا رَأَیْتُ النَّبِیَّ ﷺ یَعْنِیْ فِی الْمَنَامِ وَعَلٰی رَاْسِہٖ وَ فِیْہِ التُّرَاب کہ میں اج نبی کریم صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم نوں خواب وچ ویکھیا ہے کہ آپ دا چہرہ مبارک کسے لمبے سفر دی وجہ توں غبار آلود سی۔ میں عرض کیتی یارسول اللہ صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم تہاڈی ایسی حالت کیوں ہے؟ تو حضور صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم نے فرمایا کہ میں اس وقت اپنے نواسے حسین رضی اللہ عنہ دی شہادت گاہ (کربلا) توں آرہیاں ہاں۔

اہلبیت دا ایہہ لٹیا ہویا قافلہ سیدہ زینب رضی اللہ عنہا دی سالاری وچ روانہ ہویا تو

بی بی زینب قیدن بن کے جدوں ول شام دے چلی
کنب گیا سی عرش خدا دا نالے قبر رسول دی ہلی

اہلبیت عترت پیغمبر صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم دا ایہہ لٹیا ہویا قافلہ اس مظلوی و بے کسی دے عالم وچہ بڑے صبر و تحمل دے نال چلدا رہیا۔ ایتھے تک منزل حران دے قریب جا کے رُک گیا۔ حران دا اک رئیس یہودی اس دا ناں یحیٰ سی اپنے محل دی چھت تے بیٹھا اس قافلے نوں انتہائی دردناک طریقے نال آندا ویکھ رہیا سی۔ جدوں اس حضرت امام حسین رضی اللہ عنہ دے سر اقدس نوں ویکھیا تو لب مبارک ہل رہے سی۔ تے آپ ایہہ آیت تلاوت کر رہے سی۔

و سیعلم الذین ظلموا ای منقلب ینقلبون

میرے سخی حسین دی شان ویکھو ایسا پایا تے کسے نے پایا ای نئیں
لکھاں ہوئے شہید جہان اندر پر سجدے وچ کسے سیس کٹایا ای نئیں
منبراں اتے ہر کوئی قرآن پڑھدا چڑھ کے نیزے تے کسے سنایا ای نئیں

یحیٰ یہودی نے حیران ہو کے شمر نوں پچھیا کہ ایہہ کس دا سر ہے؟

اس نے جواب دتا ایہہ نواسہ رسول صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم حسین ابن علی رضی اللہ عنہ دا سر اے۔ تو اس کہیا کہ اگر اہناں دے نانے سچے نبی صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم نہ ہوندے تو اہناں دے نواسے توں ایہہ کرامت ظاہر نہ ہوندی۔ یحیٰ نے

سر پاک نوں بوسہ دتا تے کلمہ شہادت پڑھ کے مسلمان ہو گیا۔ تے پھر کربلا دے قیدیاں واسطے کھانا پکا کے آیا۔ مگر عمرو بن سعد نے واپس کر دتا تو یحیٰی نے تلوار کڈھ لئی تے اٹھ یزیدیاں نوں قتل کر کے لڑ دا ہویا جان بحق ہو گیا قافلہ پھر چل پیا قافلہ چلدا گیا تے فاطمہ دا لال نیزے تے وی قرآن پڑھدا گیا۔ تے دنیا نوں ایہہ دسدا گیا کہ قرآن ساڈے گھر نازل ہویا اے تے اسیں ہی اس دے وارث تے محافظ ہاں۔ تے اسی قرآن دی عزت تے آبرو دی خاطر اپنا سب کجھ قربان کر دتا ہے۔

پڑھو ہر دم درود ان پر شجاعت ہو تو ایسی ہو
علی بابا نبی نانا شرافت ہو تو ایسی ہو
سر نیزے پہ حضرت نے سنایا یوں کلام اللہ
پیغمبر بھی ہوئے حیران تلاوت ہو تو ایسی ہو

محرم الحرام اس دی دسویں تاریخ نوں جو جاناں اللہ تعالیٰ دے رستے وچ کربلا دے تپدے ہوئے صحرا وچ قربان کیتیاں گئیاں تاریخ عالم اوہناں دی مثال پیش کرن توں قاصر ہے۔ جوان علی اکبر دا لاشہ سامنے تڑپ رہیا ہے۔ عون و محمد خاک و خون وچہ غلطاں ہین۔ زہرا دا لعل مصطفیٰ دا نورِ نظر شہزادہ گلگوں قبا، راکب دوش مصطفیٰ ننھے معصوم علی اصغر نوں گود وچہ اٹھا کے لیا رہے نے ظلم دا تیر علی اصغر دے پیاسے حلق نوں چیر دا ہویا امام علی رضی اللہ عنہ دے بازواں نوں چھوندا ہویا پار گزر جاندا اے گردا ہویا خون امام عالیمقام چلو وچہ اٹھا کے آسمان

دی طرف پھینک کے عرض کردے نے

یا اللہ! ایہہ تے اک علی اصغر ہے اگر ہزار علی اصغر ہون تے اک اک کر کے تیرے ناں توں قربان کردا چلا جاواں۔

اگر تیری رضا ایسے وچ ہے تو حسین وی اسی طرح راضی ہے۔

جفا جو عشق میں ہوتی ہے وہ جفا ہی نہیں
ستم نہ ہو تو محبت میں کچھ مزا ہی نہیں

حضرات محترم! اوہ شہید جہناں نے اپنی فانی جاناں نوں قربان کیتا تو حیات ابدی مل گئی۔ فانی دتی تے جاودانی زندگی حاصل کیتی کتنا اچھا سودا ہے۔ فانی دیو تے باقی لو۔ ناقص دیو تے کامل لو۔ ادنیٰ دیو تے اعلیٰ لو۔ ایہہ سودا صرف اللہ تعالیٰ ہی کردا ہے تو پھر جان وی اوسے دی دتی ہوئی ہے اپنی دتی ہوئی چیز نوں واپس لے کے پھر اس تے شاندار بدلہ دیندا ہے۔

جان دی دی ہوئی اسی کی تھی
حق تو یہ ہے کہ حق ادا نہ ہوا

اللہ تعالیٰ اہلبیت عظام تے صحابہ کرام دی محبت عطا فرمائے۔

تے اوہناں دے نقش قدم تے چلن دی توفیق عطا فرمائے۔ آمین

وآخر دعونا ان الحمد للہ رب العالمین وصلی اللہ تعالیٰ علی حبیبہٖ وآلہ واصحابہ اجمعین

گدائے اہلبیت وصحابہ

محمد جعفر قادری شاہدرہ لاہور

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ الْمُسْتَعَانُ الَّذِیْ خَلَقَ الْاِنْسَانَ وَعَلَّمَهُ الْبَیَان وَالتِّبْیَانُ وَالصَّلٰوۃُ وَالسَّلَامُ عَلٰی اَفْضَلِ الرُّسُلِ سَیِّدِ السُّبُلِ مُحَمَّدٍ صَلَّی اللّٰهُ عَلَیْهِ وَسَلَّمَ رَسُوْلِ الْاِنْسِ وَالْجَانِ وَعَلٰی اٰلِهٖ وَصَحْبِهِ الَّذِیْنَ تَصَرَّفُوْا اِعْلَانِ تَحْقِیْقِهِمْ اِلٰی اِعْلَاءِ کَلِمَاتِ الرَّحْمٰنِ ۔

اَمَّا بَعْدُ!

فَاَعُوْذُ بِاللّٰهِ مِنَ الشَّیْطٰنِ الرَّجِیْمِ ۔ بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ ﴿وَمَا الْحَیٰوةُ الدُّنْیَآ اِلَّا لَعِبٌ وَّلَهْوٌ ؕ وَلَلدَّارُ الْاٰخِرَةُ خَیْرٌ لِّلَّذِیْنَ یَتَّقُوْنَ ؕ اَفَلَا تَعْقِلُوْنَ ﴿۳۲﴾

صَدَقَ اللّٰهُ مَوْلَانَا الْعَظِیْمِ وَبَلَّغَنَا رَسُوْلُهُ النَّبِیُّ الْکَرِیْمُ الْاَمِیْنُ وَنَحْنُ عَلٰی ذٰلِکَ لَمِنَ الشَّاهِدِیْنَ وَالشَّاکِرِیْنَ ۔ وَالْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِیْنَ ۔

قَالَ اللّٰهُ تَعَالٰی فِیْ شَانِ حَبِیْبِهٖ مُخْبِرًا وَّاٰمِرًا ۔ اِنَّ اللّٰهَ وَمَلٰٓئِکَتَهٗ یُصَلُّوْنَ عَلَی النَّبِیِّ یٰۤاَیُّهَا الَّذِیْنَ اٰمَنُوْا صَلُّوْا عَلَیْهِ وَسَلِّمُوْا تَسْلِیْمًا ۔

اَلصَّلٰوۃُ وَالسَّلَامُ عَلَیْکَ یَا رَسُوْلَ اللّٰهِ
وَعَلٰی اٰلِکَ وَاَصْحَابِکَ یَا حَبِیْبَ اللّٰهِ

کربل دا قصّہ

کربل دا جد قصہ چھیڑیا کنب گئی کل خدائی
بنی علی دی کونیاں شامیاں لٹ لئی کل کمائی
نال خدا دے زہرا جائے لاکے توڑ نبھائی
ہندیاں ہسدیاں کل امانت صائم توڑ پچائی
سخی حسین دی درد کہانی کد دل کوئی سن سکے
نازک کندھے پیر سچے دے لاشاں چک چک تھکے
جنہاں پیر تے تیر چلائے گئے جہانوں دھکے
جے نہیں درد شبیر دا صائم کی لینا جا مکے

لاشہ اکبر

کنب گئے سن دو عالم عرش نوں لرزہ آیا
تتی ریت تھلے جد سید اصغر نوں دفنایا
تڑپیاں صائم سید زادیاں حوراں نیر وگایا
لاشہ اکبر دا جد سید خیمیاں دل لایا

گرامی قدر واجب التعظیم والاحترام مسلمان بزرگو عزیز و دوستو! السلام علیکم!

محرم الحرام دی اج دو تاریخ اے اور سن ہجری دی چودھویں صدی دا آخری سال شروع اے اور آئندہ سن ہجری پندرھویں صدی دا آغاز ہون والا اے۔

محرم

محرم عربی زبان دا لفظ اے۔ جیہدا معنی اے عزت والا، حرمت والا، وقار والا، شان والا، ایہہ مہینہ پاک اسلام توں پہلاں بھی نبی اکرم نور مجسم ﷺ توں ماقبل بھی عزت تے احترام نال ویکھیا جاندا سی۔ جدی وجہ نال ایس مہینے دا ناں ای محرم این۔ اور ایہدے نال بے پناہ فضیلتاں بھی ہین روایات توں ایہہ ثابت اے کہ

حضرت آدم علیہ السلام دی توبہ قبول ہوئی تے محرم دے مہینے وچہ
نوح علیہ السلام دی کشتی کنارے تے لگی اوہ بھی محرم دا مہینہ سی
یونس علیہ السلام نوں شکم ماہی توں رہائی ملی اوہ بھی محرم دا مہینہ سی

ایس مہینے وچہ بے پناہ واقعات ایسے ہوئے نے۔ جنہاں دی بدولت ایہہ مہینہ باعث عزت اے باعث برکت اے۔

محرم توں پہلاں ذوالحج اے، محرم دے بعد صفر اے اور صفر دے بعد ربیع الاول شریف اے۔

عجیب اتفاق اے۔ کہ اساں اپنی ایس گنہگار زندگی وچہ بے پناہ حادثات ویکھے نے۔ بڑے واقعات ساڈیاں نگاہواں چے گذرے نے۔

بیت المقدس مسلماناں دے ہتھوں نکلیا۔ ساڈی زندگی وچہ۔ ایہہ افسوس

ناک خبراں اپنی زندگی وچہ سنی۔ بیت المقدس نذر آتش کیتا گیا۔ مسجد صخریٰ جلائی گئی ساڈی زندگی وچہ اور گذشتہ واقعہ جیہے پوری ملت اسلامیہ نوں سوگوار کر دتا۔

خانہ کعبہ دی بے حرمتی۔ خانہ کعبہ اُتے کجھ گمراہاں مرُتداں دا قبضہ۔ اور اخباری اطلاعات دے مطابق تقریباً چوبیں گھنٹے۔ خانہ کعبہ دا طواف بھی معطل رہیا اور نماز باجماعت بھی چوی گھنٹے تک خانہ کعبہ وچہ ادا نہیں ہوئی۔ ساڈی شامت اعمال اے۔ اور ایہہ اک بہت بڑا حادثہ اے۔ جیہڑا اسان سنیاں۔

اخبارات وچ تساں پڑھیاں ہوئے گا کہ۔ جس ویلے ایہہ خبر سنیں پاکستان دے متعدد مسلماناں نے۔ اونہاں اپنا کاروبار بند کر دتا۔ کئی مسلمان رون لگ پئے اور بعض اخباری اطلاعات نے کہ کئی مسلماناں نوں ہارٹ اٹیک بھی ہو گیا اور ایہہ خبر اے کہ اک مسلمان ایہہ سن کے اوہدے دل دی حرکت ای بند ہو گئی اے۔ انتقال ای کر گیا۔ لیکن کجھ غم اودوں ٹیا جدوں ایہہ معلوم ہویا کہ ایہہ یہودیاں اور عیسائیاں دی ایہہ سازش نہیں، بلکہ مسلماناں وچوں ای کجھ مرُتد سن جیہناں نے ایہہ حرکت کیتی۔

سب توں زیادہ اہم چیز ایہہ وے۔ کہ وقتی طور اُتے مسلماناں دے زخماں نوں مندمل کر دتا گیا۔ خانہ کعبہ دا طواف بھی جاری اے اور نماز باجماعت بھی جاری اے۔ لیکن قابلِ غور پہلو جیہڑا۔ میں سمجھنا روشن پہلو ول اگر اسیں ویکھیے۔ باریک بیں اگر نہ بنئے۔ الیہ جیہڑا واقعہ سرزد ہویا۔ ایہہ اللہ تعالیٰ نے پوری ملت اسلامیہ تے عالم اسلام دے ضمیر نوں جھنجھوڑیا سی۔ روشن پہلو اگر دیکھو۔ اگر خدا نجواستہ واقعہ ای فلسطینی یہودی ہندے تے اج تک خانہ کعبہ آزاد نہیں ہویا ہوناسی۔ بدستور قبضہ ہوناسی یہودیاں دا۔ سانوں اللہ تعالیٰ نے انتباہ کیتا۔ پوری ملت اسلامیہ نوں خدا تعالیٰ نے اتحاد و اتفاق دی دعوت دتی اے۔

اور ایہہ اللہ تعالیٰ نے سانوں ایس سوچ ول مائل کیتا اے۔ ایہہ کاروائی جیہڑی مرتداں کیتی اے یاں گمراہاں کیتی اے۔ ایہو کاروائی کل نوں خدانخواستہ امریکہ یا یہودی بھی کر سکدا اے۔ میں جیہڑے اپنے مشاہدات کیتے نے خانہ کعبہ دے۔ اور کجھ دوست کولوں وی سنے، اور جرائید رسائل وچہ مضامین پڑھے نے۔ خدا نہ کرے اللہ اوہ دن نہ لیائے ساڈی زندگی وچہ، اگر امریکہ یا اسرائیل ایہہ مذموم کوشش کرے تے پورے سعودی عربیہ دی فوج وچہ ایہہ قوت نہیں کہ بیت اللہ دے اک دروازے دی بھی حفاظت کر سکے۔ پاسباں حرم او ہوسن، جیہناں دے دل وچ عشق مصطفیٰ سی۔ باسپان حرم اوہ سن جو ناموس مصطفیٰ اُتے مردے سن۔

آج بادشاہ دے محلات تے پہرہ دین اُتے۔ تے ٹینک بھی متعین کیتے جاسکدے نے۔ بادشاہی محلات دے تحفظ دی خاطر باڈی گارڈ بھی ہندے نے۔ تے کیا حالات دا تقاضا نہیں۔ جس طرح عالم اسلام تے مشکلات نے ایس ویلے۔ کہ خانہ کعبہ دا پہلاں ای تحفظ کیتا جائے۔ میں سمجھناں ایہہ جیہڑا مرتداں دا واقعہ سی۔ خدا تعالیٰ نے مسلماناں نوں آئندہ سوچ دا اک زاویہ پیدا فرمادتا اے کہ حفاظت کرو۔

ایہہ دل اے مسلماناں دا خانہ کعبہ۔ اور میں تے سمجھناں خدا تعالیٰ دی ایہہ بھی رحمت اے اگر ایہہ واقعہ حضور پاک ﷺ وسلم دے روضہ مطہرا تے ہنداں معاذ اللہ۔ میں ایہہ عرض کراں چونکہ ایہہ مرتد سن۔ مرتد بھی سعودی عرب دے۔ جیہڑی اطلاعات نے سعودی مرتد سن اہناں ایہہ کاروائی کیتی حرم اُتے۔

لیکن جیہڑے غیر مسلم نے۔ اوہ ایہہ جان دے نے کہ کعبے نالوں بھی زیادہ محترم مقام گنبد محمد مصطفیٰ ﷺ وسلم اے۔ تاریخ پڑھ کے ویکھوں اج تک جنیاں سازشاں ہویاں نے۔ عیسائیاں اور یہودیاں دیاں۔ اوہ رسول اکرم ﷺ

دے روضے دے خلاف ہندیاں رہیاں اوہ یہودی وی جان دے نے کہ کعبے دی جان بھی محمد مصطفیٰ ﷺ نے۔

بہر حال اللہ تعالیٰ دا ہزار ہزار مرتبہ کرم اے۔ کہ خدا تعالیٰ نے ساڈے کعبے نوں آزاد فرمایا۔ اللہ دا گھر اے، ایہدا پاسبان بھی اللہ اے۔ پاسبان کعبہ خود خدا دی ذات اے، کوئی غیر اللہ پاسبان کعبہ نہیں ہوسکدا۔

پاسبان کعبہ دا لقب صرف محمد مصطفیٰ ﷺ نوں زیب دنیدا۔ ہاں کوئی انسان اگر اپنے واسطے لقب اختیار کرے۔ اوہنوں زیب دنیدا اے۔ خادم الحرمین شریفین حرمین دا خادم، پاسبان اللہ دے سوا مصطفیٰ ﷺ دے سوا کوئی انسان نہیں۔ پاسبان محمد مصطفیٰ ﷺ نے۔ پاسبان حرم خالق کائنات اے۔ انسان خواہ کوئی جلالتہ الملک ہووے انسان خواہ کوئی جتنا بڑا تاجدار ہووے اوہ پاسبان حرم نہیں اوہ غلام حرم این۔ خادم حرمین این۔ اللہ تعالیٰ خود پاسبان این۔ جس خدا تعالیٰ نے ابابیلاں نوں اتاریاں سی۔ اوسے پروردگار نے کعبے دا تحفظ کیتا۔ الحمد اللہ کعبۃ اللہ آزاد اے۔ طواف کعبہ بھی ہورہے نے۔ باجماعت نمازاں بھی ہورہیاں نے۔ میں تہاڈی خدمت وچ عرض کراں گا جمعے توں بعد نماز توں بعد دو دو رکعت نفل نماز ادا کر کے خدا دا شکر ادا کرو۔ اک ایس گل دا شکر کہ اوہ یہودی نہیں سن۔ اگر عیسائی اور یہودی ہندے تے سعودی عرب دی فوج وچ ایہہ طاقت نہیں۔ اپنیاں تے شیر بندے نے سارے۔ غیر دے سامنے ڈٹنا ایہہ کمال اے۔ اگر غیر ہندے آج تک کعبہ آزاد نہ ہندا۔ دعا کرو اللہ تعالیٰ نبی پاک ﷺ وسلم دا صدقہ۔ عالم اسلام نوں اتحاد عطا فرمائے۔ مسلماناں نوں اتحاد دی دولت عطا فرمائے۔ آمین

قرآن پاک دی جیہڑی آیۃ مبارکہ میں تلاوت کیتی۔ اوہدا ترجمہ سنن

توں پہلاں میں ایہہ عرض کراں گا۔ غیر اسلامی جتنے نظریات نے اوہناں دا تے اسلام دا فرق ای ایہہ آیت جیہڑی میں تلاوت کیتی اے۔

مسلم اور غیر مسلم

مسلم اور کافر۔ اوہدے درمیان جیہڑی حد فاصل اے عقیدے دی قرآن پاک دی ایہہ آیت اے۔ اللہ تعالیٰ نے فرمایا:

دنیاوی زندگی

وَمَا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا إِلَّا لَعِبٌ وَلَهْوٌ وَلَلدَّارُ الْآخِرَةُ خَيْرٌ لِلَّذِينَ يَتَّقُونَ أَفَلَا تَعْقِلُونَ۔ (پ ۷ ع ۱۰)

اور دنیا کی زندگی نہیں مگر کھیل کود اور بیشک پچھلا گھر بھلا ان کیلئے جو ڈرتے ہیں تو کیا تمہیں سمجھ نہیں۔

ایہہ زندگی جیہڑی حیات ساڈی اے دنیا دی۔ اللہ نے فرمایا دنیا دی زندگی کجھ نہیں اہیدی کوئی حیثیت نہیں۔

اِلا لَھو وَلَعِب۔ مگر اک کھیڈ تماشا اے۔ لَہو وَلَعِب۔ تماشا کھیڈ اے۔ اللہ نے فرمایا کوئی حیثیت نہیں ایس دنیا دی۔ زندگی دی۔ مَاھٰذِہِ الْحَیٰوۃُ الدُّنْیَا۔ ایہہ جیہڑی ساڈی حیات اے مستعار اے۔ فرمایا کھیڈ اور تماشا اے۔ ایہدا معاذ اللہ ایہہ مفہوم نہ لیئو کہ زندگی توں نفرت قرآن نے سکھائی اے۔ یا اسلام سانوں زندگی توں بیزار کردا اے یا دنیا توں تنفر کردا اے۔ نہیں

دنیا مردار اے

حضور علیہ الصلوٰۃ والسلام نے فرمایا کہ جیہڑی دنیا اے فرمایا الدنیا جیفۃ دنیا مردار اے۔ ایہدے خواہش مند کتے نے۔ جیہڑی دنیا۔ دین نوں

پس پشت ڈال کے۔ حاصل کیتی جائے۔ جس مال وُ دولت وچ مسلماناں دے حق غصب کیتے جان۔ جس حیات وچہ اللہ تے اللہ دے رسول نوں فراموش کر دتا جائے۔ ایہہ کھیڈ تے تماشا اے لیکن اگر اللہ تعالیٰ توفیق عطا فرمائے تے۔

حقوق العباد پورے کر دے او۔ کمائی جائز اے۔ رزق حلال اے۔ حقوق العباد پورے کیتے جاندے نے تو اوہ دنیا بھی نبی کریم ﷺ نے فرمایا۔ تہاڈی دین بن جاندی اے۔

تے جیہڑی دنیا دین نوں ٹھکرا کے حاصل کیتی جائے۔ جیہڑا مال و ملال اسلام دے اصولاں نوں پامال کر کے حاصل کیتا جائے اوہ کھیڈ تماشا اے۔

چنانچہ تسیں اپنی تاریخ پڑھ کے ویکھو مسلمان۔ بڑے بڑے امیر بھی سن۔ لکھ پتی کروڑ پتی۔ صحابہ اکرم وچہ سن۔ بزرگان دین وچہ سن۔ لیکن اوہ حقوق العباد پورے کردے سن تے اللہ دے حق پورے کردے سن۔ اور جدوں دین دے مقابلے وچہ متصادم ہندی سی دنیا۔ تے اوہ اللہ والے چار روزہ سمجھ کے۔ دنیا نوں ٹھکرا کے دین دا رستہ اختیار کر دے سن اور ایہو گل قرآن وچہ اللہ تعالیٰ نے فرمائی۔

مَا هَٰذِهِ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا إِلَّا لَهْوٌ وَلَعِبٌ

آخرت دا ٹھکانہ

جیہڑا اوہ ہمیشہ رہین والا۔ آخرت دا اوہ مقام جیہڑا اوہ ہمیشہ رہن والا۔ اوہنوں فنا نہیں۔ اوہدے وچہ بقا اے اوہدے وچہ دوام ایں۔ اوہدے وچہ ہمشگی اے۔ دنیا فانی اے مٹ جائے گی دنیا دی زندگی چار روزا اے لیکن جیہڑی آخری ندگی ملنی اے اوہدا کنارہ ای کوئی نہیں۔

ایہہ قرآن پاک دی جیہڑی آیت اے۔ ایہدے اُتے عمل کر کے دس دتا

فاطمہ دے لال امام حسین رضی اللہ عنہ نے۔

امام حسین رضی اللہ عنہ

امام پاک نے جیہڑا رستہ اختیار کیتا۔ عمل کر کے دسیا۔ دنیا ملدی اے بے پناہ دنیا مال ملدا اے بے پناہ عزت ملدی اے، سطوت ملدی اے، دولت ملدی اے، اقتدار ملدا اے۔ لیکن شرط ایہہ وے کہ دین دے اصول نوں ٹھکرا کے۔ اپنے ضمیر دے خلاف یزید دے حق وچ فتوی دے دوو۔ ضمیر دا سودا کر لو۔ جیہڑی گل تہاڈا دل نہیں من دا۔ اوہ کرو۔ دولت وی لے لو۔ اقتدار لوو۔ دنیا لے لو۔ جنی چاہندے او دنیا لے لوو۔ مال و ملال لوو۔ لیکن علامہ اقبال نے آکھیا۔ اللہ تعالٰی دے شیر مرداں دا ایہہ شیوا نہیں ہندا۔ کہ دل کجھ ہور سوچے زبان کجھ ہور آکھے علامہ اقبال نے آکھیا۔

ہزار خوف ہو لیکن زبان ہو دل کی رفیق

لکھ خطرے ہون زبان دل دی ساتھی ہونی چاہی دی اے

جو دل وچ آئے اوہ زبان وچوں نکلے۔ جیہڑی دھڑکن اے اوہ تہاڈی نوک زبان اُتے آئے

ہزار خوف ہو لیکن زبان ہو دل کی رفیق
یہی رہا ہے ازل سے قلندروں کا طریق

ایہہ مڈھوں لگے آئے اے جیہڑے مرد قلندر ہندے نے۔ اوہ زبان تے دل وچ فرق نہیں پاندے۔ جو دل اُتے آئے اوہ زبان وچوں کہندے نے۔

امام حسین رضی اللہ عنہ دے سامنے گل رکھی گئی حضرت دنیا لے لوو۔ پیسہ لے لوو۔ کوٹھیاں لے لوو۔ گورنری لے لو صرف اینا کیہ دوو کہ یزید برحق اے۔ امام پاک رضی اللہ عنہ تے مومن نوں دس دتا۔ مومناں دنیا بری تے نہیں۔ دنیا جائز کما

لے، جائز اے، جائز دولت کما، جائز تجارت کر لے، رزق حلال جناں کماناں ای کما لے۔ تے اللہ تے اللہ دے بندیاں دے حق پورے کر۔ اوہ دنیا باعث برکت اے۔ اوہدے وچہ دین تے دنیا دیاں بہتریاں نی۔ لیکن جیہڑی دنیا اصولاں نوں ویچ کے حاصل کیتی جائے۔ انہوں یزید تے قبول کر سکدا۔ حسین فاطمہ لال دا کدی قبول نہیں کر دا تے مومن۔

دوسرا اسبق امام حسین رضی اللہ عنہ دا۔ امام پاک رضی اللہ عنہ نوں جدوں ایہہ پیشکش کیتی گئی۔ عامل مدینہ نوں یزید دا آرڈر آیا۔ کہ بلاؤ حسین رضی اللہ عنہ نوں تے بلا کے آکھ بیت کرن۔ عامل مدینہ دے دل وچہ ایہہ احترام آیا۔ مدینے دے گورنر نے سوچیا ایہہ اوہ دروازہ اے جتھے جبریل بھی ہتھ بنھ کے آندا۔ میں امام پاک نوں سدنا نہیں ایہہ توہین اے اہل بیت دی۔

عامل مدینہ امام حسین رضی اللہ عنہ دی چوکھٹ اُتے آیا۔ تے آکے عرض کر دا یا سرکار۔ تسیں معزز او محترم او تسیں فاطمۃ الزہرا دے لخت جگر او۔ حضور میں ٹر کے تہاڈے دروازے تے پہنچیا، مجبور آں۔ سرکاری آرڈر آیا اے۔ حضور میں تہانوں بلا بھی سکناں ساں۔ لیکن میرے ضمیر دی آواز ایہہ سی۔ امام پاک نوں نہ بلائیں خود مرید بن کے بارگاہ وچ جا۔ تے حضور ایہہ یزید دا پیغام جے ایہہ یزید نے آکھیا۔ یزید پیا کہندا اے امام عالی مقام پوری دنیا نے مینوں بادشاہ من لیا۔ ساری دنیا مینوں تسلیم کر لیا۔ تسیں بھی تسلیم کرو۔ بادشاہ منوں او یزید پیا کہندا یا سرکار اسیں تہانوں اہندا انعام بھی دیواں گے تے محروم نہیں لٹاواں گے۔ حضور جنی دولت کہندے او یزید دین لئی تیار اے۔ جیہڑا عہدہ منگ دے او یزید اقتدار وچہ شامل کر لے گا۔ حضور جناں مال منگ لو یزید دین لئی تیار اے۔ صرف اپنی مبارک زبان توں ہاں کر دیو۔ کہ یزید دی بادشاہیت برحق اے۔

امام پاک رضی اللہ عنہ نے فرمایا عامل مدینہ ایہناں اکھاں نے ممبر اُتے اپنے نانا جان نوں ویکھیا۔ میں نانا جی نوں ممبر اُتے ڈٹھا۔ میریاں نگاہواں نے صدیق اکبر رضی اللہ عنہ دی صداقت ویکھی اے میں فاروق اعظم رضی اللہ عنہ دی عدالت ویکھی اے میریاں اکھاں عثمان غنی رضی اللہ عنہ دی حیا ویکھی اے میں ابا جان حیدر کرار دی شجاعت ویکھی اے۔ چونہہ یاراں دی برحق خلافت ویکھی اے۔ میں چونہاں یاراں نوں ایس ممبر اتے خلیفہ ویکھیا۔ جنہاں نظراں نے۔ نانے مصطفیٰ صلی اللہ علیہ وسلم دی زیارت کیتی اے۔ جنہاں نظراں صدیق اکبر دی صداقت دیکھی اے۔ جنہاں نظراں فاروق اعظم دی عدالت ویکھی اے۔ جنہاں نگاہواں نے عثمان غنی دا تقویٰ تے حیا دیکھی اے۔ اہناں نظراں نے حیدر کرار دی شجاعت ویکھی اے۔ اوہ معیار میری نظراں وچ یزید جچدا ای نہیں۔

دیکھو جیہڑے دشمنان اہل بیت نے اوہ کہندے نے اقتدار دی جنگ سی۔ بنوامیہ اور بنی ہاشم دی جنگ سی۔ دوہاں خوناں دی لڑائی سی۔ ایہہ تے حضرت علی رضی اللہ عنہ تے امیر معاویہ رضی اللہ عنہ دیاں جنگاں رہیاں۔ خاندانی جھگڑا سی۔ لیکن مسلمانوں میرا ایمان اے۔ جیہڑی تربیت محمد مصطفیٰ صلی اللہ علیہ وسلم نے امام پاک رضی اللہ عنہ نوں دتی۔ میرے امام رضی اللہ عنہ اہناں چیزاں توں بالاتر سن۔ امام پاک رضی اللہ عنہ نوں ایسے واسطے اُمت نے یاد رکھیا۔ خدا دی قسم ایں قیامت تک اُمت یاد رکھے گی۔ امام پاک رضی اللہ عنہ اسلام دی تاریخ وچہ پہلا موقع اے میرے امام نے ویکھیا نبی کریم صلی اللہ علیہ وسلم نوں حسین دے نانے کملی والے نالے مسلماناں دے نبی نے نالے مسلماناں دے امام نے۔ نالے مسلماناں دے خطیب نے۔ نالے مسلماناں دے نکاح پڑھاندے نے تے۔ نالے مسلماناں دیاں غماں وچہ شریک ہندے نے۔ نالے نبی نالے خطیب نبی دی تے امام بھی نبی بھی تے خطیب بھی۔ نبی تے

جنازے پڑھاندے نے۔ جنازیاں دی امامت کردے نے۔

ایدھر ویکھیا امام نے صدیق اکبر نوں۔ مسلماناں دا خلیفہ بھی اے مسلماناں دا امام بھی اے۔ مسلماناں دا خطیب بھی اے۔ مسلماناں دے نکاح بھی پڑھاندا۔ مسلماناں دے جنازے بھی پڑھاندا۔ نالے مولوی نالے دین دا عالم نالے قرآن دا عالم نالے مسلماناں دا حاکم۔ یارو ایہہ معیارسی جیہڑی خلفائے راشدین تک جیہڑی اسلام دی برحق مسلماناں دی سلطنت آئی۔ اک معیارسی حاکم دا کہ جس طرح ویکھو ایہہ نماز اے ناں۔ نماز واسطے ہزاراں کنڈیشناں نے کہ امام کہوں ہونا چاہی دا۔ امام واسطے عالم ہونا، قاری ہونا، دین دے مسائل جاننا اور ایہدے نال نال پاکیزہ کردار دا ہونا پہلی شرط اے۔

امام مسجد جیہڑا مسلماناں دی قیادت کردا اے۔

اوہ عالم بھی ہووے اوہ قاری بھی ہووے۔ اوہ بلند کردار بھی ہووے اوہدی چادر عزت اُتے کوئی دھبہ نہ ہووے۔ تے بے داغ ہوکے تے مسلماناں دے اگے کھلو سکے۔

کوئی فاسق، کوئی فاجر، کوئی شرابی، کوئی زانی کوئی بدکار مسلماناں دی امامت نہیں کراسکدا۔ فاسق دے پچھے نماز ناجائز۔ بدکار پچھے نماز ناجائز بدعمل پچھے نماز ناجائز ایسے طرح سانوں کملی والے ﷺ نے عملی طور تے مسلماناں دی حکومت دا معیار بھی دس دتا۔ کہ جس طرح امام مسجد واسطے شرائط نیں۔ ایسے طرح مسلماناں دے بادشاہ واسطے بھی شرطاں نے۔ مسلماناں دا حاکم مسلماناں دا امیر۔ مسلماناں دا سربراہ مسلماناں دا بادشاہ۔ شرابی نہیں ہوسکدا۔ اگر ہوئے تے غلط اے۔ مسلماناں دا بادشاہ بے نماز نہیں ہوسکدا اگر ہوئے تے غلط اے۔ سب توں پہلی مثال امام حسین رضی اللہ عنہ دی زندگی وچہ آگئی۔ جیہڑے معیار امام

حسین رضی اللہ عنہ نے مسلماناں دے صدر واسطے قائم کیتے۔ کہ اوہ صاحب تقویٰ ہووے عادل ہووے۔ مصنف ہووے، عالم ہووے اور نمازی ہووے بلکہ مسلماناں دا امام ہووے۔ ایہہ جیہڑیاں شرطاں عملاً خلفائے راشدین نے وسیاں پہلا موقع اسلام دا کہ بادشاہ وچ ایہہ نہیں پائیاں جا رہیاں۔ یزید وچ

ساڈے امام حسین رضی اللہ عنہ دی ایہو ای عظمت اے۔ کہ اگر امام حسین رضی اللہ عنہ حالات نال صلح کر لیندے۔ اگر امام حسین رضی اللہ عنہ درگذر کولوں کم لیندے۔ اگر امام حسین تقیہ بازی کولوں کم لیندے اگر امام پاک رضی اللہ عنہ دل دی گل دل وچ چھپا کے رکھدے۔ تے ملت اسلامیہ دے سامنے کوئی مثال نہیں سی۔ کہ حق و باطل دی خاطر کوئی بہادر انسان اصولاں دی خاطر۔ دین دی خاطر۔ مثال پیش کر سکے۔ امام عالی مقام رضی اللہ عنہ نے مسلماناں نوں ایہہ ہی درس دتا کہ اے مسلمانوں بے عمل بے علم بادشاہ نوں کوئی حق نہیں کہ مسلماناں تے حکومت کرے۔

امام پاک رضی اللہ عنہ دا عامل مدینہ نوں جواب

امام پاک نے فرمایا عامل مدینہ ویکھ میں کون آں۔ ایہہ عامل مدینہ تہاڈی مہربانی تسیں آئے ہو میرے دروازے تے۔ تہاڈا پیغام میں سن لیا۔ یزید دا پیغام میرے تک پہنچ گیا۔ لیکن جناب عامل میریاں اکھاں نے صدیق اکبر رضی اللہ عنہ دی صداقت ویکھی۔ میریاں اکھاں نے فاروق اعظم رضی اللہ عنہ نوں مدینے دا پہرا دنیدیاں ویکھیا۔ اللہ اکبر

نال ایہہ بھی گل یاد رکھو۔ قربان جاواں فاطمہ دا لال کڈا غیرت مند اے۔ امام پاک رضی اللہ عنہ کتنے غیور نے۔ کتنے غیرت مند نے کہ نانے دے دین تے آنچ نہیں آن دیندے پئے۔

یزید جیہا بے عمل ویکھیا تے امام حسین رضی اللہ عنہ نتر کے آ گئے میدان وچ فرمایا

میری گردن اتر سکدی اے لیکن حسین رضی اللہ عنہ دا ہتھ یزید پلید دے ہتھ اتے نہیں آسکدا امام پاک دا ایہہ کردار دلیل اے ایس گل دی۔ خدانخواستہ اگر صدیق اکبر رضی اللہ عنہ دی صداقت وچہ کوئی شبہ ہندا، اگر فاروق اعظم رضی اللہ عنہ دی خلافت وچہ کوئی شبہ ہندا، اگر عثمان غنی رضی اللہ عنہ دے کردار تے کوئی دھبہ ہندا، اگر حیدر کرار وچہ معاذ اللہ کوئی خامی ہندی اوہ حسین رضی اللہ عنہ جہڑا کربلا وچہ آکے پورے گھر نوں قربان پیا کراندا اے جے صدیق اکبر رضی اللہ عنہ وچہ کمی ہندی جے فاروق اعظم وچہ خامی ہندی جے عثمان غنی رضی اللہ عنہ وچہ کوئی نقص ہندا۔

تے خدا دی قسمیں کربلا توں پہلاں ایہہ کم ہو جانا سی۔ لہٰذا ایہہ اوہ امام حسین رضی اللہ عنہ این جیہنے صدیق اکبر پچھے نمازاں پڑھیاں ایہہ اوہ امام حسین رضی اللہ عنہ این جیہنے فاروق اعظم رضی اللہ عنہ پچھے نمازاں پڑھیاں۔ ایہہ اوہ امام عالی مقام رضی اللہ عنہ این جیہنے عثمان غنی رضی اللہ عنہ پچھے نمازاں پڑھیاں۔ جیہنے مولا علی پچھے نمازاں پڑھیاں۔ امام حسین دا مقتدی بننا صدیق اکبر رضی اللہ عنہ پچھے نمازاں پڑھناں۔ عمر فاروق رضی اللہ عنہ پچھے نمازاں پڑھنا، عثمان غنی رضی اللہ عنہ دی اقتدا وچہ کھلونا۔ دلیل اے ایس گل دی۔ کملی والے دے چارے یار برحق سن۔ امام عالی مقام رضی اللہ عنہ نے فرمایا میں تے انہاں شہزادیاں نوں ویکھیا۔ میریاں نگاہاں سامنے معیار اوہ دے جیہڑا خلفائے راشدین دا معیار اے۔

امام پاک رضی اللہ عنہ نے فرمایا عامل مدینہ یزید نوں لکھ دے۔ میری گردن جدا ہوسکدی اے۔ فاسق آگے جھک نہیں سکدی۔ گردن کٹا دیاں گا۔ فاسق آگے خم نہیں کراں گا۔ میرا انکار اے۔ عامل مدینہ نے عرض کیتی حضور سوچ لوو۔ سرکار بڑا خطریاں دا رستہ جے۔ تے یزید دی نظر تہاڈے اُتے وے۔ حضور اگر یزید نوں ناراض کرلیا۔ تے تہاڈی زندگی خطرے وچہ پے جائے گی۔ امام رضی اللہ عنہ نے

فرمایا زندگی چار روزہ اے۔ ہن میری دنیا تے دین دا تصادم پیا ہندا۔ یا یزید نوں راضی کر کے دنیا بنا لواں۔ اور یزید نال ہاں کر کے اپنی دنیا آباد کر لواں۔ لیکن دوسری طرف مرا دین برباد ہو جائے گا۔ تے نانا ناراض ہو جائے گا۔ ہن تے دو اک گلاں نے

ہن اس تو سوا رستہ ہور کوئی نہیں یاں یزید نوں راضی کراں۔ یاں نانے محمد مصطفیٰ ﷺ نوں راضی کراں۔ ہن تے اکو ای رستہ اے یا اپنی دنیا بنا لواں۔ یا اپنا دین بنا لواں۔

مسلمانو! امام پاک رضی اللہ عنہ نے سانوں ایہو دسیا کہ جدوں دین تے دنیا متصادم ہو جان۔ تے سچا مومن اوہ وے جیہڑا چار روزہ زندگی چھڈ کے محمد مصطفیٰ ﷺ دے دین نوں سینے نال لا لوے۔ امام پاک رضی اللہ عنہ سانوں ایہہ سبق دتا اے کہ اے مومن سرکار مدینہ ﷺ دے غلام زندگی وچہ اگر ایہو جیہا موقع آجائے۔ تیرا انتخاب اے جیہڑا رستہ چننا ای، دین بنانا کہ دنیا بنانی۔ سچا حسینی اوہ ای۔ جیہڑا اناں نے دے دین نوں آباد کرے۔

دین مصطفیٰ ﷺ نوں سر بلند کرے دنیا آباد کرو گے تے محمد مصطفیٰ ﷺ ناراض ہوں گے۔ جیہڑی دنیا دین نوں ٹھکرا کے ملے۔

مرے امام پاک رضی اللہ عنہ نے سبق ایہہ دتا کہ ایہہ دنیا چار روزا اے۔ دنیا ٹھکرائی جاسکدی اے۔ ایہہ حکومت تے بادشاہت فانی اے۔ حکومت ٹھکرائی جاسکدی اے پر نانا کملی والے دا دل نہیں دکھایا جاسکدا۔ امام پاک نے حضور ﷺ نوں راضی کیتا۔

عامل مدینہ نے عرض کیتا سرکار سوچ لوو۔ خطرناک ہے ایہہ رستہ جیہڑا چن دے او پئے خطرے دا رستہ اے۔

امام پاک رضی اللہ عنہ نے مسلمانوں سانوں دسیا کہ دین دے رستے وچہ جیہڑی مصیبت آئے اوہنوں راحت سمجھ کے قبول کرنا ایہہ امام حسین رضی اللہ عنہ دی سنت اے اوانہوں کہندے نے تسلیم ورضا ایسے چیز داناں تسلیم کہ خطرات نوں خطرات سمجھ کے دین مصطفیٰ صلی اللہ علیہ وسلم دی سربلندی دی خاطر اگر انسان برداشت کرے ایہندا ناں اے تسلیم۔ اپنے آپ نوں سپرد کر دنیا اللہ دی مرضی تے۔ امام پاک رضی اللہ عنہ نے آکھیا میںنوں خطریاں دارستہ قبول اے۔ یزید نوں لکھ دے کہ حسین نے بیت نہیں کرنی۔ اللہ اکبر۔

احمد ندیم قاسمی نے امام حسین رضی اللہ عنہ دی غیرت دا آپ دے دلدے جذبات داترجمہ کیتا۔ آپ نے فرمایا عامل مدینہ یزید نوں حسین دا جواب لکھ دے۔ آپ نے فرمایا جواب ایہہ وے کہ

حالات کے قدموں میں قلندر نہیں گرتا
ٹوٹے بھی ستارہ تو زمین پر نہیں گرتا
دریا توں سمندر میں گرا کرتے ہیں ہردم
لیکن کسی دریا میں سمندر نہیں گرتا

امام عالی مقام رضی اللہ عنہ نے فرمایا کہہ دے یزید نوں توں میںنوں گورنری پیا دنیدا ایں۔ توں میںنوں حکومت پیا دیندا ایں سوچ میں کون آں۔ توں حکومت دا لالچ دیندا ایں۔ میں اوس ٹبر دا فرزند آں اوس نانے دا چشم وچراغ آں۔ دوہاں جہاناں دیاں بادشاہیاں میرے نانے دے جوڑے دی نوک توں قربان۔ توں حکومت کہنا۔ میں اوہدا دوتہرا آں جہدی ساری کائنات اُتے حکومت اے۔ اسیں مختار آں، اسیں حاکم آں، اسیں جس زمین اُتے رہیے۔ اسیں آسمان آں۔ کہہ دے یزید نوں بیعت نہیں کرنی۔ یزید دا جوابی خط آیا۔ عامل مدینہ نوں

آکھیا۔ امام حسین رضی اللہ عنہ نوں آخری انتباہ اے۔ کہو امام پاک نوں جے مینوں بادشاہ نہیں منناتے مدینے پاک نوں چھڈ دیو۔ نکل جاؤ مدینیوں۔

یزید کہندا مدینہ میرا، مکہ میرا، شام میرا، مصر میرا، حجاز میرا میں بادشاہ واں میری شاہی میرا آرڈر اے اپنے نانے دا شہر چھڈ دیو۔

حضور یزید کہندا اے وطن چھڈ دیو قربان جاواں امام پاک رضی اللہ عنہ توں۔ میرے امام نوں پتہ سی۔ مدینہ تے میرا جند جان مدینہ این تے سبز گنبد تے امام پاک دے کلیجے دی ٹھنڈ سی۔ نانے دا مزار امام پاک دے دل دی ٹھنڈک۔ لیکن قربان جاواں امام پاک دی سیرت اُتوں

میرے پاک امام نے دسیا۔ کہ نانے جان دا روضہ۔ نبی پاک صلی اللہ علیہ وسلم دا سبز گنبد نبی پاک رضی اللہ عنہ دا پاک شہر مدینہ۔ ساری دنیا کھچی مدینے کول اوندی اے ساری دنیا دے دل مدینے لئی دھڑکدے نے۔ ایہہ سب توں زیادہ وڈا وطن این۔ سب توں زیادہ عزیز دولت اے لیکن اک پاسے نانے دا اسلام این اک پاسے سنہری اصول نے۔ اک پاسے وطن دی محبت اے امام پاک رضی اللہ عنہ نے دسیا جدوں اسلام دے مقابلے وچہ وطن پرستی آجائے۔ تے حسینی اوہ دے جیہڑا دین توں وطن بھی قربان کر جائے۔ چھڈ دیاں گیا وطن۔ میرے کلیجے تے ہتھ پایا یزید نے۔ کہ نانے دا روضہ چھڈ دے تے مدینیوں نکل جا۔ مینوں ایہہ صدمہ بھی گوار اے مینوں ایہہ مصیبت بھی قبول اے۔ میں نانے پاک دا گنبد چھڈ جاوا گا۔ پر نانے دا دین نہیں چھڈ نا۔ فرمایا اسیں تیار آں۔ امام عالی مقام رضی اللہ عنہ کربلا دیا ساریاں تاریخاں پڑھ کے ویکھو سب تاریخاں وچہ موجود اے کسے مکتب فکر نال تعلق ہوئے۔ تاریخاں وچہ ایہہ روایت موجود اے کہ جدوں ساڈے امام حسین رضی اللہ عنہ نے مدینہ منورہ چھڈیا۔ مدینیوں مکے گئے جدوں تے پہلے حضرت امام حسین

رضی اللہ عنہ نے اپنے نانا جان محمد رسول صلی اللہ علیہ وسلم دے روضے اُتے حاضری دتی۔ سب تاریخاں توں ثابت اے۔ اور ایس روایت دا کوئی انکار نہیں کرسکدا۔ بعض روایات وچہ جیہڑے الفاظ اور جملے آئے ہنے۔ امام پاک رضی اللہ عنہ نے حضور صلی اللہ علیہ وسلم دے روضے تے کہے تاریخاں وچہ اوہ الفاظ موجود نے۔ نبی پاک رضی اللہ عنہ دی قبر مبارک۔ حضور علیہ الصلوٰۃ والسلام دی مرقد مبارک۔ نبی پاک صلی اللہ علیہ وسلم دی آرام گاہ۔ اونہاں مٹی دے زریاں توں صدقے جیہڑے ذرے نبی پاک صلی اللہ علیہ وسلم دا قدم پئے چمدے نے۔ اونہاں ذرات توں قربان اوس مٹی دے تقدس توں قربان جہنے نبی پاک صلی اللہ علیہ وسلم دے جسم نوں چھا ماریا ہویا اے۔ امام حسین رضی اللہ عنہ آئے حضور صلی اللہ علیہ وسلم دے روضے پاک تے۔ تاریخاں پڑھ کے ویکھ لوو۔ کی عرض کیتا امام حسین رضی اللہ عنہ نے آپ نے سلام عرض کیتا۔

السلام علیک یا جدی یا رسول اللہ

میرے نانا جان یا رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم حضور میرا اسلام قبول فرماؤ ایہہ سب روایات توں ثابت اے امام پاک رضی اللہ عنہ دم رخصت مدینہ منورہ چھڈن لگیاں رسول پاک صلی اللہ علیہ وسلم دی قبر اُتے آکے کہندے نے۔ اے میرے نانا جان کملی والے تینوں حسین دا اسلام۔ سلام آکھیا۔ اور بعض روایتاں وچ آوندا اینے آنسوں نکلے۔ امام حسین رضی اللہ عنہ دے کہ آپ دی داڑھی مقدس۔ اتھرواں نال بھر گئی ایہہ اتھرو کوئی ڈردے۔ اتھرو نہیں جدائی دے آنسو نے۔ پچھو اوہناں حاجیاں توں۔ خدا دی قسم اے جیہڑے حضور صلی اللہ علیہ وسلم دے روضے توں واپس اوندے نے جدوں سلام الوداع حضور صلی اللہ علیہ وسلم دے روضے تے۔ حاجی کہندے نے کی کیفیت ہندی۔ انج جاپدا اے جیویں۔ ماں دی گودوچوں بچے نوں چھینیا جا رہیا اے۔ امام پاک رضی اللہ عنہ نے عرض کیتا یا رسول اللہ تیری بارگاہ وچ تیرے دوتہرے حسین دا اسلام۔ اتھرو آہ

نال داڑھی بھر گئی امام حسین دی اور بعض روائیتاں وچہ آندا اے بنی پاک ﷺ دے روضہ پاک نوں چھا مارلیا، چمڑ گئے روضے پاک نوں تے جیہڑے الفاظ روضے پاک تے کہے تاریخاں وچہ موجود اے۔

امام پاک رضی اللہ عنہ نے عرض کیتی یا رسول اللہ ﷺ ویکھو تہاڈے قدماں تے کون کھڑا اے۔ یا رسول اللہ میں حسین آں میں اوہ دوتہراواں۔ جدوں روند اساں تے تسیں میری ماں فاطمہ نوں کہندے ہندے سو۔ بیٹی فاطمہ حسین نوں نہ رون دیا کر حسین روئے تے دل مصطفےٰ اُتے ہتھ پیندا اے۔

حدثیاں وچ موجود اے رون دی آواز آئی۔ بی بی فاطمہ رضی اللہ عنہا دے کمرے وچ تے چھوٹے سن حسن حسین تے حضور نوں بچے دے رون دی آواز آئی۔ فرمایا فاطمہ کون پیا روندا اے۔ دھی نے عرض کیتی یا رسول اللہ حسین پیا روندا اے۔ حضور ﷺ نے فرمایا فاطمہ حسین نوں نہ رون دیا کر۔ ایہہ روئے تے میرے دل اُتے ہتھ پیندا اے۔ عرض کیتی یا رسول اللہ میں اوہی حسین آں۔ جدھے آنسو تسیں برداشت نہیں کردے۔ جنہوں موہڈیاں تے سوار کردے سو۔ یا رسول اللہ ﷺ میں پشت اُتے بہندا اساں تسیں سجدے دراز کردیندے سو۔ کدھرے حسین نوں چوٹ نہ لگ جائے۔ میرے نانا جان آج تہاڈے دوہترے حسین تے کتنی مصیبت پئی اے۔ کتنا بڑا امتحان پیا اے۔ اج تہاڈے دوہترے نوں دیری تہاڈے قدماں وچہ نہیں رہن دیندے۔ حضور آخری سلام۔

یا رسول اللہ ﷺ پچھانوں میں حسین آں۔ یا حضور ﷺ تساں فرمایا سی

اَلْحُسَيْنُ مِنِّي وَ اَنَا مِنَ الْحُسَيْنِ

حسین میرے وچوں میں حسین وچوں یا رسول اللہ پچھانوں میں حسین آں روایات وچہ آوندا اے۔ امام حسین رضی اللہ عنہ روضے اُتے بہت روئے۔

اور ایہہ اک چیز ای ایسی اے حضور دے روضہ مبارک اُتے جاؤ۔ خدادی قسمیں دنیا دے سارے غم دنیا دے سارے اندیشے۔ دنیا دے سارے غبار آنسو بن کے حضور دی بارگاہ وچہ نکل جاندے نے۔ ایہہ تے شان ایں اور میرا جیہڑا اپنا تجربہ اے

حضور سب نوں تے اللہ تعالیٰ سب نوں حرمین شریفین دی زیارت عطا فرمائے آمین۔

دو مقام ایسے نے جتھے آنسواں تے کنٹرول نہیں رہندا بے اختیار آنسو آندے نے

اک ملتزم جتھے حاجی کعبے دی چوکھٹ نوں پھڑ کے روندے نے۔ تے انج چوکھٹ پھڑ کے تے حاجی جتھے دعاواں منگدے نے تے اوہنوں کہندے نے ملتزم۔ ملتزم دا معنیٰ چمٹن والی جگہ جتھے چمڑ کے حاجی روندے نے یا ملتزم یا کملی والے دیاں سنہری جالیاں جس دیلے اُمتی کھلوندا تے اُمتی دے دل دی ایہو آواز آندی سوہنیاتوں شفیع المذنبین ایں۔

میں تیرا گنہگار اُمتی آں۔ آنسواں تے کنٹرول نہیں رہندا۔ بے اختیار آنسو آندے نے۔

امام پاک نے روضے تے جا کے سلام آکھیا۔ آکھیا السّلام علیک یا جدی یا رسول اللہ اپنے دل دا حال آکھیا۔ دل دا غبار کڈھیا۔ حضور ﷺ نوں اپنی حاجت پیش کیتی۔ حضور نوں اپنی داستان غم سنائی۔

معلوم ہویا نبی کریم ﷺ دے روضے اُتے جانا نیت کر کے جانا۔ ارادہ لیکے جانا ارادہ کر کے نبی پاک ﷺ دے روضے دی حاضری دینا۔ ایہہ برا کم نہیں۔ بدعت نہیں بلکہ امام حسین رضی اللہ عنہ دی سنت اے میں تاں پیا کہناں بعض بد

عقیدہ حدیث پڑھ جاندے نے لَا تَشَدُّ الرِّحَال کہ نیت کر کے نہ جاؤ۔ انج مسجد نبوی وچ جاؤ تے لنگھدے لنگھدے حضور نوں سلام کہہ لئو۔ نیت کر کے نہ جاؤ۔ امام حسین ﷺ نیت کر کے گئے کہ میں مدینہ چھڈن لگاں۔ نانے پاک دی بارگاہ وچہ چلیاں۔ نیت کر کے جانا تے نبی پاک نوں سلام کہنا۔ سلام کینوں کہیا جاندا۔ شریعت دا مسئلہ بھی یاد رکھو۔

مسئلہ شریعت دا سلام اوہنوں آکھو۔ جیہڑا سنے تے سن کے جواب بھی دوے۔ اک شرط اے جیہڑا سنے۔ تے اگوں جواب بھی دوے سلام اوہنوں کہنا جائز اے۔

چنانچہ مسئلہ اے شریعت دا۔ جیہڑا قرآن پاک پیا پڑھدا اوہنوں سلام نہ آکھو۔ کیوں اوہ سن داتے ہے جواب نہیں دے سکدا۔ جیہڑا مسلمان نماز پیا پڑھدا نمازی نوں سلام نہ آکھو۔ سن تے لئے گا تہانوں جواب نہیں دے سکدا۔ جیہڑا شخص بیت الخلا وچہ بیٹھا اے، اوہنوں سلام نہ آکھو۔ سن دا ایانوں جواب نہیں دے سکدا۔ جیہڑا مسلمان غسل کردا اوہنوں سلام نہ آکھو۔ سندا تے پیا پر اوہ تہانوں جواب نہیں دے سکدا۔

سلام اوس مسلمان نوں کہنا چاہی دا جیہڑا سنے تے سن کے اگوں آکھے وعلیکم السلام۔ امام پاک رضی اللہ عنہ نے نبی کریم ﷺ دے روضے تے جا کے سلام عرض کیتا۔ تے آکھیا السلام علیک یا جدی یا رسول اللہ معلوم ہویا۔ امام پاک دا عقیدہ ایہہ سی کہ نبی کریم قبر وچہ سندے بھی نے تے سن کے جواب بھی دیندے نے۔ الحمد اللہ ساڈا بھی ایہو عقیدہ اے کملی والے ﷺ سن دے بھی نے تے جواب بھی دیندے نے۔

ایک روایت وچ آوندا اے اپنے روئے اپنے روئے امام پاک نوں نیند

آ گئی۔ حضور ﷺ دی قبر انور اُتے کچھ استغراق طاری ہو گیا۔ کچھ نیم مدہوشی دا عالم اے۔

امام پاک نے ویکھیا خواب وچ نبی کریم دی قبر دا سینہ شق ہو گیا۔ حضور ﷺ دی قبر دا سینہ شق ہویا قبر وچوں دوہاں جہاناں دے والی جناب محمد مصطفےٰ ﷺ تشریف لیائے۔ حضور ﷺ اٹھے نبی کریم ﷺ نے اپنے دوہترے حسین نوں اپنی آغوش وچہ لے لیا چُھا ماریا حضور ﷺ نے

نبی کریم ﷺ دی اکھاں وچہ آنسو نے حضور ﷺ دا لباس گرد آلود اے۔ حضور ﷺ دے چہرے توں تھکن دے آثار نے نبی کریم دی داڑھی غبار آلود۔ حضور دیا زلفاں بکھریا ہویاں نے تے نبی کریم ﷺ چھا مار کے فرماندے نے پتر حسین مینوں بے خبر نہ سمجھیں مینوں ترے اک اک قدم دا علم اے۔ میں جانداواں پتر اتوں شہادت دی منزل دا راہی ایں۔ ایہہ بیٹا میری داڑھی تے جیہڑا غبار اے کربلا دی مٹی دا غبار اے۔ میرے لباس تے مٹی کربلا دی مٹی آے۔ میرے آنسو تیری مصیبت تے پئے نکلدے نی۔ یاد رکھیں پترا توں فاطمہ دا دودھ پیتا اے۔ شیر خدا دی گود کھیڈیا ایں۔ توں مصیتاں وچ مبتلا ہونا اے خبر دار حسین فاطمہ دے دودھ نوں لاج نہ لائیں پتر صبر کریں۔ حضور ﷺ نے فرمایا بیٹا ایہہ مٹی کربلا دی اے۔

پتر میں کربلا وچوں آیا آں۔ بیٹا میں جانداواں توں شہادت دا راہی ایں پتر تیری منزل دا علم ایں۔ حسین یاد رکھیں فاطمۃ الزہرا رضی اللہ عنہا دے دودھ دی لاج رکھنی ایں۔ شیر خدا دی شجاعت دی لاج رکھنی ایں۔ پترا میرے لمیاں سجدیاں دی لاج رکھنی ایں۔ پترا جا رب تینوں صبر دی توفیق عطا کرے۔

حضور ﷺ نے امام حسین رضی اللہ عنہ نوں تسلی دتی۔ امام پاک اُٹھے۔ سارا

غبار دل توں ہٹ گیا۔ نبی پاک ﷺ نے حوصلے دے دتے۔ نبی پاک ﷺ نے جرأتاں دتیاں۔ نبی پاک ﷺ نے استقامتاں دے دتیاں۔ نبی پاک ﷺ نے منزل دس دتی امام پاک نوں رضی اللہ عنہ

روایت وچ آندا اے حضور ﷺ نے فرمایا پتر مینوں اٹے پتہ اے توں شہید ہونا۔ توں شہادت دا راہی ایں۔ اے حسین فکر نہ کر۔ تھوڑی جئی تکلیف اے۔ تھوڑی جئی مصیبت اے۔ چند لمحات دا کھیڈ اے۔ پترا توں ایدھروں شہید ہوئیں گا۔ ادہدھروں جنت دے اُتھے دروازے کھلے ہون گے۔ تیری ماں فاطمہ تے تیرا باپ علی جنت دے دروازے تے تیرا انتظار پئے کردے نے حضور ﷺ نے امام پاک نوں حوصلہ دتا۔ تے میرے امام نے کہیا۔

مصمم عزم تلواروں کے روکے سے نہیں رکتا
اور سر خوددار شاہوں کے جھکائے سے نہیں جھکتا

قربان جاواں حسین تسیں کلمے دی لاج رکھ لئی اینویں تے نہیں خواجہ معین الدین چشتی اجمیری خواجہ غریب نواز رحمۃ اللہ علیہ نے فرمایا۔

شاہ است حسین بادشاہ ہست حسین
دیں ہست حسین دیں پناہ ہست حسین
سر داد نہ داد دست دردست یزید
حقا کہ بنائے لا الہ ہست حسین

لا الہ الا اللہ دی لاج رکھی امام حسین نے علامہ اقبال نے رموز خودی وجہ امام حسین رضی اللہ عنہ نوں آکھیا۔ قربان جاواں فاطمہ رضی اللہ عنہا دے لال توں علامہ اقبال نے آکھیا۔

آں امام عاشقاں پور بتول

فاطمہ بتول دا پتر تے عاشقاں دا امام اے

آں امام عاشقاں پور بتول

سرو آزادے زلبستان رسول

نبی پاک دے گلشن دا سرو دا بوٹا حسین رضی اللہ عنہ اقبال کہندے نے سرو دا بوٹا سدھا ہندا کھلد انہیں۔ امام حسین رضی اللہ عنہ گویا گلشن مصطفےٰ صلی اللہ علیہ وسلم دے سرو رواں سن فرمایا۔

سرو آزادے زلبستا ن رسول

اللہ اللہ بائے بسم اللہ بدر

علامہ اقبال آکھدے نے پیو تے بسم اللہ دی ب دا نقطہ اوہ جیہڑی روایت اے فرمایا۔ سارا علم الحمد وچہ اے۔ تے الحمد دا سارا علم بسم اللہ وچ تے بسم اللہ دیاں ساریاں رمزاں بسم اللہ دی ب وچ تے بسم اللہ دی ب دے سارے رموز ب دے نقطے وچ تے حضرت علی رضی اللہ عنہ کہندے نے

اَنَا نُقْطَۃٌ تَحْتُ الباَ اوہ جیہڑا ب دا نقطہ اوہ میں علی آں۔

اقبال نے ایدھر اشارہ کیتا۔ کہ اللہ اللہ بائے بسم اللہ پدر۔ پیو نے بسم اللہ دی ب دے معنے ذبح عظیم آید پسر

فرمایا کہ نقش الا اللہ بر صحرا نوشت

الا اللہ دی تفسیر وی کربلا دی ریت اُتے امام حسین نے اپنے خون نال کردتی۔

نقش الا اللہ بر صحرا نوشت

سطر عنوان نجات ما نوشت

نانے نے لا الا الہ اللہ دا بوٹا لایا۔ تے اقبال کہندے اوس بوٹے نوں ہریاں کیتا امام حسین رضی اللہ عنہ نے اپنا خون دے کے۔ لا الہ الا اللہ دا معنی کوئی نہیں معبور اللہ دے سوا۔ اللہ دے سوا کوئی برتر ہستی نہیں۔ لائق تعظیم وعبادت صرف اللہ دی ذات اے مومن دی گردن کسی طاغوتی طاقت آگے نہیں جھکدی۔ مومن ٹینکاں آگے نہیں جھکدا۔ مومن اسلحے آگے نہیں جھکدا مومن حکومت آگے نہیں جھکدا۔ مومن دی گردن صرف رب السموات آگے جھکدی دس دتا امام حسین رضی اللہ عنہ نے ایہہ جے مومن اللہ دے سوا کسے دے اگے سر تسلیم سر عبادت نہ جھکانا۔

فرمایا مینوں مدینے جیہا وطن چھڈنا منظور اے۔ لیکن نانے جان دے دین اُتے آنچ نہیں آن دیاں گا۔ لہٰذا مسلمانوں امام عالی مقام رضی اللہ عنہ دا سبق یاد رکھو! کربلا دا واقعہ میں انشاء اللہ عرض کراں گا آئندہ داستان کربلا محض داستان سمجھ کے نہ سنو۔ ایہہ کوئی الف لیلیٰ دا قصہ نہیں تے کہائی تے کوئی ڈائجسٹ دا افسانہ نہیں۔ ایہہ کوئی ناول نہیں۔ کوئی زیب داستان نہیں ایہہ فاطمہ الزہرا رضی اللہ عنہا دے گھرانے دے مصائب نے ایہہ فاطمہ رضی اللہ عنہا دے گھرانے تے بڑیاں مصیبتاں نے تے مصیبتاں کیوں قبول کیتیاں حضرت فاطمہ الزہرا۔ دا پورا خاندان امام پاک رضی اللہ عنہ نے کیوں قربان کرایا۔ اوہ جیہڑا مقصد اے۔ جس مقصد اتوں نثار کیتا سارے خاندان نوں۔

دعا کرو اللہ تعالیٰ اوس مقصد نال مینوں تے تہانوں محبت عطا فرمائے۔

گویا امام پاک رضی اللہ عنہ دیاں نظراں وچ کائنات دی ہر دولت نالوں زیادہ اسلام عزیز سی۔ امام پاک رضی اللہ عنہ نے دسیا اسلام دا کوئی خزانہ مُل نہیں پاسکدا۔ حسین دی جتیاں دی قیمت قارون دا خزانہ نہیں بن سکدا علی اکبر رضی اللہ عنہ دی جوانی دا مل کوئی نہیں علی اصغر دے بچپن دا مل کوئی نہیں۔ ایہہ بے قیمت شخصیتاں دنیا

دے خزانے مٹ سکدے نے ایہاں داخل نہیں پے سکدا۔ ایڈیاں قیمتی جاناں قربان کدھے اُتے کیتیاں نانے دے دین اسلام اُتے۔ لہٰذا امام پاک رضی اللہ عنہ نے دسیا مینوں علی اکبر رضی اللہ عنہ توں زیادہ اسلام پیارا مینوں علی اصغر رضی اللہ عنہ دے بچپن توں بہتا زیادہ نانے دا دین پیارا۔ مینوں اپنے ٹبر نالوں زیادہ عزت اسلام دی اے لہٰذا مسلمانوں جس عزت دی خاطر جس مقصد دی خاطر جس منزل دی خاطر امام حسین رضی اللہ عنہ نے اپنی قربانی دتی۔ تے اپنا گھر قربان کر دتا۔ دعا کرو اللہ تعالیٰ سانوں اوسے منزل دا راہی بنائے۔ اوہ وے اسلام دا رستہ عمل دا رستہ سنہری اصولاں دی قدر کرنا۔ سنہری اصولاں نوں پہنچانا اور دین اور اسلام نوں کائنات دی ہر دولت نالوں قیمتی سمجھنا۔ اللہ تعالیٰ میرا تے تہاڈا انجام امام حسین رضی اللہ عنہ دی محبت اُتے کرے۔ باقی واقعات آئندہ جمعہ عرض کراں گا۔

وَاٰخِرُ دَعْوٰنَا اَنِ الْحَمْدُ لِلّٰہِ رَبِّ الْعٰلَمِین

تینوں کربل دے قاری دا واسطہ ای

کملی والیا رحمت دا مینہ پا دے تینوں رحمت باری دا واسطہ ای
جھڑی ونگے مدینے دے چمن اندر اوس باد بہاری دا واسطہ ای
جا کے عرش تے بی جنہوں بھلیوں ناں اوس امت پیاری دا واسطہ ای
جنہے غار وچہ ڈنگ تے ڈنگ کھادھے اوس یار دی یاری دا واسطہ ای
جہڑا مہر نبوت تے کھیڈدا سی تینوں اوہدی اسواری دا واسطہ ای
سڑدے خیمیاں ول جو ویکھ کیتی اوس زینب دی زاری دا واسطہ ای
جنہے نیزے تے چڑھ کے قرآن پڑھیا اوس کربل دے قاری دا واسطہ ای
روز حشر ناں صائم دی باہنہ چھڈیں
تینوں تیری مختاری دا واسطہ ای

الحمد للہ المستعان الذی خلق الانسان و علمہ البیان و التبیان و الصلوٰۃ و السلام علی افضل الرسل سید السبل محمد صلی اللہ علیہ وسلم رسولِ الانس و الجان و علی آلہ و صحبہ الذین تصرفوا اعلان تحقیقھم الیٰ اعلاء کلمات الرحمنO

اما بعد

فاعوذ باللہ من الشیطن الرجیم

بسم اللہ الرحمن الرحیم

وَلَنَبْلُوَنَّكُمْ بِشَيْءٍ مِّنَ الْخَوْفِ وَالْجُوْعِ وَنَقْصٍ مِّنَ الْاَمْوَالِ وَ الْاَنْفُسِ وَالثَّمَرٰتِ ؕ وَبَشِّرِ الصّٰبِرِيْنَ ۙ الَّذِيْنَ اِذَآ اَصَابَتْهُمْ مُّصِيْبَةٌ ۙ قَالُوْٓا اِنَّا لِلّٰهِ وَاِنَّآ اِلَيْهِ رٰجِعُوْنَ ؕ

صَدَقَ اللّٰهُ مَوْلَانَا الْعَظِيْم وَبَلَّغَنَا رَسُوْلُهُ النَّبِیُّ الْكَرِيْمُ الْاَمِيْنُO وَنَحْنُ عَلٰی ذَالِکَ لَمِنَ الشَّاهِدِيْنَ وَالشّٰكِرِيْنَ وَالْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِيْنَ، قَالَ اللّٰهُ تَعَالٰی فِیْ شَانِ حَبِيْبِهٖ مُخْبِرًا وَّاٰمِرًا اِنَّ اللّٰهَ وَمَلٰٓئِكَتَهٗ يُصَلُّوْنَ عَلَى النَّبِیِّ يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا صَلُّوْا عَلَيْهِ وَسَلِّمُوْا تَسْلِيْمًا

اَلصَّلٰوةُ وَالسَّلَامُ عَلَيْکَ يَا رَسُوْلَ اللّٰهِ

وَعَلٰی اٰلِکَ وَاَصْحَابِکَ يَا حَبِيْبَ اللّٰهِ

زینب دا ویر آ گیا

روضہ چھڈ کے محمد دا وچ کربلا
نانے دا لاڈلا اے شبیر آ گیا
کوئی بچپن دا وعدہ نبھانا پیا
دین بچاون نوں زینب دا ویر آ گیا

کنڈے دریا دے پیاسے تڑفدے رہے
ظلم دے جور دی انتہا ہو گئی
علی اصغر نے دس کے پیاسی زباں
پانی منگیا تے حرمل دا تیر آ گیا

مشک تیراں تھیں جاں چھاننی ہو گئی
غازی نوں پیاس بچیاں دی یاد آ گئی
بازو دونویں قلم ہوئے عباس دے
گھوڑے توں ریت تے بے نظیر آ گیا

لٹی ویکھو حسن دی نشانی گئی
ماں دے ارمان سب جی دی وچ رہ گئے
سہرہ رُل گیا قاسم دا وچ خاک دے
نیزہ ظلم دا سینے نوں چیر آ گیا

پُت اپنا جواں تڑفدا ویکھ کے
ویکھو کمر حسین دی خم ہو گئی
تاہنگ صغرا دے ملنے دی سینے رہی
آکھے اکبر ہے ویلا آخیر آ گیا

پردے داراں نے صابر سروں ننگیاں
بدھے وچ رسیاں نبی بیاں دے گلے
اودھے تے عابد نشانی سادات دی
جو بیماری چہ ہو کے اسیر آ گیا

(از سید حمید شاہ صابر بخاری)

○ اسلام دا نہ کوئی ناں لیندا نہ کوئی ہوندا مسلمان اے
اسلام دا بیڑا ڈب جاندا نہ ہوندا پاک قرآن اے
حسین اسلام کوں محکم کیتا کوئی ڈے کے پتر جوان اے
قرآن سنایا لوکاں کوں چڑھ کے نوک سنان اے

○ دیکھو سخی حسین نے کربل کیڈی صبر دی یار دکھا ز نیتی
تیغ حلق اتے سر ہے وچ سجدے ذرا اُف نہ زہرا دے لال کیتی
قلم روان لگی جد دل لکھن لگی جو جو آل رسول دے نال بیتی
اے امیر اسلام دی لاج کارن نہیں فاسق و فاجر دی بیعت کیتی

جہڑے موہڈھے رسول دے بہن والے تتی ریت اتے ڈیرے لا بیٹھے
پچھاں ہٹن تے عشق نوں لاج لگے پنڈ عشق دی سر تے چا بیٹھے
میرے نانے دی امت بخش دیویں منگن رب توں ایہہ دعا بیٹھے
اوس ویلے امیر شہید ہوئے سجدہ عشق جو کرن ادا بیٹھے

از امیر صابری صاحب

گرامی قدر واجب الاحترام معزز و محترم مسلمان بزرگو عزیز و دوستو اسلام علیکم۔

محرم الحرام دی آج نو تاریخ اے ایسے دن حضرت امام حسین رضی اللہ عنہ میدان کربلا وچ خیمہ زن سن اور آپ دے چاروں طرف یزیدی آپ دا محاصرہ کر کے آپ دا گھیراؤ کیتا سی۔ سیدنا امام عالی مقام رضی اللہ عنہ میدان کربلا وچ مکہ معظمہ توں پہنچے مدینہ منورہ توں آپ نے مکہ معظمہ دا سفر اختیار فرمایا اور اہل مکہ نے حضرت امام عالی مقام رضی اللہ عنہ دا بڑی گرم جوشی نال استقبال کیتا۔ اپنے دیدہ و دل فرش راہ کیتے۔ اور آپ نوں اپنی حمایت اور تعاون دا یقین دلایا۔

کربلا دیاں تاریخاں وچ اک ایہہ روایت بھی اے کہ یزید نوں جدوں دمشق وچ ایہہ خبر پہنچی کہ سیدنا امام عالی مقام رضی اللہ عنہ مکہ معظمہ تشریف لیا چکے نے۔

اور حج دا اجتماع قریب اے

پوری ملت اسلامیہ دے فرزند حج واسطے مکہ معظمہ آن والے نے اگر کعبۃ اللہ یا عرفات وچہ امام عالی مقام نے اپنے خیالات دا اظہار فرمایا۔ اور میرے خلاف علم حق بلند کر دتا۔ میرے لئی بہت بڑی مشکل بن جائے گی۔ اور پوری دنیا آپ دا ساتھ دئے گی۔ میری حکومت نوں خطرہ اے۔ روایات وچہ اوندا اے اوہنے کچھ کرائے دے قاتل ایس ارادے نال بھیجے کہ مکہ معظمہ وچہ امام پاک نوں شہید کر دتا جائے۔

کجھ روایات ایہہ بھی ملدیاں نے۔ اور ایہہ کوئی بعید نہیں ایہہ قرین قیاس اس واسطے اے جس شقی القلب دے دور وچہ امام پاک شہید ہوئے اوہدے توں ایہہ بعید نہیں سی۔

حضرت امام عالی مقام رضی اللہ عنہ آپ نوں جس وقت ایہہ خبر پہنچی ممکن اے کہ حرم پاک وچہ مینوں شہید کر دتا جائے یا میدان عرفات وچہ شہید کر دتا جائے یا ارکان حج ادا کر دیاں شہید کر دتا جائے۔ نواسہ رسول دی غیرت نے گوارا نہ کیتا۔ کہ حرم پاک دی بے حرمتی ہوئے میرا خون حرم وچہ بہایا جائے۔ کعبے دا تقدس پامال ہوئے۔ آپ نے حج ادا نہیں کیتا۔ حج توں پہلاں آپ کربلا پہنچے کیوں حضرت امام عالی مقام رضی اللہ عنہ فرضی حج ادا کر چکے نے۔ سیدنا امام حسین رضی اللہ عنہ دا فریضہ حج زندگی وچ ادا ہو چکیا سی۔ تے ہن اگر حج ادا کر دے اوہ نفلی حج سی۔ فرض نہیں سی۔ تے امام پاک رضی اللہ عنہ نفلی حج اُتے ایس گل نوں ترجیح دے دتی کہ خانہ کعبہ دا تقدس برقرار رہے کعبے دی حرمت اُتے حرف نہ آئے۔ یزیدیاں نوں کوئی بعید نہیں۔ انہاں نے تے کعبے دے تقدس نوں پامال کرنا ایں۔ میں خود ایتھوں نکل کے نکلاں اور

دو جا ایہہ کہ اہل کوفہ نے بھی آپ نوں بلایا۔ سرکار تسیں تشریف لے آؤ۔
کوفہ حضرت علی رضی اللہ عنہ دا دار الخلافہ رہ چکیا ہے۔ کوفے وچ بڑے محبان علی نے۔
ایہہ شہر حضرت علی رضی اللہ عنہ دار الحکومت سی ایتھے عوام دے دل وچ تہاڈی محبت
اے۔ تشریف لیاؤ۔

روایات وچ آندا اے سینکڑیاں دی تعداد وچ آپ نوں خطوط آئے۔ مکہ پہنچ
گئے سن کہ آ جاؤ لیکن اجے حضرت امام حسین رضی اللہ عنہ نے ارادہ نہیں فرمایا۔

آپ دے ساتھی عرض کردے نے حضور کوفے تشریف لے چلو۔ اوتھے
یقیناً ساڈے جانثار ملن گے۔ ساڈے نال تعاون کرن گے ساڈی حمایت کرن
گے۔ اور یزید دے خلاف صف آرا ہو کے حق دا ساتھ دین گے۔

لیکن امام پاک دی بصیرت سی۔ آپ نے جلد بازی نہیں فرمائی۔ پھر
چونکہ اک ایسا خط آیا جس خط نے امام پاک رضی اللہ عنہ نوں بے قرار کر دتا۔ اک ظالم
کوفی نے لکھیا کہ اسیں مسلسل لگاتار تہانوں خطوط روانہ کر رہے آں۔ تے تسیں
تشریف نہیں لیا رہے اگر تسیں کوفے نہ آئے تے کل قیامت والے دن خدا نے
اگر ساڈے نال سوال کیتا۔ کہ تساں یزید دی حمایت کیوں کیتی سی۔ تے امام
پاک اسیں تہاڈا گریبان پکڑ کے خدا دے سامنے تہانوں پیش کر دیاں گے۔
اسیں رسول اکرم ﷺ دے سامنے تہانوں پیش کراں گے کہ یا رسول اللہ
ﷺ اسیں بے قیادت ساں۔ ساڈا رہنما تے قائد کوئی نہیں سی۔ تے اسیں امام
پاک نوں قیادت لئی بلاندے رہے۔

لہٰذا امام پاک رضی اللہ عنہ قیامت والے دن سرخرو ہونا چاہندے ہو تے کوفے
تشریف لے آؤ۔

تاریخاں وچ اوندا اے امام پاک نے خط پڑھیا تے آپ دیاں اکھاں

چون آنسوں آ گئے خجالت گوارا اے لیکن حضور اکرم ﷺ دے سامنے شرمندگی گوارا نہیں۔

کجھ ساتھیاں نے عرض کیتی حضرت تسیں صرف کوفے دے حالات دا جائزہ لین واسطے پہلے کوفے دے حالات دیکھو۔ آیا یزید دا کوئی فریب تے نہیں۔ سانوں کسے چال وچ گرفتار تے نہیں کر رہیا۔ کوئی اپنا نمائندہ بھیجو او ہ کوفے دے حالات دا جائزہ لیکے آئے۔ تے جیہڑی رپوٹ مرتب کر کے بھیجے گا۔ اوہدے تے حضور تسیں تشریف لے جائیو۔

حضرت امام مسلم بن عقیل رضی اللہ عنہ

تاریخ وچ موجود اے امام عالی مقام رضی اللہ عنہ نے حضرت مسلم بن عقیل رضی اللہ عنہ نوں اپنا سفیر بنا کے کوفے روانہ فرمایا۔ حضرت مسلم بن عقیل رضی اللہ عنہ بڑے حسین و جمیل سن جواں سال سن۔ بڑے فصیح و بلیغ خطیب سن اہل زبان بیدار مغز سن نالے زیرک تے دانا سن۔ امام پاک دی قائدانہ نگاہواں نے سفارت دی ذمہ داری حضرت مسلم بن عقیل نوں دتی۔ آپ نوں سفیر بنا کے فرمایا بھائی جان تسیں جاؤ اور کوفے دے حالات ویکھ کے سانوں اطلاع کرنا۔ تہاڈی اطلاع اُتے اسیں بھی کوفے آجاں گے۔ حضرت مسلم بن عقیل رضی اللہ عنہ جدوں آپ روانہ ہوئے۔

تاریخاں وچ آندا اے آپ جدوں اپنے اہل بیت عزیز و اقارب نوں ملے۔ آپ جس ویلے جان لگے آپ دے دو ننھے بچے حضرت محمد اور جناب ابراہیم رضی اللہ عنہما دونوں بچے ایہہ بھی ضد وچ پے گئے۔ ابا جان اساں تہانوں تنہا نہیں جان دینا اساں بھی نال جانا اے۔ بے پناہ ضد کیتی بچیاں نے تے حضرت امام حسین رضی اللہ عنہ دے ایما اُتے سیدنا مسلم بن عقیل نے پتراں نوں بھی نال لے لیا۔

روایات وچہ آندا اے اک ناقہ اتے اک اونٹنی اُتے حضرت مسلم بن

عقیل سوار ہوئے۔ دستار اپنے سر مبارک اُتے پہنی۔ اک بیٹے نوں آگے بٹھایا۔ اک پتر نوں پچھے بٹھایا تے سیدنا مسلم بن عقیل آپ کوفے روانہ ہو گئے اہل کوفہ نوں خبر پہنچی کہ ساڈے خطوط نوں پذیرائی ہوئی اے۔ کیونکہ اوہ زمانہ رسل رسائل دا زمانہ نہیں سی۔ ٹرانسپورٹ نہیں سی۔ بساں نہیں سی خط و کتاب ایہہ جیہڑی اوٹھاں تے گھوڑیاں تے ہندی اے کوفے والیاں ایہہ سمجھیا کہ خود حضرت امام حسین تشریف لیا رہے نے

اور جس صبح سیدنا مسلم بن عقیل دی اونٹنی باب عراقین توں کوفے وچہ داخل ہوئی۔ تاریخاں وچہ اوندا چالی ہزار دا اجتماع استقبال کرن دی خاطر باب عراقین اُتے آ گیا۔ چالی ہزار کہ سیدنا مسلم بن عقیل آ رہے نے چالی ہزار دا اجتماع باب عراقین سارا شہر اٹھ کے دروازے تے آ گیا۔ حضرت مسلم بن عقیل دی اونٹنی جدوں ظاہر ہوئی تے تاریخاں وچہ اوندا اے انہاں دا شوق انہاں دی محبت انہاں دے پیار دا ایہہ عالم سی۔ اتنے شوق دے نال اگے ودھے کہ کئی لوگ پیراں تھلے آ کے زخمی ہو گئے اتنی کشش اور محبت دے نال آئے۔ حضرت مسلم بن عقیل رضی اللہ عنہ اجے شہر وچہ داخل نہیں ہوئے باب عراقین دے اُتے ای چالی ہزار بندیاں نے حضرت مسلم بن عقیل رضی اللہ عنہ دے ہتھ اُتے بیعت کیتی۔ چالی ہزار دروازے اُتے ای آ کے حضور اسیں تہاڈے ساتھی آں۔ اساں تعاون کراں گے حق دا ساتھ دیواں گے۔ مسلم بن عقیل رضی اللہ عنہ بڑے مسرور نے کہ بڑی محبت والے لوگ نے اجے میں آیا تے چالی ہزار لوکاں بیعت کر لئی اے۔

جدوں سیدنا امام حسین رضی اللہ عنہ آن گے۔ سارا عراق آپ دا خادم بن جائے گا۔ بڑے راضی

تاریخاں وچہ اوندا نمازاں ہندیاں نے تے جماعت حضرت مسلم بن

عقیل رضی اللہ عنہ کراندے تے آپ امامت کردے نے مسلم بن عقیل دے پچھے ۲۰،۲۰ ہزار تے چالی چالی ہزار نمازی عام نمازاں پڑھدے نے عام نمازاں وچ نمازیاں دی تعداد ویہہ ہزار چالی ہزار تیہہ ہزار دس ہزار متعدد روایات آوندیاں نے ہزاراں دی تعداد وچ ایہہ نماز دا عالم اے

مسلم بن عقیل رضی اللہ عنہ بڑے راضی نے الحمد اللہ ایہہ لوگ بڑے پیار تے محبت دالے نے حق دی خاطر اپنا خون بھی پیش کرن گے۔ سیدنا مسلم بن عقیل نے مسرت دا خط لکھیا۔ سیدنا امام عالی مقام رضی اللہ عنہ دی طرف مسلم بن عقیل نے لکھیا کہ اے میرے معزز تے محترم عالی مقام امام حسین رضی اللہ عنہ میں کوفے دی سرزمین تے آیا واں۔ کوفے دا ذرہ ذرہ اہل بیت دی محبت نال سرشار اے، ایتھے دا بچہ بچہ غلام ایں۔ میرے پچھے ہزاراں دی تعداد وچ نمازی نمازاں ادا کر رہے نے۔ ہزاراں دی تعداد وچ کوفیاں بیعت کرلئی اے۔ میں مناسب سمجھناں۔ جتنی جلدی ہو سکے امام پاک تسیں مکیوں کوفے تشریف لے آؤ ایہہ تہاڈے ابا جان دا دارالحکومت اے۔ ایہدے گلی گلی محلے محلے۔ اہل بیت دے جانثار رہندے نے۔ اہل بیت دے خادم رہندے نے حضور دیر نہ کرو کوفے تشریف لے آؤ، ایہہ خط لکھیا آپ نے ایہہ رپورٹ اوتھے دے حالات ویکھ کے اوہدا جائزہ لے کے آپ نے روانہ کردتا۔

تاریخ نے اک نازک موڑ لیا۔ ایدھیروں امام پاک رضی اللہ عنہ نوں آمد دا خط لکھیا۔ اودھروں یزید اپنے دربار وچہ بیٹھا ہویا اے۔ اوہدی مجلس شوریٰ سامنے ایں۔ اوہدے وزیر گورنر تے فوجی۔ حاکم دربار وچہ نیں۔ یزید کہندا اے مینوں معلوم ہویا اے کوفے والیاں مسلم بن عقیل دی بیعت کیتی اے سارا کوفہ اوہدے قدماں توں جاناں قربان کرن واسطے تیار اے۔ اج مسلم بن عقیل نے کل ج

امام حسینؓ کوفے وچ آ گئے تے سارا صوبہ عراق میرے ہتھوں نکل جائے گا۔ میں چاہناں جتنی جلدی ہو سکے۔ مسلم بن عقیل نوں شہید کر دتا جائے۔ ایہہ دربار وچہ پروگرام پیا بن دا اے دمشق دے دربار وچہ کہ مسلم بن عقیل کوفے وچہ تن تنہا اے۔ اوہدا کوئی ساتھی نہیں کوئی حامی نہیں کجھ محباں دے۔ میں چاہناں مسلم بن عقیل نوں کوفے وچہ شہید کیتا جائے۔ کون اے جیہڑا ایں پیشکش نوں قبول کردا اے۔ دفتر وچہ سارے فوجی گورنر بیٹھے ہونے نے۔ میں وعدہ کرنا جیہڑا مسلم نوں شہید کرے۔ میں اوہنوں عراق دی گورنری دا پروانہ دے دیواں گا۔ عراق دا گورنر بنا دیواں گا۔

ایس محفل وچہ دنیا دا ایک کتا حوس دا پجاری۔ جہنے دنیا خرید کے عاقبت برباد کر لئی۔ جہنے دنیا دا سودا کیتا۔ ابن زیاد بیٹھا ہویا سی۔ ابن زیاد نے آکھیا جناب تسیں میری تلوار نوں جاندے او۔ تسیں میرے سابقہ کارنامے جاندے او۔ میری تلوار دی دھار توں اج تک کوئی بچ کے نہیں نکلیا۔ ایہہ ذمے داری مینوں سونپی جائے۔ میں فوج لیکے جاناں واں چند منٹاں وچہ سارے کوفے دے امن اماں نوں برقرار کر دیاں گا۔

یزید بڑا خوش ہویا سن کے ابن زیاد تیرے تے مینوں ایہو امید سی۔ ہزاراں دا لشکر دتا اوہنوں کمانڈر بنا کے۔ دمشقوں ابن زیاد نوں او ہنے روانہ کیتا۔ اودھروں دمشقوں ابن زیاد ٹریا۔

ایدھر مکہ معظمہ وچ امام پاک رضی اللہ عنہ نوں خط ملیا۔ خط دا مضمون ایہہ اے۔ ایہہ معزز امام میں کوفے وچہ آ کے حیران رہ گیا واں۔ کوفے دا بچہ بچہ اہل بیت دا خادم این۔ ہر شخص دے دل وچہ اہل بیت دا پیار اے حضور تسیں دیر نہ کرو۔ جتنی جلدی ہو سکے تشریف لے آؤ۔ ایدھروں امام پاک خط پئے پڑھدے نے۔ تے

تاریخ وچہ اوندا ابن زیاد جدوں کوفے پہنچیا۔ ابن زیاد بلا دا خطیب سی۔ زبان آورسی۔ بعض روایات وچہ اوندا عصر دی نماز سی۔ بعض روایات وچہ آنداا ے۔ ظہر دی نماز۔ جس وقت ابن زیاد دے لشکر نے کوفے دی ناقہ بندی کرلئی۔ چاروں طرف اہل کوفہ نوں ابن زیاد دی فوج نے گھیر لیا۔ ابن زیاد اپنے گھوڑ دستیاں نوں لیکے کوفے دیاں گلیاں وچہ سپاہی دوڑ اندا برہنہ تلواراں اوہناں دے ہتھ وچہ نے ننگیاں تلواراں دے کے گھوڑے پورے شہر وچہ دوڑ دے نے۔ اور پورے شہر دی ناقہ بندی اے تے دمشق دی مرکزی جامع مسجد وچہ جتھے ظہر دی یا عصر دی جماعت کراندے نے مسلم بن عقیل اوس مسجد دے دوازے دے سامنے چوک وچہ کھڑے ابن زیاد نے تقریر کیتی۔

ابن زیاد نے آکھیا۔ اوہ کوفے دے باسیو۔ یزید کول قوت اے طاقت اے۔ یزید فوجاں دا مالک اے۔ یزید ملک وملت دا مالک اے فوجاں ایہندے کول۔ طاقت ایہدے کول۔ دولت ایہندے کول۔ تسیں حسین دا ساتھ پئے دنیدے او۔ جہدے کول نہ فوجاں نے نہ دولت اے۔ تہاڈیاں گھراں نوں نذر آتش کرادیاں گا۔ تہاڈیاں دکاناں جلادیاں گا۔ تہاڈے محلّہ گرادیاں گا۔ کوفے نوں کھنڈرات وچہ تبدیل کرادیاں گا۔ اگرتساں بیعت نہ توڑی اتنے جناب اوہنے رعب پائے چار چوفیرے اوہدے سپاہی ننگیاں تلواراں لیکے کھڑے نے۔ کوفے دی ناقہ بندی اے۔ ابن زیاد نے آکھیا۔ اوہ کوفیو اک کوئی زندہ بچ کے نہیں نکل سکدا۔ پورا شہر مرے کنٹرول وچ اے پورے شہر اُتے میرا محاصرہ اے۔ اگر اپنیا جاناں بچانا چاہندے او اگر بچیاں دی زندگی عزیز اے تے حسین دی بیعت توڑ کے یزید دی بیعت کرو۔ جیہڑا شخص یزید دی بیعت نہیں کرے گا۔ میری تلوار اوہنوں معاف نہیں کرے گی۔ ایہہ تقریر ابن زید نے کیتی مسجد دے

دروازے دے سامنے۔

تاریخاں وچہ اوندا اے۔ چالی ہزار نمازی حضرت مسلم ابن عقیل رضی اللہ عنہ دے پچھے نماز پئے پڑھدے نے۔ ابن زیاد دا آواز مسجد وچہ آندا۔ تاریخ وچہ آندا اے جس ویلے او ہنے دھمکیاں دتیاں کہ میں سارے شہر اُتے کنٹرول کر لیا اے۔ کوفہ مری گرفت وچہ اے۔ کوفہ میرے کنٹرول وچہ اے۔ کوئی کوفی بچ کے باہر نہیں جا سکدا او ہدی آواز مسجد وچہ پئی آندی اے۔

تاریخاں وچہ لکھیا حضرت مسلم بن عقیل رضی اللہ عنہ نے سلام جدوں پھیریا۔ آپ نے نماز ختم کیتی۔ سجے پاسے ویکھیا تے۔ ننھا پتر محمد بیٹھا ہویا اے کھبے پاسے ویکھیا تے ابراہیم اے۔ پوری دی پوری مسجد چالی ہزار نمازی نماز چھڈ کے ابن زیاد دے خوف نال ساتھ چھڈ گئے ایہہ تاریخ دا ایسا واقع اے۔ جیہڑا تاریخ دے سینے وچہ موجود اے۔ اوہ محبان علی جیہڑے کہندے نے ساڈا بچہ بچہ اہل بیت توں قربان۔ ساڈا گھرانہ اہل بیت دے صدقے۔ ساڈیاں زندگیاں فاطمہ دے لال توں قربان جیہڑے اٹھدیاں بہندیاں علی دا نعرہ ماردے نے او کھا وقت آیا تے نمازاں چھڈ کے چلے گئے۔ حضرت مسلم بن عقیل تنہا رہ گئے۔ مسجد وچہ نال دو بچے نے۔ حضرت مسلم بن عقیل نوں محسوس ہو گیا کہ خطرے دا وقت قریب اے۔ میری زندگی خطرے وچہ۔ حضرت مسلم بن عقیل نوں اپنی زندگی دا کوئی خوف نہیں موت برحق اے دنیا تے سدا بیٹھ نہیں رہنا۔ جاندے نے کہ میری موت شہادت دی موت اے لیکن دل وچ زیادہ جیہڑا ڈر اے۔ دل وچہ زیادہ جیہڑا صدمہ اے۔ اوہ ایہہ خیال آپ نوں ستاندا کہ مسلم بن عقیل رضی اللہ عنہ توں تے امام پاک نوں لکھ دتا۔ کوفے والے بڑے جان نثار نے۔ امام پاک تسیں کوفے آجاؤ۔ میں تے خط لکھ چکیاں ایدھر میرے تے مصیبت دا وقت آن والا

اے۔اودھروں امام پاک مکیوں ٹرپئے ہوں گے۔اے مسلم بن عقیل رضی اللہ عنہ تقدیر نے کیہڑا کھیل دسیا اے۔ میں خود سددا پیاں امام پاک رضی اللہ عنہ نوں۔ لیکن امام پاک رضی اللہ عنہ اوہناں نوں کوئی خبر نہیں کہ کوفے والیاں میرا کی حال کرنا اے ہنگامہ بھی رش بھی۔عوام دی کثرت بھی تے حضرت مسلم ابن عقیل رضی اللہ عنہ اپنے بچیاں نوں چھپا کے سینے نال لا کے اس طرح مسجد وچوں نکلن وچہ کامیاب ہو گئے۔ مسجد وچوں نکل آئے۔ لیکن حالت ایہہ وے مسلم ابن عقیل دے پیراں وچہ جوڑے کوئی نہیں۔ سراُتے دستار کوئی نہیں دستار خود اتار دتی کہ میری شناخت نہ ہو جائے۔ پیراں وچہ جتیاں نہیں ننھے سید زادیاں نوں جھولی وچہ چکیا آپ نے اُتے چادر دتی۔ سیدنا مسلم ابن عقیل رضی اللہ عنہ سارا دن مارے مارے کوفے وچہ پھر دے نے کدی کسے گلی وچہ جاندے نے کدی کسے محلے وچہ آندے نے۔ جدوں کوئی یزیدی سپاہی نظر آندا تے آپ دردازیاں دی اوٹ وچہ چھپ جاندے نے۔ سارا دن آپ یزیدیاں کولوں چھپ دے رہے۔ ابن زیاد نے اعلان کیتا۔ جس ویلے ابن زیاد نوں پتہ چلیا کہ مسلم تے مسجد وچوں نکلن وچہ کامیاب ہو گئے نے۔ ابن زیاد نے اعلان کرایا۔ مسلم بن عقیل رضی اللہ عنہ مسجد وچوں فرار ہو گئے نے۔ معاذ اللہ۔ جس کوفی نے مسلم بن عقیل نوں گھر وچہ پناہ دتی۔ جس کوفی نے مسلم بن عقیل رضی اللہ عنہ نوں چھپایا۔ اوہناں دے گھراں نوں جلا دتا جائے گا۔ خبردار کوئی شخص مسلم بن عقیل رضی اللہ عنہ نوں اپنے گھر وچہ نہ چھپائے۔ بلکہ اعلان کیتا۔ جیہڑا مسلم بن عقیل رضی اللہ عنہ دا سر لیکے آئے گا۔ منہ منگی دولت دتی جائے گی۔ اوہنوں ایہہ کاہلی اے مینوں تے یزید نے گورنر بنانا اے۔ عراق دا جے مسلم بن عقیل رضی اللہ عنہ ایتھوں زندہ نکل گئے۔ تے میری گورنری خطرے وچہ اے۔ اوہنے انعام دا اعلان کیتا۔ جیہڑا مسلم دا سر لیکے آئے میں اوہنوں منہ منگی دولت دیاں

گا۔ انعام نال مالا مال کراں گا۔ اوہ کوفی جناں امام پاک دی بیعت کیتی سی انہاں وچوں ہزاراں کتے جیہناں ہتھ چمے سن جیہڑے قدماں اُتے قربان ہندے سن۔ اوہ ہتھ جیہڑے امام دیاں ہتھاں وچہ آئے۔ ایہناں ہتھاں وچہ ہن تلواراں دے قبضے آ گئے۔ تلواراں لیکے مسلم بن عقیل دی تلاش وچہ نکلے۔ جے اسیں ماریئے تے انعام ملے گا۔ سیدنا مسلم نوں جس ویلے پتہ چلیا۔ شام دا ویلا ہویا دن ڈبیا جس ویلے تاریخ وچہ اوندا کوفے دا قاضی القضات شہر کوفے دا چیف جسٹس۔ جیدا ناں این قاضی شریح۔ قاضی شریح دے دروازے اُتے آپ نے دستک دتی۔ حضرت مسلم بن عقیل رضی اللہ عنہ نے قاضی شریح دا دروازہ کھٹکھٹایا۔ قاضی شریح باہر آئے۔ جس ویلے ویکھیا۔ دروازے اُتے اوہ کھلوتا۔ جیہناں دے دروازے تے فرشتے بھی حاجتاں لیکے آندے نے۔ جیہڑے دوہاں جہاناں دے فریادرس نے۔ مسلم بن عقیل رضی اللہ عنہ قاضی شریح دے بوہے تے کھلوتے نے قاضی دیاں اکھاں چوں آنسو آ گئے۔ قاضی شریح کہن لگا۔ حضور بڑا افسوس اے کوفے والیاں بڑی بے وفائی کیتی اے۔ کوفے والیاں نے اہل بیت نال پہلے بھی بیوفائیاں کیتاں نے۔ ہن تاریخ اپنے آپ نوں دہرا رہی اے۔ سرکار بڑا افسوس اے۔ اہل کوفہ دغا باز نکلے۔ اہل کوفہ بے وفا نکلے نے۔ سرکار مینوں حکم فرماؤ۔ جیہڑی خدمت آکھو میں حاضر آں۔ سیدنا مسلم ابن عقیل رضی اللہ عنہ آکھن لگے۔ قاضی جی میں جان داجھنے مینوں اپنے گھر وچہ پناہ دتی اوہدی زندگی خطرے وچہ اے۔ اوہ برباد ہو جائے گا۔ قاضی صاحب میں تہانوں برباد کرن نہیں آیا۔ قاضی جی میں زندگی دی بھیک منگن نہیں آیا۔ زندگی چار روزہ اے۔ زندگی دا کوئی بھروسہ نہیں۔ لیکن قاضی صاحب مینوں اپنی زندگی دا کوئی ڈر نہیں۔ مینوں موت دا کوئی خوف نہیں۔ میں زندگی دا سوال لیکے نہیں آیا۔ تہاڈے کول فاطمہ الزہرا

دے باغ دیاں دوکلیاں لیکے آیا واں۔ ایہہ میرے ننھے پتر قاضی صاحب میں تے قضا دے حوالے آں۔ ہن میری قضا مینوں اڈیکدی پئی اے۔ قاضی جی فاطمہ الزہرا دیاں دوکلیاں جے ایہہ ننھے سیدزادے جے ایہناں نوں اپنے گھر وچہ رکھ لو۔ کوئی قافلہ جے مکے جاندا مل جائے۔ تے میریاں پتراں نوں چھپا کے مکے دے قافلے نال ٹور چھڈیو۔ انہاں نوں مکے بھیج چھڈیو تے امام پاک نوں سنہیا دیوں۔ اے سیدزادے اے امام مظلوم توں جیہڑا اسفیر ٹوریا سی۔ اوہ تے دنیا توں ٹر گیا ہے۔ اوہدیاں نشانیاں لے لوو۔ اے میرے بچے بھیج چھڈیو۔ اینی گل کر کے قاضی شریح دیاں اکھاں وچہ بھی آنسو آ گئے۔ اک بچے دی عمر ست سال اے اک بچہ تقریباً پنج سال دا اے۔ معصوم بچے قاضی شریح تے باپ دیاں گلاں سندے پئے نے بڑے غور نال معصوم بچے دوہاں معصوم بچیاں دیاں اکھاں وچہ بھی آنسو آ گئے۔ قاضی شریح دے حوالے کیتے بچے مسلم بن عقیل رضی اللہ عنہ نے کہیا قاضی جی ایہہ جیہڑی خدمت کر دے او اہل بیت دی۔ میریاں بچیاں نوں تسیں پناہ دین لگے او میں سیدزادہ وعدہ کرنا۔ کل قیامت دے دن اللہ دے غضب توں پناہ میں دواواں گا۔ بچیاں نوں جس ویلے قاضی صاحب دے حوالے کیتا۔ ہن رخصتی اے باپ دی۔ بچیاں کولوں پتراں نوں کوئی پتہ نہیں ساڈے ابا جی شہادت دی منزل دی طرف جا رہے نے۔ باپ نوں معلوم ایں ایہہ آخری ملاقات اے۔ زندگی وچہ پتراں دا منہ نہیں ویکھنا۔ دو قدم ٹرے پھیر پچھاں مڑے۔ اک بچے نوں سینے نال لایا تے چک کے پیشانی چمی۔ دوسرے بچے نوں گود وچہ لیکے متھا چمیا۔ دل نہیں کردا لخت جگراں نوں جدا کرن دا اشک بار اکھاں دے نال پتراں نوں قاضی صاحب دے حوالے کیتا۔ خود مسلم بن عقیل رضی اللہ عنہ نے جلدی دے نال بچیاں توں جدا ہو گئے۔ قاضی صاحب نے بچیاں نوں اک کمرے وچہ

رکھیا۔ اسیں تہاڈے غلام آں۔ اسیں تہاڈے خادم آں۔ بچے روندے نے بچے کہندے نے قاضی جی اسیں جدوں مکیوں آئے ساں تے ابا جی دے نال ساں۔ قاضی جی نمازاں پڑھنے ساں تے اپنے ابا جی دے نال پڑھنے ساں۔ اسیں کھانا کھانے ساں تے باپ دی گودو چہ بہہ کے۔ قاضی صاحب سچ سچ دسو۔ مکیوں ٹرے ساں تے اکٹھے ساں۔ کوفے وچہ بھی اکٹھے رہے نمازاں کٹھیاں پڑھیاں۔ ہن ساڈے ابا جی سانوں چھڈ کے کدھر چلے گئے نے۔ ابا جی سانوں کیوں چھڈ گئے نے۔ قاضی صاحب دیاں اکھاں وچہ آنسو اہندے نے پترو، تہاڈے ابا جی جلدی آجان گئے فکر نہ کرو۔ بچیو تہاڈے ابا جی آجان گے بچیاں نوں تسلیاں دنیدے نے بچیاں نوں مٹھائی پیش کردے نے۔ بچیاں دے آنسو نہیں رکدے۔

حضرت مسلم بن عقیل رضی اللہ عنہ پتراں نوں چھڈ کے چلے گئے۔ واہ مولا تیریاں بے نیازیاں نے توں چاہیں تے یوسف جئے سوہنیاں نوں کھوہاں وچہ سٹ دیں۔ توں چاہیں تے نگہبان اُمت ایہہ پوری اُمت دے راکھے اہل بیت جنیئے راکھی کرنی ایں اُمت دی مولا انہاں نوں دربدر کردتا ای۔

رات جس ویلے ہنیری ہوئی۔ حضرت مسلم نے کھانا۔ تناول نہیں فرمایا پیاس لگی ہوئی اے۔ یزیدی سپاہیاں کولوں بچدے نے۔ چھپدے کدی کسے درخت دی اوٹ وچہ کسے گلی دی اوٹ وچہ ساری رات مسلم بن عقیل موت دے نال آنکھ مچھولی کھیڈ رہے۔ ساری رات کوفے شہر وچہ دربدر۔ صبح صادق دا جدوں وقت ہویا۔ پیراں وچہ چھالے نے۔ سردیاں زلفاں کھلریاں ہویاں نے۔ لباس گرد آلود اے۔ جسم مبارک تھکاوٹ نال چورا اے۔ صبح صادق دا وقت ہویا۔ اک دروازے دے سامنے کھلو کے حضرت مسلم بن عقیل رضی اللہ عنہ نے آواز

دتی۔ اے کوفے والیو میں اک مسافر آں۔ میں بے منزل مسافر آں۔ مینوں شدید پیاس لگی ہوئی اے ہے کوئی دل والا۔ جیہڑا مسافر نوں پانی پلائے' میں وعدہ کرناں۔ اج جیہڑا مینوں پانی پلائے گا قیامت والے دن میں کوثر دے پیالے بھر بھر پلاواں گا۔ آپ نے فرمایا پیاس العطش۔ آپ نے آواز دتی تاریخ وچہ اوندا تہجد دا وقت اک محبہ اہل بیت قرآن پئی پڑھدی۔ ضعیف العمر عورت او ہنے جس ویلے آواز سنی۔ کہن لگی ایہہ جیہڑی آواز پانی کوئی منگدا اے تے ایہہ کسے کوفے دے آدمی نے پانی دا سوال نہیں کیتا۔ اوہدے دل وچہ خیال آیا یقیناً مسلم بن عقیل رضی اللہ عنہ ہون گے۔ مائی قرآن پاک ٹھپ کے باہر آئی۔ جس ویلے ویکھیا دروازے تے فاطمہ الزاہرا دا لال کھلوتا ہویا اے۔ حضرت مسلم بن عقیل نوں ویکھ کے چہرہ ای ویکھ کے عورت قدماں وچہ ڈگ پئی، اے میرے سیدزادیا میں تیرے توں قربان۔ میں تیری مصیبت سنی ایں۔ پترا میرا گھر موجود اے۔ مینوں موت دا کوئی ڈر نہیں۔ میں زندگی دیاں بہاراں ویکھ چکی آں۔ اے میرے سردار میں پانی پیش کرنی آں۔ چار پائی تے مسلم بن عقیل رضی اللہ عنہ نوں اوس عورت نے بٹھایا۔ جہدا نام اے طوعہ نامی عورت نے حضرت مسلم بن عقیل نوں چارپائی تے بٹھایا۔ ہتھ وچہ پانی دا کٹورہ لیکے آئی۔ سیدنا مسلم بن عقیل رضی اللہ عنہ نوں پانی پیش کیتا۔ حضرت مسلم بن عقیل دیا ہتھاں وچہ پانی ایں آپ نے اوس مائی دی پیشکش پانی قبول کیتا۔ پانی نوش فرمایا۔

اودھروں سیدنا مسلم پانی پیندے نے ایدھروں طوعہ مائی حضرت مسلم بن عقیل دے پیر دباندی اے۔ میں صدقے جاواں اج کوثر دا چشمہ میرے بوہے آ گیا۔ اج کوثر دا چشمہ آ گیا۔ آج کوثر دی نہر آ گئی۔ اج سلسبیل آ گیا نالے پیر دباندی اے نالے بلاواں لیندی اے اوہندا پتر کول ستا ہویا اے طوعہ دا۔ پترا

ٹھیا۔ کہندا ایہہ اجنبی کون ایں۔ ماں نوں پتہ سی میرا پتر دنیا دا کتا بن چکیا۔ ایہہ یزیدیاں دا ساتھی اے۔ ایہہ ابن زیاد دا حامی اے ایہہ اہل بیت دا مخالف اے۔ ماں دس ایہہ اجنبی کون اے۔ میں سارا دن مسلم بن عقیل نوں لبھدا رہیا۔ مینوں کدھرے مسلم نہیں لبھے ایہہ ماں سچ سچ دسیں ایہہ چہرہ دسدا اے ایہہ پیشانی دسدی اے ایہہ مسلم بن عقیل رضی اللہ عنہ نے جس ویلے ماں نے پتر کولوں حضرت مسلم دا ناں سنیا۔ مائی آکھن لگی پترا جے توں میرا پتر ایں۔ خبردار مسلم بن عقیل رضی اللہ عنہ دے وال نوں بھی تکلیف نہ دیویں۔ حضرت مسلم نوں جے توں دکھ پہنچایا۔ قیامت والے دن بی بی دھاراں نہیں بخشیناں۔ خبردار دور ہوجا دنیا دے کتے توں ایس لائق نہیں۔ تیری گنہگار نظر مسلم بن عقیل اُتے پئے ماں نے جھڑکیا، پتر فوراً نسیا گھروں باہر ابن زیاد ول جا کے اطلاع کیتی اوسو جناب تسیں پریشان ہوشکار تے میرے گھر آیا ہویا۔ مسلم بن عقیل رضی اللہ عنہ میرے گھر نے ابن زیاد لشکر لیکے آیا۔ اک دستہ سپاہیاں دا طوعہ دے گھر بھیجیا۔ اوس مائی دے مکان نوں۔ یزیدیاں نے گھیرے وچ لے لیا۔ چند لشکری اندر آئے۔

حضرت امام مسلم رضی اللہ عنہ دی شہادت

حضرت مسلم چارپائی تے بیٹھے ہوئے نے سپاہیاں نے دنیا دے کتیاں نے حضرت مسلم نوں گریبان توں پکڑ کے گھسیٹیا اٹھایا سیدنا مسلم ابن عقیل رضی اللہ عنہ فرمان لگے اوہ کوفیوں میں خود نہیں آیا مینوں بلایا گیا اے۔ میں تہاڈا مہمان بن کے آیا واں۔ عرباں دی روایت اے اوہ تے بڑے مہمان نواز ہندے نے۔ مہماناں دی عزت اتوں جاناں قربان کر دیندے نے۔ کوفیو آج تساں عرباں دی روایت توڑ دتی اے۔ عرب مہماناں دی جان و مال دی حفاظت کر دے نے۔ اج تساں گھر بلا کے اپنے مہمان دی جان دے پیاسے ہو گئے ہو۔

دروازے تے آئے حضرت مسلم چار چوفیرے یزیدی سن۔ اہناں ظالماں نے گربیان توں پکڑ کے آندا۔ دروازے تے کھڑے نے آپ نے جس ویلے یزیدیاں نوں مخاطب کیتا۔ اوہ دنیا دیو کیتیو۔ حوس دے بچاریو۔ اج دنیا دے سکیاں دی خاطر ایمان ویچ دتے جے۔ میں مہمان بن کے آیا واں خود نہیں آیا۔ تسیں مرا رستہ چھڈ دیو میں مکے چلا جاواں گا میرے کولوں تہانوں کی خطرہ اے۔ حضرت مسلم بن عقیل رضی اللہ عنہ اجے خطاب فرمارہے نے اک دنیا دے کتے ظالم نے جئے وچہ تیر چڑھ کے اجیہا وار کیتا حضرت مسلم دی پیشانی وچہ جا کے لگا۔ سیدنا مسلم دا متھا کھائل ہوگیا۔ متھے وچوں خون دے فوارے نکل آئے۔ تاریخ وچہ اوندا اوس بڈھڑی مائی نے جدوں مسلم ابن عقیل دا حال ویکھیا۔ اوہ پھر پانی دا کٹورا لے کے آئی اوہ اوہ عرض کردی میریاں بازوآں وچہ۔ ہمت نہیں میں تیرا دفاع کراں پتر تینوں پانی دی ضرورت اے پانی نوش فرمالے۔ حضرت مسلم نے اجے پیالہ پھڑیا۔ پیالہ لیا کے لباں نال لایا اودھروں سینے وچ تیر پیوست اے۔ سینے دا خون پانی وچ ڈگیا۔ پیالہ خون آلود ہوگیا۔ پانی وچہ خون جدوں ملیا حضرت مسلم بن عقیل نے خون دی بک بھرلئی۔ خون دی بک بھر کے اپنی داڑھی مقدس تے خون مل لیا۔ خون مل کے فرمایا۔ ظالمو میرے آقا دا کلمہ پڑھدے اوہ تسیں عاقبت تے یقین رکھدے او۔ کی جواب دو گے کل قیامت والے دن میں ایہو جیہا خونی مکھڑا لیکے اٹھاں گا۔

تاریخاں وچہ آندا۔ ظالماں نے آپ دے ہتھ پچھے بنھے مشکاں کسیاں۔ بیڑیاں پیراں وچہ پائیاں تے ابن زیاد دے دربار وچہ آندا۔ تے ابن زیاد جیہڑا دنیا دا کتا سی۔ ابن زیاد نے آکھیا اجے بھی جراثیم ہے نے اہل بیت دی محبت دے۔ انہاں لوگاں نوں سبق سکھان دی خاطر ابن زیاد نے آرڈر دتا۔ کہ ایس نوں

گورنر ہاؤس دی اُتلی منزل تے لے جا کے تے پورے کوفے وچہ منادی کراؤ۔ کہ جیہڑا معاذ اللہ یزید دے خلاف بغاوت کرے گا۔ اوہدا انجام ایہہ ہووے تاکہ سارے شہر والیاں نوں عبرت ہووے۔ حضرت مسلم بن عقیل نوں اُتلی منزل تے لے گئے ہتھ پچھے بنھے ہوئے نے۔ گورنر ہاؤس دی اُتلی عمارت تھلے بازار بھرے ہوئے نے عوام نال تے سپاہیاں دے نال معاذ اللہ پہلے جرم پڑھ کے سنایا گیا کہ ایہہ شخص مسلم ابن عقیل نے ... وقت دے خلاف بغاوت کیتی۔ معاذ اللہ یزیدی تے بغاوت کہندے تے یزیدی تے یزید دے حامی بغاوت کہندے۔ ایہہ بغاوت سی حاکم وقت دے خلاف بیت بغاوت اے تے اہل بیت تے محبان اہل بیت کہندے نے ایہہ بغاوت نہیں ایہہ نانے دے دین دی حفاظت اے۔ اوہ کہندے نے بغاوت اے۔ اہل بیت کہندے نے دین مصطفےٰ دی حفاظت اے۔ حضور ﷺ دے دین دی حفاظت اے۔ امام پاک سوچدے نے اگر میں یزید نال ہاں کرلواں۔ قیامت والے دن محمد ﷺ مصطفےٰ نوں کی جواب دیواں گا۔ مسلم ابن عقیل رضی اللہ عنہ اُتلی منزل تے۔ آپ تے فرد جرم معاذ اللہ عائد کیتی گئی۔ حضرت مسلم بن عقیل رضی اللہ عنہ نے محسوس کیتا۔ ہن مینوں زمین تے تھلے گرایا جا رہیا کہ تھلے سٹ کے شہید کیتا جائے۔ سیدنا مسلم ابن عقیل رضی اللہ عنہ نے فرمایا میں تیار آں شہادت لئی تیار آں۔ لیکن مری آخری اک درخواست اے۔ کہ میرے ہتھ کھولے جان۔ ظالماں نے آپ دے ہتھ کھولے۔ حضرت مسلم ابن عقیل رضی اللہ عنہ نے اپنا مبارک کرتہ اُتاریا۔ کرتہ فضاء وچہ لہرایا۔ تے آپ نے گلی وچہ جیہڑے یزیدی تے کوفی جمع سن۔ تماشہ ویکھن واسطے۔ آپ نے فرمایا کوفے دے رہن والیو اوہ بے وفا شہر دے باسیو۔ تہاڈی دعوت اُتے اسیں کوفے آئے گھر بلا کے ساڈے نال بے وفائی کیتی جے۔ ہن دی کوفیو میں وعدہ کرناں۔ ایہہ میرا رنگین کرتا ایہہ میرا خون آلودہ

فضا وچہ لہرایا۔ کوفیو جنہوں ذرا بھی عاقبت دا خوف اے جنہوں قیامت دا یقین اے ایہہ میرا خونی کرتا میں امانت کر کے دیناواں۔ جیہڑا کوفی۔ ایس کرتے نوں مکے امام حسین تک پہنچادے۔ میں وعدہ کرنا قیامت والے دن اللہ دے غضب کولوں بچاواں گا۔ ایہہ میرا کرتہ امام حسین نوں بھیج دیو۔ تے آکھیو امام پاک رضی اللہ عنہ تیرے سفیر نے تیرے نال وفا کر کے شہادت قبول کرلئی آ۔ ایدھروں آپ دی قمیص مبارک اتری اودھروں دنیا دے کتیاں نے حضرت مسلم ابن عقیل رضی اللہ عنہ نوں بالائی منزل توں گلی وچہ سٹ کے شہید کردتا۔

انا للہ وانا الیہ راجعون

اگ دی طرح خبر پھیل گئی کوفے وچہ کہ سیدنا مسلم ابن عقیل رضی اللہ عنہ شہید ہو گئے

لے گئے شاہی محل دی چھت اتے چرخ نیلگوں رنگ بدلا دتا
کھڑا پت بکسر دا پکڑ خنجر مسلم مکے ول سیس جھکا دتا
مینوں فخر حسین دا ایلچی آں سیس حق دے راہ کٹا دتا
مسلم نازک خیالاں وچہ آہے خنجر تیر جلاد چلا دتا
سر کٹ جلدی لیا پکڑ زلفوں لاشہ دھرت تے مار پٹکا دتا
ہائے رنگیا گیا بازار کوفہ خون ہاشمی مینہ برسا دتا
پئی ہوئی لاش مسافر دی گلی اندر کلمہ گوواں نے منہ پر دتا
نہ کوئی رون والا نہ کوئی چان والا موتی نور دا خاک رلا دتا
غسل کفن جنازیوں گزر عاشق بستر باغ فردوس وچھا دتا
ہجری سٹھ ذوالحج تاریخ نانویں مسلم دیوا شہادت دا بال دتا

حضرت امام مسلم رضی اللہ عنہ دے بچے

شام دا وقت اے تاریخ وچہ اوندا قاضی شریح جہدے کول امانت اے۔ انہاں دے بچیاں دی۔ قاضی شریح نوں جدوں خبر ملی کہ سیدنا مسلم شہید ہو گئے نے قاضی صاحب نے دوہاں صاحب زادیاں نوں بلایا۔ اک بچے نوں اپنی بجی گود وچہ بٹھایا۔ نکے ابراہیم نوں کھبی گود وچہ بٹھایا۔ قاضی شریح دوہاں بچیاں دی پیشانی چمدے نے ایہناں دے سراں تے ہتھ پھیر دے نے تے اکھاں وچہ آنسو پئے تیر دے نے وڈا صاحب زادہ آکھدا اے محمد قاضی جی اج پیار کدے نہیں سا جے کیتا اج نویں رنگ وچہ پئے پیار کر دے او۔ اج سینے نال پئے لاندے او جیویں یتیماں نوں سینے نال لائی دا اے قاضی جی سچ دسیو کدھرے ساڈے ابا جی شہید تے نہیں ہو گئے۔ قاضی شریح دی چیخ نکل گئی۔ پتر و صبر کریو تہاڈے ابا جی نوں ظالماں نے شہید کر دیتا جے۔ تہاڈے ابا جی تہاڈے نانے رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم دے کول ٹر گئے جے بچے سن گھبرا کے جھولی وچوں نسے۔ اساں ظالماں دے شہر وچہ نہیں رہنا۔ اساں اس خونی شہر وچہ نہیں رہنا ایس شہر نے ساڈے ابا جی نوں کھوہ لیا اے۔ اساں کوفے نہیں رہنا۔ گلیوں باہر جس ویلے نکلے قاضی شریح دوڑ کے پچھے گئے۔ بچیاں نوں گود وچہ لیکے آکھیا سنو پتر وجیہناں ظالماں نے تہاڈے ابا جی نوں شہید کیتا اے۔ مینوں ڈر اے کدھرے تہاڈیاں ننھیاں جاناں نوں بھی ایذا نہ پہنچان۔ پتر و باہر نکلنا خطرناک اے واپس آندا۔

ایہہ دی سنگدل اعلان تاریخ دے صفحیاں وچہ موجود۔ ابن زیاد دنیا دے کتے نے ایہہ اعلان کیتا۔ مسلم بن عقیل دے دو بچے بھی کوفے موجود نے جیہڑا شخص بچیاں نوں گرفتار کر کے میرے تک لیائے گا، میں انہوں بھی انعام دواں گا۔ دنیا دے کتے محمد او ابرا ہیم نوں بیپے لبھدے نے قاضی شریح تے۔ اپنے گھر

وچہ چھپا کے رکھیا ہویا۔ چند دن گزرے اک قافلہ جان والا اے مکہ معظمہ دی طرف باب عراقین توں قاضی شریح نے پتر نوں سدیا۔ فرمایا پتر اج صبح اک قافلہ نکلنا اے مکے ول۔ تے توں پہلے جا اوتھوں رپورٹ لیکے آ کہ کوئی صحیح محب اہل بیت اے جیہناں دے سپرد فاطمہ دی امانت کیتی جائے۔ پتر نے چند ایک دوستاں دے نام عرض کیتے کہ ایہہ لوگ ایہناں تے یقین اے، کہ ایہہ بچیاں نوں حفاظت نال پہنچا دین گے۔ صبح دے وقت قاضی صاحب نے پتر نوں آکھیا انہاں بچیاں نوں چادر دے وچہ چھپا کے کھڑنا ای۔ کسے دنیا دے کتے دی نظر نہ پئے۔ صبح دے وقت نکلیں۔ انہاں بچیاں نوں سپرد کر آئیں۔ کہہ دئیں کہ ایہہ بچے حضرت امام تک پہنچا دے۔ صبح دا وقت ہویا قاضی شریح دا پتر انہاں سید زادیاں نوں لیکے نکلیا۔ تاریخ وچہ اوندا اے انہاں سید زادیاں تے کیہہ سی بھی اون والی سی۔ انہاں سید زادیاں تے مصیبت بھی اون والی اے۔ چند منٹ گذرے نے قافلہ اوتھوں روانہ ہو چکیاں اے۔ اوہ تھاں دی گرد و غبار نظر اوندی اے۔ تے کجھ گھنٹیاں دی آواز سنائی دے رہی اے۔ قاضی شریح دے پتر نے آکھیا بچیو قافلہ اجے قریب ای اے پتر دسیں دوڑ کے جاؤ تہانوں ویکھ کے کوئی نہ کوئی اپنے اونٹھ اتے بٹھا لے گا جلدی کرو کوشش کرو اجے قافلہ دور نہیں گیا۔ قاضی شریح دا پتر

انہاں دو سید زادیاں نوں تقدیر دے حوالے کر کے آ گیا۔

اوہ ناعاقبت اندیش۔ اوہدا فرض سی بچیاں نوں قافلے دے حوالے کر کے اوندا۔ انہاں نوں تقدیر دے حوالے کر دتا اپنی جان دے خطرے واسطے۔ اوہ ننھے سید زادے جیہناں نے زندگی وچہ اج پیدل سفر نہیں سی کیتا۔ اوہ سید زادے جیہناں دے پنگھوڑے نے جبریل امیں جھلائے۔ اوہ سید زادے جیہناں دے ناز

جنت دیاں حوراں برداشت کرن۔ اج دشت غربت وچہ پئے دوڑ دے نے دوآں بچیاں نے دوڑ لائی انہاں بے چاریاں نوں قافلے دی گرد بھی نہ ملی۔ کدی سجے پاسے جاندے نے۔ کدی کھبے پاسے جاندے نے۔ دوڑ دے نے۔ سارا دن سید زادے دوڑ دے رہے۔ انہاں نوں کوئی قافلہ نہیں ملیا۔ تے کدی کدی کہندے نے ابا جی نال لیکے آئے سو۔ جان لکیاں کلیاں چھڈ گئے او۔ ابا جی سانوں ویریاں دے حوالے کر گئے او۔ شام دا وقت ہویا۔ اک درخت دے سائے تھلے بیٹھے نال دریائے فرات اے۔ فرات دا پانی نہر کنارے تے سید زادے بہہ گئے ہن شام اے۔ ہن پتہ نہیں رات کیتھے گذارنی ایں۔ ہن پتہ نہیں ساڈا انجام کی اے۔ گھبرا کے دونویں بھرا اک دوجے نوں جپھا مار کے بہہ گئے۔ اک عورت نہر دے کنڈھیوں پانی لین آئی۔ اوہدی نظر ننھے معصوم بچیاں تے پئی۔ سرپرست کوئی نہیں اونہاں دے سر تے ہتھ رکھن والا کوئی نہیں۔ انہاں دا محافظ تے نگہبان کوئی نہیں۔ دوسرے کناریوں عورت نے پکاریا پتر و تسیں کون او۔ ایس ویلے ایتھے کلے بیٹھے او تاریکی وچہ دوہاں بھراواں نے جواب کوئی نہیں دتا۔ اوہنوں پتہ سی۔ مسلم دے بچے کوفے وچہ موجود نے۔ عورت کہندی سچ سچ دسیو تسیں مسلم دے پتر تے نہیں۔ سید زادے ڈر گئے۔ عورت کہندی پتر و! رونا ں میں جہدی نوکرانی آں۔ میں جس مالکہ دی کنیز آں اوہ تے اہل بیت دے وظیفے کردی اے۔ پتر و نال آؤ میری مالکہ تہاڈی خدمت کرے گی۔ ننھے بیاں نوں جس ویلے پکڑیا بازوتوں۔ باول نخواستہ ننھے سید زادے نال ٹر پئے۔ لدھر جاندے نے۔ پتہ نہیں ایہہ دشمن اے یا حامی اے۔ ٹرپئے نال عورت کہندی ننان گھبراؤ ناں۔ ناں میری مالکہ تہاڈی غلام اے میں جہیدی نوکر آں۔ اوہ ل بیت دی غلام ایں۔ تہاڈی زندگی نوں کوئی خطرہ نہیں۔ لیکن بچے روندے

نے آنسو نکلدے نے۔ اُنیس نے آکھیا۔

گھر میں حارث کے وہ یوسف زنداں آئے

ایہہ حارث دا گھر اے جتھے سید زادے آئے

گھر میں حارث کے وہ یوسف زنداں آئے

موت بولی کہ سفر سے میرے مہماں آئے

نامراد آئے یتیم آئے بے ارماں آئے

نہر پر صبح بڑی دھوم سے مہمانی ہے

حلق تھے تیغ ہے جلاد ہے قربانی ہے

سید زادیاں دیاں بانہواں پھڑیاں نے۔ تے دروازے توں ای کنیز پکاردی اے ایہہ مالکے تینوں مبارک ہووے۔ دوہاں جہاناں دے خزانے لیکے آئی آں توں دنے راتیں۔ اہل بیت دے قصیدے پڑھنی ایں۔ ایہہ مسلم ابن عقیل رضی اللہ عنہ دیاں نشانیاں آئیاں نے تینوں مبارک ہووے مسلم ابن عقیل رضی اللہ عنہ دے لال لیکے آئی آں۔

تاریخ وچہ آندا اوہ مالکہ بڑی خوش ہوئی، سید زادیاں دے پیراں وچہ ڈگ پئی۔ پیراں تے ڈگ کے پیر دبان لگ پئی۔ چارپائی تے بچیاں نوں بٹھایا سو۔ تے انیس نے آکھیا۔

زن حارث نے یتیموں کے قدم چوم لئے

حارث دی بیوی نے یتیماں دے قدم چمے

زن حارث نے یتیموں کے قدم چوم لئے

کرتے دیکھے جو پھٹے سوزن مژگاں سے سیئے

اور پانی بھی گرم کیا پاؤں دھلانے کیلئے

خار چن چن کے جدا دونوں کے تلووں سے کیے

پیراں وچوں کنڈ ھے چنے نہلا کے نواں لباس پہنایا۔ تے عورت کہن لگی۔ پتر و میں تہاڈی باندی آں۔ میں تہاڈی کنیز۔ میں تہاڈی خادمہ۔ ایہہ گھر تہاڈا گھر اے۔ میں بڑی خوش قسمت آں۔ اج اہل بیت نے تہاڈی خدمت دا موقع دتا۔ سیدزادیاں نوں کھانا کھلایا۔ اپنا جیہڑا عقبی کمرہ سی۔ سب توں پچھے۔ اوہدی عمارت دا کمرہ صاف کرا کے اگربتیاں بال کے تے دو پلنگ آراستہ کر کے کھانا کھلا کے کہندی پتر و سارا دن دے تھکے او تسیں سون جاؤ۔ پیار کر کے دلاسے دے کے سیدزادیاں نوں کہندی لیٹو تسیں۔ تے آکھن لگی۔ پتر و اک گل یاد رکھیو۔ ایس گھر وچہ تہاڈے وال نوں بھی کوئی ڈنگا نہیں کر سکدا۔ پر پتر و میرا جیہڑا خاوند اے حارث اوہ دنیا دا کتا اے۔ اوہ آج گھوڑے تے جڑھ کے صبح توں تہانوں تلاش کرن نکلیا اے۔ کہ میں بچیاں نوں لیکے آواں گا۔ مینوں دولت ملے گی مربعے ملن گے۔ زمیناں ملن گیاں۔ پتر و اک میری التجا اے ایس کمرے وچہ تسیں رونا نہیں۔ ایس وچہ گلاں نہیں کرنیاں خاموشی نال لیٹے رہو تے کجھ وقت گزار و میں عنقریب تہانوں کسے قافلے نال مکہ روانہ کر دیواں گی۔ بچیاں نوں لٹایا سی۔ تاریخ وچہ اوندا سارے دن دے تھکے سن۔ سوں گئے بچے۔ آدھی رات دا وقت ہویا۔ دنیا دا کتا حارث سارے کونے دی خاک چھان کے آیا۔ انہوں سیدزادے کدھرے نہیں ملے۔ اوندیاں ای چارپائی تے لیٹیا۔ ادھی رات داقت اے۔ اک ننھے بھرا دی چیخ دی آواز آئی۔ چیخ مار کے بھرا جاگ پیا تے رون لگ پیا۔ دوسرے بھرا نے بھی چیخ ماری۔ کلم کلے ستے سن۔ دوہاں بھراواں نوں خدا جانے کیا ڈراونا خواب آیا۔ دوہاں بھراواں دیاں چیخاں نکل گئیاں۔ بستر تے بیٹھ گئے اک دوسرے نوں سوالیاں نظراں نال ویکھدے نے۔ تکا

آنہدا بھائی جان تسیں کیوں روئے ہو۔ وڈا آنہدا بھائی جان توں کیوں رویا ایں۔ نکا کہندا بھائی جان میں خواب ویکھیا اے۔ عجیب وغریب خواب اے میں ویکھیا جنت الفردوس وچہ کملی ﷺ والے اک تخت اُتے بیٹھے ہوئے نے۔ نبی پاک ﷺ تخت اُتے بیٹھے ہوئے۔ سجے پاسے حیدر کرار علیہ السلام بیٹھے ہونے نے تے کھبے پاسے ساڈی نانی فاطمہ بیٹھی ہوئی اے۔ تے جنت الفردوس وچہ ساڈے ابا جی دے متھے اُتے تیر لگا ہویا اے۔ متھے وچہ تیر پیوست اے خون دے فوارے پئے نکلدے نے۔ تے ساڈے ابا جی رسول پاک ﷺ نوں پئے سلام کہندے نے۔ یا رسول اللہ میں آ گیا واں۔ حضور پئے کہندے نے مسلم توں کلاں کیوں آیاں۔ میرے نکے نکے پتراں نوں ظالماں وچہ چھڈ کے کیوں آیا ایں۔ میرے بچے کیوں چھڈ آیاں ایں۔ تے ابا جی کہندے نے یا رسول اللہ دیر نہیں۔ میرے پچھے پچھے میرے پتر بھی پئے آندے نے۔ وڈا بھرا کہندا میںوں بھی ایہو خواب آئی اے۔ تیار ہو جاؤ ایہدا مطلب اے اسیں بھی چلن لگے آں رسول کریم ﷺ دے کول۔ بچیاں دی چیخ جس ویلے حارث نے سنی۔ حارث سی بے اولاد۔ اولاد والا ہندا تے پتہ لگدا۔ پتراں دی محبت کی ہندی اے سنگدل بے اولاد۔ بیوی نوں کہن لگا میرے گھر وچہ آج تک کسے بچے دی آواز نہیں آئی۔ ایہہ کہدے بچے نے ایہہ کاہدیاں میں چیخاں سنیاں نے حارث دی بیوی نوں پتہ سی ایہہ دنیا دا کتا اے۔ ایہنے باز نہیں اونا۔ حارث دی بیوی نوں سمجھ نہیں اوندی میں کنج دساں۔ خاموش ہوگئی۔ خاموش اے حارث کہندا اے دس ایہہ آواز کہڑیاں بچیاں دی اے بیوی مڑ خاموش حارث نے پھر سوال کیتا چیخ کہدی آئی اے۔ جس ویلے حارث اٹھن لگا۔ بیوی قدماں وچہ ڈگ پئی۔ بیوی کہن لگی اللہ دے واسطے اودھر نہ جائیں۔ ظالما اودھر سید زادے

پۓ آرام کر دے نے۔ مسلم ابن عقیل رضی اللہ عنہ دے لال نی۔ حارث نے خوشی نال نعرہ ماریا۔ مینوں انعام مل جان گے۔ محلات بن جان گے۔ دولت ملے گی توں امیر ہو جائیں گی تینوں دولت مل جائے گی۔ بیوی کہندی مینوں امیری دی ضرورت نہیں۔ مینوں دولت دی لوڑ نہیں تے مینوں محلات دی لوڑ نہیں میں اگ لانی آں انہاں محلاں نوں جیہناں محلاں دیاں نیاں سید زادیاں دیاں کھوپڑیاں تے رکھیاں جان۔ مینوں ایس دولت دی لوڑ نہیں۔ خدا واسطے نہ جائیں ایہہ فاطمہ دے لال نے۔ تینوں اوہدا واسطہ جیہدا توں کلمہ پڑھناں ایں۔ ظلم نہ کریں۔ جہناں دے منہ تے دنیا لگی ہوئی حارث نے اپنی عاقبت برباد کرنی ایں۔ دنیا دی خاطر۔ حارث نے کنڈی کھولی اک پلنگ اُتے محمد بیٹھا اے اک اُتے ابراہیم بیٹھا اے۔ صدقے جاواں سوہنیاں دے سوہنے ناں اُتوں بھی۔ اک محمد اے اک ابراہیم ایں دونویں مسلم بن عقیل رضی اللہ عنہ دے چشم و چراغ نے حارث آکھن لگیا۔ اچھا تسیں او مسلم دے پتر او میں سارا دن تہاڈے پچھے خجل ہندا رہیا۔ بچیاں نوں قاتلانہ نظراں نال دیکھیا او سوایہڈیاں ترچھیاں نظراں۔ ایہڈیاں قہر آلود نظراں نال ایہڈیاں قاتلانہ نگاہواں دیکھ کے سید زادے سہم گئے اک دوسرے نوں چھماریا تے حارث کہندا چلو میرے نال اٹھو میرے نال چلو سید زادے پچھدے نے کدھر کھڑنا جے۔ حارث کہندا میں تہانوں شہید کرنا ایں۔ تہاڈے سر لینے نے۔ سید زادے ڈر کے چھما ر لیندے نے۔ اودھر بیوی پچھوں دامن کھیچ دی اے۔ خدا دے واسطے انہاں دیاں دلاں نوں زخمی نہ کر۔ ایہہ معصوم بچے نے ایہناں تیرا کی وگاڑیاں اے۔ حارث بچیاں دی طرف دھدیا کہ اٹھو چلو میرے نال سید زادے چھما ر کے اک دوجے نوں چمڑ گئے۔

آیا حارث توں کہا تم ہی ہو مسلم کے پسر
کل تمہیں نے مجھے حیران کیا آٹھ پہر

تے آکھن لگا اُٹھو۔

دست بیداد سے اک بھائی کا بازو کھینچا
اک بھراں نوں باہنوں پھڑ کے کھچیا سنو
اور دوسرے ہاتھ سے اک بھائی کا گیسو کھینچا

دوسرے بھائی نوں زلفاں توں پھڑ کے کھچیا سو چلو۔قربان گاں دی طرف

انیس کہنداا ے

ڈر کے مارے نہ اٹھے دونوں علی کے پیارے
اور اس توقف پہ ستم گر نے طمانچے مارے
ظالم نے طمانچے مارے سیدزادیاں نوں
منہ کے بل گر پڑے وہ برج شرف کے تارے

بیوی دی چیخ نکل گئی۔ بیوی کہندی حارث کی ظلم پیا کرناں
ارے سید ہیں یہ سید ہیں طمانچے نہ لگا۔ ارے قرآن کے ورقوں کو زمین پر نہ گرا

بس اے بس زمیں اب تو ہلی جاتی ہے۔ لے اب تو مجھے فاطمہ غمگیں نظر آتی ہے

ایہہ حیدر کرار دے فرزند نی ، ایہہ ناطق قرآن نی۔ ایہہ قرآن دے ورقے نی۔ کیوں عاقبت برباد پیا کرناں ایں۔ دنیا دے کتے نے دوہاں نوں بازوں توں پکڑیا۔ پھڑ کے کھچیا۔ تلوار نال لئی۔ بیوی نوں دھکا مار کے سٹیا۔ بچیاں

نوں نہر دے کنارے لے کے آندا کہندا تیار ہو جاؤ میں انعام جا کے لیناں اے۔ تسیں باغی دے پتر او معاذ اللہ تسیں باغیاں دی اولاد۔ سیدزادیاں نوں اوہدیاں گلاں سمجھ وچہ نہیں اوندیاں۔ تیار ہو جاؤ دنیا دے کتے نے سید زادیاں دے سامنے تلوار پتھر تے تیز کیتی۔ تلوار تیز کر کے دھار ویکھی۔ قاتلانہ نظراں نال بچیاں نوں ویکھیاں۔ کہن لگا۔ تیار ہو جاؤ۔ تیار ہو جاؤ۔

کی بڑے بھائی نے قاتل کی یہ منت اُس آن

وڈا محمد بولیا۔ وڈا بھرا۔ حضرت سیدنا محمد رضی اللہ عنہ کہن لگے اوہ قاتلا توں سانوں ماردین لگاں۔ آخری وقت اے میری اک خواہش منیں۔

کی بڑے بھائی نے قاتل کی یہ منت اُس آن

سر میرا پہلے قلم کر تو یہ ہو گا بڑا احساں

ظالما جے مارنا ای آں۔ تے مریاں نظراں دے سامنے میرے نکے ویر نوں نہ ماریں۔ میں وڈا بھرا پیو بجاواں میرے سامنے میرے نکے ویر نوں نہ ماریں۔

سر میرا پہلے قلم کر تو یہ ہو بڑا احسان
شوق سے تو مجھے ہر صدمہ وایذا دکھلا
پر نہ بھائی کا مجھے ننھا سا لاشہ دکھلا

مینوں بھرا دی لاش نہ دسیں مینوں پہلے مار۔ دنیا دی کتے نے اکو وار نال ہی دوہاں ویراں دی گردن جدا کر دتی۔ انا للہ وانا الیہ راجعون

نکے نکے لاشے سید زادیاں دے تڑفدے پئے نے۔ دنیا کے کتے نے انہاں دیاں لاشاں نوں نہر وچہ سٹیا۔ سراں نوں اک رومال وچہ چھپایا۔ انیس نے آکھیا۔ سید زادے بھنور وچہ گئے تے نہر دی پاتال تک پہنچے فیر اک لہر آگئی

اونہاں دیاں لاشاں سطح آب اُتے آئیاں۔

تے حالت ایہہ دے جس ویلے سٹیا تے کلی کلی لاش جس ویلے پانی تے کنارے تک آئے دوہاں ویراں نے چھا ماریا ہویا سی۔ تے انیس نے آکھیا۔

ڈوب کر نہر میں کوثر کے کنارے پہنچے
آئی حیدر کی صدا پیارے ہمارے پہنچے

سید زادیاں دے نکے نکے سر۔ معصوم نگاہاں۔ معصوم زلفاں مرجھائے ہوئے چہرے۔ رومال وچ چھپا کے۔ ابن زیاد دے دربار وچ آیا۔ نعرہ مار کے کہندا سرکار۔ جہیڑا کم کیسے کولوں نہیں ہویا میں کر آیا جے۔ ابن زیاد نے آکھیا حارث کی کر آئیاں کربلا دیاں تاریخاں وچ موجود اے جس ویلے اوہنے۔ رومال چکیا تے ابن زیاد دیا نظراں محمد تے ابراہیم دیاں معصوم چہریاں تے پئیاں۔ تے دوہاں سید زادیاں دیاں اکھاں کھلیاں نے انج جاپدا جیویں دونوں سید زادے۔ ابن زیاد نوں جیویں کہہ رہے نے کہ دنیا دیا کتیا۔ مرے ابا جی تہاڈے مجرم سن۔ تے امام پاک رضی اللہ عنہ تہاڈے مجرم سن۔ اساں تہاڈا کی وگاڑیاں سی جس طرح ابن زیاد کولوں سوال کر رہے نے دونوں بھرا۔ اوہ سنگدل اکھاں جہیدے وچ زندگی وچ کدی آنسو نہیں آئے۔ سید زادیاں معصوم گردناں کٹیاں ہوئیاں ویکھ کے سارے دربار دیا چیخاں نکل گئیاں۔ چیخاں نکل گئیاں ابن زیاد نے آکھیا۔ حارث اوہ ایہہ کی ظلم کیتا ای۔ میں تے آکھیا سی۔ گرفتار کر کے لیائے۔ میں گرفتار کرن دا آرڈر دتا سی۔ مارن دا آرڈر نہیں سی دتا۔ توں انہاں نوں گرفتار کر کے لیانا سی۔ انہاں نوں ماریا کیوں ایں۔ حارث کہندا جناب جے میں زندہ پکڑ کے لیاندا۔ تے کوئی مرے کولوں کھوہ لیندا تے میں انعام توں محروم رہ جانا سی۔ میں مار کے محفوظ کر کے اوندا اوہدیاں اکھاں چوں آنسو نکل آئے۔ ابن زیاد کہن

لگا توں تجاوز کیتا۔ اگر یزید نے زندہ طلب کر لئے میرے کولوں بچے دمشق وچہ یزید نے آکھیا زندہ بچے پیش کروتے میں یزید نوں کی جواب دیاں گا۔ توں مینوں بھی مجرم بنایا اے توں بھی مجرم این۔ توں چونکہ قاتل این معصوماں دا تیری سزا دے جس طرح توں سیدزادیاں نوں شہید کیتا۔ اے ایسے طرح تینوں بھی ماریا جائے۔ تیار ہو جا موت لئی۔ ایہہ تیرا انعام ای

تاریخ وچہ آندا اک مقاتل نامی بزرگ اوہدے دربار وچہ سی اوہدی چیخ نکل گئی۔ ابن زیاد نے آکھیا ہے کوئی دربار وچہ جیہڑا اہل بیت دی محبت دا دعوی کرے۔ ایس حارث نوں میں اوہدے سپرد کرنا۔ اور جس طرح چاہے۔ حارث نوں مارے۔ مقاتل اٹھیا نعرہ مار کے کہندا ابن زیاد تیرے دربار وچہ اہل بیت دی محبت دا دعوی کرنا اگرچہ جرم این لیکن ایس وقت مینوں اپنی مسرت اے۔ خدا دی قسم ایں دوہاں جہاناں دے خزانے جے اگر مینوں مل جاندے۔ تے اینا خوش نان ہندا جتنا ایس ظالم دی لاش اُتے میں خوش ہوواں گا۔ حارث نوں لیکے۔ تاریخاں وچہ اوندا اوسے جگہ جتھے سیدزادیاں نوں ایس کتے نے شہید کیتا سی۔ مقاتل نے اوہدے ہتھ بنھے اوہدے پیر بنھے۔ اوہ سیدزادیاں دے معصوم سر لیکے۔ کوفے دیا گلیاں وچہ پھریا۔ مقاتل نے آکھیا ایہہ جے اوس امام حسین رضی اللہ عنہ دے سفیر دیاں نشانیاں۔ کوفے والیو ایہہ سفیر حسین دی علامت اے تے ایہہ دنیا دا کتا جیہنے شہید کیتا اے۔ سارے کوفے دی لعن لعن پئی ہندی اے۔ اور کئی لوگ نال آئے اور ایہوں کتے دی موت ماریا۔ اور اک روایت وچہ اوندا۔ جس ویلے اوہ بابا گلیاں وچہ حارث نوں لیکے اعلان کردا کوفے والیو اے جے دنیا دا کتا جیہنے مسلم دے بیٹیاں نوں شہید کیتا۔ سیداں نوں شہید کیتا سا سوں اوہوں نہر دا کنارا او ہو پتھر جتھے تلوار تیز کیتی سی۔ بابا لیکے آیا ایہدے سامنے تلوار تیز کیتی۔

بابے نے آکھیاں ناں ناں میں تینوں قتل نہیں کرنا۔ میں تیرا مسلہ کرنا۔ اک روایت وچہ اوندا اوہدا نک گٹیا بابے نے۔ پھر اوہدا کن کٹیا۔ پھر دوسرا کن کٹیا۔ پھر اوہدی انگلی کٹ دا جس ویلے درد ہندی رو کے کہندا ابا رحم کر۔ بابا رحم کرتے بابا مغلظ گالیاں دے کے کہندا دنیا دے کتے توں فاطمہ دے لال اُتے رحم نہیں کیتا سی۔ انہاں بچیاں۔ تے توں اپنے لئی رحم دی اپیل کرنا اے۔ اوہدی لاش دے ٹکڑے ٹکڑے کیتے۔ اور روایت وچہ آندا جس ویلے زمین وچہ دفن کرن لگے زمین وچوں آواز آئی۔ جوش آیا زمین وچوں ایہدی میت باہر ڈگی آواز آئی مقاتل ایہہ ظلم نہ کریں۔ ایہہ مقدس زمین اے ایتھے سید زادیاں دا پاک خون ایں۔ نہر نے بھی گوارا نہیں کیتا۔ حارث دی میت نوں جنگل دیاں جانوراں نے کھاوا۔ ایہہ وے۔ خَسِرَ الدُّنْيَا وَالْاٰخِرَة۔

امام پاک رضی اللہ عنہ نے سانوں ایہہ سبق دتا۔ جیہڑی دنیا دین برباد کر کے ملے اوہ یزیدی دنیا اے۔ سنہری اصول ویچ کے ضمیر ویچ کے قانوں ویچ کے۔ اسلام ویچ کے دین فروخت کر کے جیہڑی دینا ملے۔ اوہ ایتھے دی برباد تے اگلے جہان دی برباد۔ امام پاک دا ایہوای کارنامہ سی۔ اونہاں دنیا اُتے دین نوں ترجیح دے دتی دنیا جاندی اے تے جائے۔ محمد مصطفےٰ صلی اللہ علیہ وسلم دا دین نہ جائے۔

محرم دی آج نانویں تاریخ اے۔ تاریخاں وچہ اوندا اے جس دن حضرت مسلم بن عقیل رضی اللہ عنہ شہید ہوئے۔ اوسے دن حضرت امام حسین رضی اللہ عنہ مکیوں کوفے دی طرف روانہ ہوگئے۔ آپ عازم کوفہ ہوگئے۔ چند منزلاں اجے مکیوں باہر نکلے امام پاک رضی اللہ عنہ نوں اک شخص ملیا جہدا نام اے فرزدق۔ فرزدق اہل بیعت دا بڑا قصیدہ گوشاعر سی۔ اورا اپنے دور دا نامی گرامی شاعر۔ اوہ آرہیا سی کوفیوں امام پاک رضی اللہ عنہ نے مسکرا کے فرمایا۔ فرزدق سنا میرے سفیر دا کی حال

اے تے فرزدق نے فی البدیع امام پاک دے سامنے اک قصیدہ پڑھیا۔ جہدے وچہ فرزدق نے دسیا حضور کوفیاں نے اپنی تاریخ نوں دہرایا اے۔ تیرے باپ نال بھی انہاں غداری کیتی سی اج تہاڈے نال بھی۔ تہاڈے سفیر مسلم بن عقیل نال غداری کر گئے۔ حضور مسلم بن عقیل رضی اللہ عنہ تے شہید ہو گئے نے۔ ظالماں صرف مسلم اُتے کفایت ای نہیں کیتی۔ اونہاں تہاڈے ننھے سیدزادیاں نوں بھی مار دتا اے۔ حضور تسیں کوفے نہ جاؤ۔ اونہاں بے وفائی کردتی ہے۔ اوہ سارے یزید دے ساتھی بن گئے نے۔ حضرت امام حسین دی عظمت توں قربان جاواں آپ کھڑے ہو گئے۔ اکھاں وچہ آنسو نے۔ حضرت امام مسلم دے جوان سال پتر حضرت عبدالرحمٰن نوں بلایا۔ جیہڑے آپ دے لشکر وچہ نے۔ جوان پتر سینے دے نال لا لیا۔ بلا کے عبدالرحمٰن دی پشانی چمی۔ عبد الرحمٰن آکھن لگے چاچا جی سچ سچ دسو۔ ایہہ بے موقعہ پے چمدے او کھتے ابا جی دی کوئی غلط خبر تے نہیں آئی۔ ابا جی شہید تے نہیں ہو گئے۔ آپ نے فرمایا پتر! تیرا باپ نانے دین توں قربان ہو گیا ای۔ ایہہ پہلا نذرانہ ای جہڑا دین مصطفیٰ تے اساں دتا اے میری اگلی منزل میرے امتحان دی منزل اے۔ بیٹا مینوں پتہ چل گیا کوفے والے بھی غدار نے۔ ایہہ بھی جانناں پچھے مکے والے وفادار نے اگے کوفے والے غدار نے۔ میں منزل دے درمیان کھڑا اواں میرے لئی دو رستے نے۔ یاں میں کوفے چلا جاواں یا مکے چلا جاواں تے مینوں محبت والیاں دی جماعت ملے گی۔ تے جے میں کوفے جاواں تے مینوں تلواراں تے نیزیاں والی جماعت ملے گی۔ کوفے دل مری شہادت اے۔ مکے ول میری حمایت اے۔ پتر میں اپنا رستہ چیہڑا اختیار کیتا اے۔ میں ہن مکے واپس نہیں جانا۔ جیہڑا قدم جوان مرد منزل ول چک لیندے نے واپس نہیں موڑ دے میں

جے مکے دل گیا۔ اوتھے بھی یزید دا لشکر آئے گا۔ اوہ میرا محاصرہ کرے گا۔ اوہ میرے کولوں بیعت منگے گا۔ میں اوہدی بیعت نہیں کرنی تے مکے وچہ اہل بیت دا خون بہایا جائے گا۔ پتر ا میں نہیں چاہندا کہ مکے دیاں گلیاں وچہ اہل بیت دا خون بہایاں جائے۔ میں کعبے دی حرمت دی خاطر اپنی منزل کوفہ بنالئی اے میں اوتھے خون نہیں بہانا کعبے دی بے حرمتی ہوئے گی۔ جیہڑی اٹ میرے نانے نے لائی اے حجرا سود دی۔ میں اوہدی عزت نوں پامال نہیں ہون دینا۔ آپ نے اوتھے خطاب کیتا۔ اپنے ساتھیاں نوں فرمایا۔ میرے نال جیہڑے محبت نال آئے ہو۔ یا دنیا دا جیہڑا ارادہ لیکے آئے ہو۔ میں اعلان کرناں واں۔ ایہہ کوفے دی سرزمین باغی ہوچکی اے۔ اوہناں بے وفائی کیتی اے۔ ہن میری اگلی منزل شہادت دی منزل اے جہدا دل کردا میرے نال چلے جہیدا دل کردا ایتھوں واپس ہوجائے۔ میرا کسے تے زور نہیں

تاریخ وچہ آوندا بے شمار آپ دے ساتھی سن جہناں دنیا دی خاطر آپ دی سنگت کیتی۔ اوہناں ساتھ چھڈ دتا اے ہن نال کی لین جاناں، لیکن اہل بیت عظام دا سارا خانوادہ سارا قافلہ۔ حضرت عباس نے فرمایا۔ بھائی جان تسیں کی پئے فرماندے او جہدا دل کردا چلا جائے۔ آپ نے فرمایا جدھر سورج جائے گا۔ کرناں نال جان گیاں۔ جدھر چن جائے گا چانی نال جائے گی۔ جدھر پھول ہوئے گا خوشبو آں نال جان گیاں۔ جدھر حسین ہوئے گا اہل بیت نال ہوئے گی۔ ایہہ ہن جیہڑا سفر اے کربلا دی طرف امام حسین رضی اللہ عنہ دا ایہہ دے شہادت دا۔ وقت کافی ہوچکیا۔ اگلے جمعے واقعات شہادت بیان کراں گا۔

وَآخِرُ دَعْوَانَا اَنِ الْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِين

الحمد لله المستعان الذی خلق الانسان وعلمه البیان والتبیان والصلوٰۃ والسلام علی افضل الرسل سید السبل محمد صلی اللہ علیہ وسلم رسول الانس والجان وعلی آلہ وصحبہ الذین تصرفوا اعلان تحقیقھم الی اعلاء کلمات الرحمن٥

امابعد

فاعوذ باللہ من الشیطن الرجیم

بسم اللہ الرحمن الرحیم

وَلَا تَقُوْلُوْا لِمَنْ يُّقْتَلُ فِىْ سَبِيْلِ اللّٰهِ اَمْوَاتٌ ؕ بَلْ اَحْيَآءٌ وَّلٰكِنْ لَّا تَشْعُرُوْنَ۝

صَدَقَ اللّٰهُ مَوْلَانَا الْعَظِيْمُ وَبَلَّغَنَا رَسُوْلُهُ النَّبِيُّ الْكَرِيْمُ الْاَمِيْنُ٥ وَنَحْنُ عَلٰى ذَالِکَ لَمِنَ الشَّاهِدِيْنَ وَالشّٰكِرِيْنَ وَالْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِيْنَ؛ قَالَ اللّٰهُ تَعَالٰى فِىْ شَانِ حَبِيْبِهٖ مُخْبِرًا وَّاٰمِرًا اِنَّ اللّٰهَ وَمَلٰئِكَتَهٗ يُصَلُّوْنَ عَلَى النَّبِيِّ يَآاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا صَلُّوْا عَلَيْهِ وَسَلِّمُوْا تَسْلِيْمًا

اَلصَّلٰوةُ وَالسَّلَامُ عَلَيْکَ يَا رَسُوْلَ اللّٰهِ

وَعَلٰى اٰلِکَ وَاَصْحَابِکَ يَا حَبِيْبَ اللّٰهِ

واقعہ کربلا

لکھیا کوفیاں خط حسین تائیں لتیس آقا اسانوں بھلا بیٹھے
حضرت علی دا سب مرید کوفہ کیوں ساڈے دلوں چت چا بیٹھے
رستہ دین اسلام سکھاؤ آ کے مل کے اسیں تساڈا راہ بیٹھے
ساتوں طالب مرید بناؤن حضرت کتنے خط تساں نوں ہاں پا بیٹھے
مسلم بھائی نوں کیتا روان پہلے کوفی خوشیاں لکھ لکھ منا بیٹھے
دو فرزند تے مسلم نوں شہید کیتا ظالم مشورہ ہور بنا بیٹھے
ادھروں قافلہ ٹریا حسین لے کے ڈیرہ کربل میداں وچہ لا بیٹھے
سب دیاں نظراں پل وچہ تبدیل ہوئیاں پڑھ کے خطبہ حسین سنا بیٹھے
پانی آل رسول دا بند کیتا پہرے نہر فرات تے لا بیٹھے!
باجھ پانی دے بال صغیر تریہ پیارے نانے دی امت بخشا بیٹھے
بہتر تن وچہ رن قربان کر کے جا کے کوثر تھیں جام پلا بیٹھے
مالک جنت دے جنت خاتون جائے ڈیرے جنت اندر جا کے لا بیٹھے
غم حسین دا ارض و سما کیتا ہویا ملک تے شور مچا بیٹھے
کیتی بیعت یزیدی منظور ناہیں سوہنے نانے دا کلمہ پڑھا بیٹھے
کیتا زندہ ہے دین دا نام روشن اشرف رنگ اسلام نوں لا بیٹھے

واجب الاحترام بزرگو دوستو السلام علیکم

• خالق کائنات جل جلالہ وعم نوالہ دی حمد وثنا اور نعت جناب احمد مجتبےٰ۔ سید الا بنیاء حبیب کبریا محمد مصطفےٰ ﷺ دے بعد قرآن مقدس دی جیہڑی آیت مقدس تلاوت کرن دا شرف حاصل کیتا ایہد ے وچہ اللہ تعالیٰ نے زندگی دا اعلان فرما۔

کہ اوہ لوگ جیہڑے اعلائے کلمۃ الحق دی خاطر دین مصطفےٰ دی سر بلندی دی خاطر اپنیاں جاناں قربان کر دے نے اونہاں نوں مردہ نہ آکھو۔

وَلَا تَقُوْلُوْا لِمَنْ یُّقْتَلُ فِیْ سَبِیْلِ اللّٰهِ اَمْوَات

قتل عربی زبان وچہ کہند ے نے جہیدی زندگی جہیدی جان تن توں جدا ہو جائے مقتول اوہ جیہڑا اپنی جان دا نذرانہ پیش کر چکیا۔ اور بعض حالتاں وچہ ایہہ وے مرن والے دے جسم دے ٹکڑے ہو گئے۔ اعضا کٹ گئے گردن جدا ہو گئی۔ بازو الگ ہو گئے کلیجہ باہر آ گیا۔ کلیجہ چبالیا۔ گیا جسم دا ریزہ ریزہ ہو گیا۔ ویکھن والے کہند ے نے مولا۔ ایہہ تے مردہ اے۔ نہ جیہدی گردن رہی نہ جیہد ے بازو رہے۔ نہ جیہد ے اعضا سلامت رہے۔ جیہدا دل تے جگر باہر آ گیا۔ جنہوں ٹکڑے ٹکڑے کردتا گیا۔ ویکھن والیاں آکھیا۔ ایہہ مر کے مٹی وچہ مل گیا۔ لیکن قرآن پاک وچہ اللہ تعالیٰ نے فرمایا تہاڈا شعور اوتھے تک نہیں پہنچ سکدا اوہ زندہ نے بھانویں گردناں اڈ گیاں نے بھانوں کلیجے نکل گئے نے۔ بھانویں دل جدا ہو گئے۔ بھانویں دھڑ الگ ہو گئے۔ لیکن اللہ تعالیٰ فرماندا اے اوہ زندہ نے۔ آکھنا تے درکنار۔ رب نے فرمایا ایہہ نہ سوچو کہ لاتقوالو آکھوں تاں انج موئے ہوئے نے آکھنا توہین اے۔ متے ایہدا کوئی معنی لے لے۔ مردہ آکھو تاں انج مردہ ای نے دوسری جگہ اللہ تعالیٰ نے ایہدی نفی

کردتی۔اللہ پاک نے فرمایا۔

وَلَا تَحْسَبَنَّ الَّذِيْنَ قُتِلُوْا فِيْ سَبِيْلِ اللّٰهِ اَمْوَاتًا۔

آکھنا تے دور دی گل اے گمان تک نہ کرو اوہ مر گئے نے گمان بھی نہ کریو اور فرمایا اوہ زندہ نے

مسلمانوں قرآن پاک دی ان آیات دے مطابق ساڈا اہلسنّت وجماعت دا ایہہ عقیدہ اے۔کہ امام حسین رضی اللہ عنہ اج وی زندہ نے اور قیامت تک زندہ رہن گے۔زندہ ہین تے زندہ نے تے زندہ رہن گے۔اک مجلس مشاعرہ سی جہدے وچ اک محبّ اہل بیت نے آکھیا۔

کافر ہے جو حسین کا ماتم نہیں کرتے

اِک سنی شاعر نے اس مصرع دا جواب دتا۔

کہ کافر ہے جو منکر ہے حیات شہیدا کا
ہم زندہ جاوید کا ماتم نہیں کرتے

امام عالی مقام رضی اللہ عنہ ساڈا ایمان ایں آپ زندہ نے۔قرآن پاک دی رو نال امام حسین رضی اللہ عنہ نوں اللہ تعالیٰ نے حیات جاوداں عطا فرمائی اے۔ایہہ تے آپ نوں علم سی۔آپ شروع توں ای جاندے سن کہ نانا جان نے مینوں تربیت ہی ایس واسطے دتی اے کہ میرا دوہترا امت وچہ حیات جاوداں حاصل کرے۔کربلا دے کئی واقعات ایس گل اُتے شاہد نیں امام حسین رضی اللہ عنہ نوں علم سی۔میں دین دے رستے اُتے شہید ہو جانا اے۔

تاریخ کربلا اُٹھا کے دیکھو جس دن حضرت مسلم بن عقیل رضی اللہ عنہ شہید ہوئے جیہڑے دن حضرت مسلم بن عقیل رضی اللہ عنہ دی شہادت ہوئی اوسے دن حضرت امام حسین رضی اللہ عنہ نے مکے توں کوفے دا سفر اختیار فرمایا۔آپ کوفے دی طرف روانہ

نے میدان کربلا وچہ جدوں امام حسین رضی اللہ عنہ آئے تے آرام دی خاطر آپ نے فرمایا ایتھے کجھ قیام کیتا جائے اپنے مقدس خاندان نوں اپنے شرکائے سفر نوں آپ نے فرمایا ایتھے خیمے گڈو ایتھے اسیں آرام کرنا اے جیہڑی جگہ امام حسین خیمیاں لئی جتھوں مٹی پٹ دے نے جیہڑی جگہ میخ گڈوے نے بجائے زمین وچوں مٹی نکلن دے خون دے فوارے نکلدے نے۔ خون نکلدا۔ امام عالی مقام نے جدوں ایہہ نظارہ ویکھیا کربلا دا ریگزار اے محرم دی دوسری تاریخ اے۔ جتھوں مٹی پٹ دے نے خون دے فوارے نکل دے نے۔ اک ساتھی نوں امام عالی مقام رضی اللہ عنہ نے فرمایا۔ ایس میدان دا نام کی اے۔ غلام نے عرض کیتی ماریا ایس دشت دا نام اے ماریہ فرمایا کوئی ہور بھی ایہہ دا نام اے دوسرے ساتھی نے عرض کیتا۔ حضور ارض کرب وبلا۔

حضور ایس نام نوں کربلا بھی آکھیا جاندا اے۔ جدوں امام پاک نے کربلا دا نام سنیاں تے آپ نے فرمایا صَدَقَ جَدِّیْ یَا رَسُوْلَ اللّٰہ میرے نانا جان تساں سچ فرمایا اے۔ ایہہ کربلا دی مٹی اے۔

اَرْضُ کَرْب وَبلاء وَصَفَك دماء

ایہہ کربلا دی مٹی اے ایتھے خون بہانے جان گئے ایتھے گردناں اڈن گلیاں ایتھے بازو قلم ہون گے۔ آپ نے وارفتگی وچہ جدوں فرمایا۔ تے حضرت علی اکبر رضی اللہ عنہ کول کھلوتے نے امام دے صاحبزادے ابا جی ایہہ کی پئے فرماندے او۔

اَرْضُ کَرْبِ وَبَلَاءٍ وصَفِك دِمَاءِ

ایہہ کرب وبلا دی زمین اے۔ تے ایہہ خون بہان دی زمین اے۔ امام عالی مقام رضی اللہ عنہ نے فرمایا پتر اٹھہر جا مینوں میرے بھائی جان امام حسن رضی اللہ عنہ نے

ایہہ واقعہ سنایا سی۔ امام حسین رضی اللہ عنہ فرماندے نے میرے بھرا حسن رضی اللہ عنہ فرماندے نے اک مرتبہ میں ابا جان نال جاندا ساں جنگ صفین وچہ لڑن واسطے مولا علی رضی اللہ عنہ دی سنگت اے میں ابا جان نال جا رہیا ساں صفین ول اس میدان وچہ میرے ابا جی نے قیام کیتا۔ مولا علی رضی اللہ عنہ نے لشکر دا پڑاوَ ڈالیا۔ میرے ابا نوں نیند آ گئی۔ مولا علی دا سر امام حسن رضی اللہ عنہ دیا پٹاں اُتے دے۔ تے میریاں پٹاں تے ابا جی نے سر دھیا امام حسن رضی اللہ عنہ کہندے نے ابا جی سوں گئے۔ میں بیٹھا ہویا ساں تھوڑی دیر دے بعد میرے ابا جی چیخ مار کے بیدار ہو گئے حضرت علی رضی اللہ عنہ جاگ پئے میں آکھیا ابا جی چیخ کیوں ماری اے۔ اکھاں وچوں آنسو نکل دے نے مولا علی رضی اللہ عنہ پئے روندے نے ابا جان ایہہ آنسو کیوں نکلے نے کی ڈراوَنا خواب ویکھیا اے۔ تے حضرت علی رضی اللہ عنہ نے فرمایا پترا کجھ نہ پچھ میں عجیب نظارہ ویکھیا ایہہ جیہڑا میدان اے۔ جتھے اساں خیمے گڈے ہوئے نے تے میرا لشکر پیا قیام کردا اے۔ میں خواب وچہ ویکھیا سارا میدان خون دا دریا بنیا ہویا اے۔ خون دا دریا اے۔ ایس دریا وچہ میرا پتر حسین ڈبکیاں کھاندا اے۔ کدی ڈبدا اے کدی نکلدا اے۔ مدد مدد پیا پکاردا اے۔ خون دے دریا وچہ حسین نوں نہاندیاں ویکھ کے۔ میرے دل نے گواہی دتی اے۔ ایہہ اوہ میدان اے۔ جتھے میرا پتر شہید ہوئے گا۔ امام پاک رضی اللہ عنہ نے خیمے لائے۔

دوسری تاریخ توں لیکے ستویں تاریخ تک دریائے فرات دے کنارے تے امام پاک دے خیمے نے اودھروں ابن زیاد دا لشکر ابن سعد دا لشکر بیاسی ہزار دی تعداد دا لشکر جیہدے وچہ گھوڑ سوار بھی نے شمشیر زن بھی نے نیزہ باز بھی نے۔ شہوار بھی نے۔ بیاسی ہزار دے لشکر نے امام حسین رضی اللہ عنہ دا محاصرہ کر لیا۔ چار چوفیرے بیاسی ہزار یزیدی درمیان وچہ کلا فاطمہ دا لال رضی اللہ عنہ بہتر دی تعداد بچے

بھی یزیدی کھبے پاسے بھی یزیدی سامنے یزیدی پچھے یزیدی موت تے شہادت دا حلقہ تنگ ہندا چلا جارہیا۔ جس ویلے محرم دی ستویں تاریخ آئی۔ محرم دی ستویں تاریخ وی صبح ابن سعد کمانڈر انچیف یزید دا جس دنیا دے کتے نوں لالچ سی میں امام حسین رضی اللہ عنہ نوں شہید کر کے ملک دی گورنری دا پروانہ مینوں مل جائے گا اوہ گورنری دے لالچ وچہ آیا مذاکرات ہوئے ابن سعد اور امام حسین رضی اللہ عنہ دے۔

محرم دی ستویں تاریخ اے ابن سعد آیا آکے کہندا امام حسین۔ ایہہ نہ سمجھو ساڈے دل وچہ تہاڈی عزت کوئی نہیں سرکار اسیں عزت کرنے آں۔ تسیں ساڈے نبی دے دوتہرے او۔ تسیں ساڈے نبی دی نشانی او تسیں آل رسول او اسیں عزت کرنے آں پر سرکار ایہہ سیاست دا میدان ایں۔ ایہہ پھلاں دی سیج نہیں ایہہ کنڈیاں دا رستہ اے حضور تسیں اج کر و حالات نال صلح کرلو۔ یزید دی بیعت کرلو یزید نوں حاکم من لو سرکار تہانوں کی۔ لگے لڑائیاں جھگڑیاں نال۔ سیاست گندا میدان ایں تسیں سیاست چھڈ دو تسیں مسیتی تشریف لے جاؤ۔ جاؤ مصلیاں تے جا کے نفل پڑھو تے جاؤ مسیتاں چہ جا کے اماماتاں کراؤ تے نکاح خوانیاں کرو۔ تہانوں کی لگے سیاست دے نال۔ جاؤ تسیں اللہ اللہ کرو محراباں نوں آباد کرو جا کے۔ حجرے آباد کرو محراب آباد کرو اللہ اللہ کرو۔ تہانوں کی لگے سیاست نال

حضرت امام حسین رضی اللہ عنہ نے جواب ایہہ دتا اوہ ابن سعد اوہ دنیا دیا کتیا توں دین تے سیاست نوں پیا وکھ کرنا اے۔ جیہڑی میرے نانے دی سیاست سی اوہو نانے دا دین سی۔ جیہڑا نانے دا دین سی اوہو سیاست سی۔ حسین اوسے نانے دا دوہترا اے میں دین تے سیاست نوں وکھ نہیں ہون دینا۔

نعرہ تکبیر اللہ اکبر نعرہ رسالت یارسول اللہ

فرمایا میں مسجد دے تقدس واسطے آیا واں۔ میں اسلام دے تقدس واسطے آیا واں۔ میرا نظریہ تے ایہہ دے میں ملت دا امیر اوہنوں ویکھنا چاہناں واں۔ میں ملت دا خلیفہ اوہنوں ویکھنا چاہناں واں۔ جیہڑا ایک وقت خلیفہ وقت بھی ہووے تے امام مسجد بھی ہووے۔ اسیں آئیں ایسے واسطے آن کہن لگا سرکار من جاؤ۔ کیوں بچیاں نوں قربان کرنا جے سرکار علی اصغر دا بچپن بچالئو۔ علی اکبر دی جوانی بچالئو۔ قاسم دی جوانی بچالئو۔ زینب دے پتراں دی یتیمی دا خیال کرو۔ تے سرکار وقت نال صلح کرلئو۔

امام پاک رضی اللہ عنہ نے جواب دتا۔ ابن سعد مینوں علی اکبر تے قاسم دی جوانی نالوں۔ عون ومحمد دی یتیمی نالوں علی اصغر دے بچپن نالوں نانے دے دین نال بہتا پیارا اے۔ مینوں نانے دا دین عزیز اے بچے جاندے تے جان۔

گویا امام حسین رضی اللہ عنہ نے آکھیا ابن سعد میرا سارا ٹبر دین مصطفیٰ اتوں گھولیا قربان۔

ابن سعد نے آکھیا تساں ضد نہیں چھڈ دے میرا آرڈر اے میں کمانڈر انچیف آں۔ میرا حکم اے دریا توں خیمے اٹھالئو۔ جے نہیں من دے۔ ایہہ فرات ساڈا۔ ایہہ کربلا ساڈا۔ عراق ساڈا۔ پوری مدت اسلامیہ ساڈی۔ ایہہ دریا دا پانی بھی ساڈا نہیں من دے تے دریا توں اپنے خیمے اٹھالئو۔ ابن سعد نے آرڈر دتا حضرت عباس رضی اللہ عنہ کھڑے سن حضرت عباس دیاں رگاں وچہ حیدر کرار دے خون نے گردش ماری۔

حضرت عباس کہندے نے ابن سعد ظالم۔ دیکھ اج بھی حیدر دی تلوار ذوالفقار ساڈے کول موجود اے۔ ساڈیاں رگاں وچہ حیدر کرار دا خون پیا گردش

کردا اے۔ دنیا دے کتے میں جناں چر زندہ واں کسے موذی نوں خیمیاں دی طرف نہیں آن دینا۔ پانی ساڈا افرات بھی ساڈا نہیں پٹنے خیمے ہمت ہے تے خیمے پٹالے۔ غصے وچہ آ گئے۔ اوہ اسیں کوثر دے مالک آں فرات ساڈیاں دریاواں وچوں اک سوآ اے۔ نہیں اٹھنا امام حسین رضی اللہ عنہ کول کھڑے نے بھائی جان جلد بازی کولوں کم نہ لوو۔

قربان جاواں امام حسین رضی اللہ عنہ تیری بصیرت دے صدقے۔ تیری نگاہ دور بین دے صدقے تہاڈی سوچ دے

قربان امام نے فرمایا بھائی جان ابن سعد نال تکرار نہ کرو تے پانی توں جھگڑا نہ کرو۔ میں خیمے اٹھا لینے آں اسیں فرات توں دور تر جاندے آں۔ میرے امام نے فرمایا میں پانی توں نہیں لڑنا تیری تلوار پانی توں نہ اٹھے۔ اے عباس۔ جے پانی توں جھگڑا کیتا تے اون والا مؤرخ ایہہ نہ کدھرے لکھے کہ حسین دی جنگ دا آغاز فرات دے پانی توں ہویا سی۔ مومن پانیاں توں نہیں لڑدا مومن ٹبیاں توں نہیں لڑدا۔ مومن دی جنگ علاقیاں دی جنگ نہیں مومن دی جنگ دریا واں دی جنگ نہیں۔

امام پاک رضی اللہ عنہ نے فرمایا ساڈی جنگ کفر تے اسلام دی جنگ اے ایہہ زہدو تقوی تے فسق و فجور آمنے سامنے اے پانی توں جے تلوار چلی۔ آن والے مؤرخ کدھرے ایہہ نہ لکھن کہ حسین دی لڑائی پانی توں شروع ہوئی سی۔ بھائی جان اسیں کوثر دے مالک آں اسیں وسیع القلب آں امام نے خیمے خود اٹھا لئے دریائے فرات توں دور خیمے نصب کیتے۔

ستویں توں لیکے دسویں محرم تک امام پاک رضی اللہ عنہ دا سارا ٹبر پیاسا۔ امام حسین رضی اللہ عنہ پیاسے حضرت سکینہ پیاسیاں نے۔ حضرت علی اصغر پیاسے نے ننھا

شیر خوار دودھ پیندا پیاسا۔ علی اکبر پیاسے قاسم پیاسے۔ عون ومحمد پیاسے۔ تے بی بی زنیب پیاسیاں شہر بانو پیاسی۔

مولا تیری ایس بے نیازی دے صدقے توں بڑا بے نیاز ایں۔ توں چاہیں تے یوسف جہیاں سوہنیاں نوں کھوہ وچ سٹ دیویں۔ توں چاہیں تے زکریا جیہاں تے آرے چلا دیویں۔ اج تیری بے نیازی دے صدقے اج کوثر دیاں ونڈن ہاراں تے پیاس دا پرچہ پا دتا ای۔ کوثر دے ونڈن ہار اج پانی دی بوندنوں پئے ترسدے نے۔ ستویں توں نانویں تک تن دن تے تن راتاں اہل بیت اطہار پیاسے نے۔

مسلماناں ہن ذرا امام دیاں خیمیاں ول نظر دوڑا۔ ایہہ خیمہ کہدا اے ایہہ نبی پاک دا نور نظر حسین اے ایس خیمے وچہ ویکھ اک پاسے حسین بیٹھے ہوئے نے اک پاسے بی بی شہر بانو بیٹھیاں ہوئیاں نے۔ چھیاں مہیناں دا پتر شیر خوار شہر بانو دی گود وچہ اے ایہ نال دا خیمہ کہدا اے۔ ایہہ مولا علی دی نور نظر زنیب ،مولا علی دی لخت جگر زنیب نال عون تے محمد دو پتر لیکے بیٹھی ہوئی اے۔ اج خیمیاں دل نظر دوڑا لیکن سانوں نظر ایہہ پیا اوندا چار جو فرے غماں دیاں ہنیریاں پئیاں چلدیاں نے چار جو فیرے ظالم یزیدی نے تے خیمیاں دے دوران امام حسین رضی اللہ عنہ کدی رکوع کردے نظر پئے اوندے نے۔ کدی سجدے کردے نظر اوندے نے۔ کدی قیام کردے نظر اوندے نے اج بی بی شیر بانو پئی سجدے کردی اے۔ اج زنیب پئی سجدے کردی اے۔ اج حسین پئے۔ سجدے کردے نے۔

مولا دیکھ اے نظارہ فرشتو تسیں بھی ویکھو جبریل توں بھی ویکھ ایہہ اوہ ٹبر اے جیہڑا عرشاں تے سجدے کرن والا اج کربلا دی ریت اُتے سجدے پیا کردا

اے۔ امام حسین ساجد امام حسین زاہد ساڈا امام عابد ساڈا امام سجدیاں دی زینت ایدھر حسین سجدے گزار رہے نے نال بی بی شہر بانو نے امام حسین دی غم خوار بیوی امام پاک دی خدمت گزار بیوی اوہ شہر بانو جہنے سفر دیاں مصیبتاں جریاں جہنے خاوند دی خاطر اج پیاساں جریاں ایہہ بادشاہ دی بیٹی اے۔ ایہہ یزدجرد دی بیٹی۔ ملت ساسانیاں دا چراغ اے۔ بادشاہ دی دھی اے تے دین دے بادشاہ دی بیوی اے۔ حسین دی زوجہ پاک ایہہ بھی سجدے وچہ اودھروں حسین بھی سجدے کردے نے

تاریخ وچہ اوندا ادھی رات ہوئی اودھر حسین قرآن پئے پڑھدے نے ایدھر شہر بانو نوں نیند آ گئی۔ نیند دی آغوش وچہ آکھ لگ گئی۔ شہر بانو نے اک عجیب خواب ویکھیا۔ بی بی شہر بانوں ویکھدیاں نے اک لق ودق صحرا اے۔ اک چٹیل میدان چار چوفیرے رکھ کوئی نہیں کوئی بوٹا نہیں۔ کوئی شجر نہیں۔ اوہ میدان دے درمیان وچہ اک پاک دامن بی بی سر تے عزت دی چادر لیکے میدان دے وچکار بیٹھی ہوئی اے حضرت بی بی شہر بانو رضی اللہ عنہ نے ویکھیا کہ پردہ کیتا ہویا اے ہلکیاں ہلکیاں ہچکیاں دی آواز پئی اوندی اے۔ ہلکیاں ہلکیاں آہاں دی آواز پئی اوندی اے۔ اکھاں دے ہنجواں نال میدان وچہ ترونکا پئی کردی اے۔ سردیاں والاں نال میدان وچہ بہاریاں پئی دیندی اے شہر بانو نے عرض کیتی بی بی تہاڈی تعریف کی اے۔ تہاڈا اسم گرامی کی اے۔ تہاڈے ہنجو کیوں پئے نکلدے نے۔ سردیاں والاں نال بہاریاں کیوں پئے دیندے او۔ آواز آئی پترو۔ بیٹی مینوں پہچان میں کون آں۔ توں مینوں نہیں سی ویکھیا۔ توں میرے بعد مرے گھر آئی ایں۔ غور نال پہنچان میں تیرے شوہر حسین دی ماں فاطمہ آں۔ فاطمہ واں۔ میں حسین دی اماں۔ حسین نوں نبیجے پان

والی حسین دے نخرے ویکھن والی اج میں کربلا وچہ اکھاں دے پانی نال تر و نکے پئی کرنی آں۔ سر دے والاں نال پئی بہاریاں دینی آں کل میرے پتر نے اس میدان وچہ تڑ فنا ایں اوہدا وال وال زخمی ہوئے گا۔ اوہدے پنڈے تے تلواراں دے گھاؤ ہونے نے۔ تیراں دے زخم ہونے نے نیزیاں دے زخم ہونے نے۔ میرے پتر نے کربلا وچہ تڑ فنا ایں۔ میں تاں پئی بہاریاں دینی آں۔ کل میرے پتر دے پنڈے تے کربلا دا کوئی کنڈا نہ چبھ جائے۔ مانواں دی محبت اے۔ اج روح فاطمہ کربلا دا طواف پئی کردی اے۔ اج علی دی روح کربلا دے پھیرے پئی لاندی اے۔ اج مصطفٰے دی روح کربلا دا طواف پئی کردی اے اپنے خاندان دے صبر دا استقامت نوں پئے ویکھدے نے۔

ایدھر امام پاک دی صبح دے ویلے آکھ لگی۔ سارے دن دے تھکے ہوئے نے۔

صدمے تے سختیاں تے صعوبتاں تے مصیبتاں جریاں۔ تے ساری رات سجدہ و قیام وچہ گزاری صبح صادق دا وقت ہویا۔ تے امام پاک نوں خواب وچہ محمد ﷺ مصطفٰے دی زیارت ہوئی۔ حسین نے نانا جان نوں ویکھیا نبی پاک ﷺ خواب وچہ آئے اوہ نانا جہیڑا کنڈا کسے ہور نوں چبھے تے درد کملی والے ﷺ نوں ہندی اے تیر غیراں نوں لگے ٹھیس مصطفٰے نوں پہنچے اج کملی والے دا اپنا خون مصیبت وچہ مبتلا اے۔ نبی پاک ﷺ خواب وچہ آئے حضور ﷺ نے امام حسین نوں سینے نال لالیا۔ خواب وچہ متھا چمیا۔ پیشانی چمی سینے نال کے حضور ﷺ نے فرمایا میرے پتر حسین۔ الحسین منی وانا من الحسین۔ میرے جنت جگر حسین۔ پتر حوصلہ نہ ہاریں۔ تیرے قدم ناں ڈگمگا جان۔ تھوڑا جہیا وقت باقی اے تیری اماں جنت وچہ ہار لیکے تیرا استقبال کرن واسطے کھڑی اے تیرا ابا

شیر خدا جنت دے بار لیکے کھلوتا ہویا اے۔ پتر احوصلے ناں ہاری چند لحات نے تھوڑی جئی اذیت اے ایدھروں تیری گردن کٹے گی اودھروں میں کوثر دا پیالہ لیکے آجانا ایں۔ پتر احوصلہ رکھیں۔ دنیا والے تیرا امتحان ویکھن گے یزیدیاں تیرا صبر ویکھنا ایں۔ کائنات نے تیرا استقلال ویکھنا ایں۔ پتر اج دے دن جنت دے اٹھے دروازے کھل گئے نی۔ آسمانی فرشتے بھی تیرے صبر دا امتحان پئے ویکھدے نے۔ اج جبریل دیاں نظراں کربلا تے لگیاں ہویاں نے۔ اج اسرائیل اور میکائیل دیاں نظراں کربلا تے نے۔ اج ملکوتیاں دیاں نظر بھی کربلا تے نے تے میرے دوہتریا۔ اج رب العالمین دی نظر بھی کربلا تے وے۔ نانا جان بھی صبر دی تلقین کر گئے نے۔

محرم دی دسیویں چڑھی۔ تاریخ کربلا وی مومن اٹھا کے دیکھے۔ یقین ہو گیا حسین تیری زندگی دا آخری دن اے اج جام شہادت نوش ہو جانا ایں۔ نانا جی بشارت دے گئے نے۔ اودھروں بی بی فاطمہ شیر بانو نوں سنا گئیاں نے۔ اج ظاہری زندگی دا آخری دن اے۔

امام پاک رضی اللہ عنہ نے خیمیاں دے چکر کٹے۔ صبح دا وقت اے۔ امام پاک خیمیاں وچہ پئے جاندے نے۔ بھین دا خیمہ آیا۔ فرمایا میری درداں والی بھین حسین آج آخری سلام کرن آیا اے۔ میری بھینے توں بڑے صدمے ویکھے نے۔ توں سفر دیاں مصیبتاں ویکھیاں توں میرے نال مدینہ چھڈیا۔ توں میرے نال کربلا دی مسافر بنی ایں۔ بھیناں اج میری زندگی دا آخری دن ایں۔ زنیب میں اپنے سارے ٹبر نوں تیرے حوالے کر کے جانا ایں۔ میریئے بھینے گردن کٹ جانی ایں۔ میرے بازو کٹ جانے نے۔ میرا پنڈا زخمی ہونا ایں۔ میرے تے ظالماں دے گھوڑیاں دوڑنا ایں۔ بھیناں توں سب کجھ ویکھنا ایں پر یاد رکھیں۔ میرے

مرن دے بعد میرے بھینے اپنے منہ تے طمانچے نہ مارنا۔ بھیناں سینہ کوبی نہیں کرنی، بھیناں وال نہیں کھلارنے آہ وفغان نہ کریں۔ نالہ شیون نہ کریں۔ بے صبری نہ کریں میری شہادت اُتے اج صبر کر کے دسناں ایں جس طرح اماں فاطمہ رضی اللہ عنہ نے۔ مصطفےٰ صلی اللہ علیہ وسلم دی میت اُتے صبر کیتا سی۔ صبر دی تلقین

کربلا دیاں تاریخاں پڑھ کے ویکھو۔ بھین نوں خصوصی صبر دی تلقین کیتی۔ امام حسین رضی اللہ عنہ نے۔ بھیناں توں اہل بیت دی عزت تے ناموس ایں۔ تیری چادر اسلام دی غیرت اے۔ تیرا پردہ اسلام دی ناموس اے۔ تیرا وجود غیرت ملی اے۔ بھیناں اپنی غیرت نوں قائم رکھنا ای۔ اپنی ناموس نوں قائم رکھنا ای۔ ساڈا ایمان اے۔ نانی دی دوہتری نے امام حسین دے کہن اُتے ناموس اسلام نوں قائم رکھیا۔ بھین نوں صبر دی تلقین۔

زین العابدین بیمار پتر بیمار پتر نوں چک کے امام نے فرمایا اوہ میرے بیمار پترا۔ اج کربلا دیاں سختیاں وچہ تینوں بڑا تیز بخار آیا ہویا اے۔ پترا رب تعالیٰ دی ایہد ے وچہ حکمت اے تینوں بیمار کر کے رب نے زندہ رکھناں ایں۔ میرے عابد بیمار میرے زین العابدین ایہہ میرے علی اوسط توں سیداں دا نام دنشان ایں۔ تیرے توں سیداں دیاں نسلاں چلنیاں نے تیرے توں حسین دا نام باقی رہنا ایں۔ ایس خیمے وچہ کوئی جوان مرد نہیں ہونا۔ ساریاں پاک دامن بیبیاں ہون گئیاں بیٹا۔

زین العابدین توں لٹے ہوئے قافلے دا سالار بننا ایں۔ توں میر کارواں بننا ایں زین العابدین توں یاد رکھیں اپنی ماں دے سرتوں چادر نہ اُڈن دئیں۔

زنیب دے دوپٹے نوں قائم رکھیں تے مصطفےٰ دی عزت میں تیرے حوالے کر کے چلیا واں پترا توں ناموس دا پہرے دار ہونا۔ بیمار پتر نوں تلقین

ہوئی ساریاں نوں حوصلے پئے دیندے نے صبر دیاں تلقیناں کردے نے۔
واپس خیمے وچہ آئے۔ تے ننھی بیٹی سکینہ رضی اللہ عنہا امام حسین دی نور نظر۔ امام حسین کہندے نے دھیئے اج مینوں رج کے ویکھ لے۔
ابا جی آکھ لے بیٹی ابا جی کہہ لے ابا جی آکھ لے اج دل دیاں حسرتاں کڈھ لے مینوں ابا جی کہہ کے بلا۔ بار بار ابا جی بلا۔ دھیئے اودھروں سورج ڈبنا ایں۔ تینوں باپ کہن والا نظر نہیں آنا۔
توں شام تک یتیم ہو جائیں گی۔ دھیئے مینوں ابا کہہ لے توں یتیم ہو جانا ایں۔ ننھی سکینہ نوں پتہ نہیں۔ ابا جی یتیم کہنوں کہندے نے

ننھے سے ہاتھ جوڑ کے کہنے لگی وہ تشنہ کام
بتلایئے مجھے کہ یتیمی ہے کس کا نام

ابا جی یتیم کہنوں کہندے نے۔ تسیں گھڑی مڑی پئے آکھدے او۔

دھیئے توں یتیم ہو جائیں گی
بتلایئے مجھے کہ یتیمی ہے کس کا نام
آنکھوں سے خون بہا کے یہ کہنے لگے امام
بیٹی نہ پوچھ مجھ سے مصیبت عظیم اے
مرجائے جس کا باپ وہ بچہ یتیم ہے

دھیئے جہدا اباپ مر جائے۔ اوہنوں یتیم آکھدے نے۔ سکینہ دی چیخ نکل گئی۔ ابا جی مینوں یتیم دا لفظ چنگا نہیں لگدا۔ میں یتیم نہیں بننا مینوں یتیم کر کے نہ جائیو۔ اودھر سکینہ دیاں چیخاں نکل دیاں نے ایدھر امام حسین اے اتھرواں تے ضبط کر کے خیمے توں باہر نکل آئے۔ آنسو رو کے دھی کہندی ابا جی یتیم نہ کر کے جائیو میں یتیم نہیں بننا۔ خیموں نکلے امام پاک نے سارے خیمے دے سامنے صبر دا

واغط کیتا۔

قربان جاواں امام حسین رضی اللہ عنہ تیرے صبر دا ستقلال دے صدقے صبر دیاں تلقیناں خبردار میریاں قربانیاں نوں بے صبری نال قدغن نہ لائیو۔ صبر دا مظاہرہ کرنا جے۔

تاریخ وچہ اوندا اے۔ امام پاک نے خیمیاں دے گرد اک باڑ کھدوائی باڑ کھدوا کے تے بانس وغیرہ یا جیہڑا سامان سی لکڑ دا۔ سٹ کے تے اگ لگا دتی۔ تا کہ کوئی دنیا دا کتا تجاوز کر کے اہل بیت دے خیمیاں تک نہ پہنچ سکے۔

کرامت

امام پاک راونڈ لگا رہے نے خیمیاں دے گرد۔ اک یزیدی بے دین گستاخ اک یزیدی سپاہی آیا۔ ویکھ کے ناں اگ کہن لگا واہ حسین آخرت وچہ تے تینوں اگ ملنی سی۔ توں دنیا وچہ بھی اپنے لئی اگ لائی اے۔ معاذ اللہ گستاخی کیتی۔ دنیا وچہ بھی اگ سہیڑ لئی آ۔ امام پاک حسین رضی اللہ عنہ دے دل تے چرکا لگا۔ آپ نے فرمایا۔ کَذَبْتَ یَا عَدُوَّ اللّٰہ۔

اللہ دیا دشمنا توں بکواس کیتا اے۔ اسیں کوثر دے ونڈن ہار۔ اسیں جنت دے تقسیم کار۔ اسیں شفاعت دے لاڑے آں۔ توں نبی پاک دی روح نوں۔ بے چین کیتا اے۔ قدرت نے کربلا دے وچہ ای اوہدی گستاخی دا صلہ ایہہ دتا۔ اس نوں گستاخی دا بدلہ ایہہ ملیا گھوڑے نے شوخی کیتی بے لگام ہو کے دوڑیا۔ تے او آگ جہدا طعنہ دتا سی گھوڑے نے اوہدے وچہ سٹ دتا۔ یزیدی جل کے جہنم رسید ہو گیا۔

اک ظالم نے مذاق کیتا۔ حسین کی کٹھیا اپنے یزید نال متھا لا کے۔ اج تیرے بچے بھی پیاس پیاس پئے کر دے نے۔ بچیاں نوں پیاسیاں مروا ناں پیا۔

کی کھٹیا ای۔ امام حسین رضی اللہ عنہ ٹھنڈی ہاہ بھر کے کہندے مولا اینے میرے تے ظلم کیتی۔ مولا بدلہ ایہنوں عطا فرما۔ امام پاک دی دلدی ہاہ نکلی۔ تاریخ وچہ آندا اے اوس نوں سخت پیاس لگی فرات دے کنارے پہنچیا۔ پانی پیندا اے۔ خدا دی قدرت نال پانی اوہدے حلق توں تھلے نہیں گذردا ایدھر وہ پیاس دا غلبہ اودھروں پانی اُنڈیل دا اے۔ اوہدا حلق قبول نہیں کردا۔ امام حسین رضی اللہ عنہ دی توہین کرن والا۔ پیاس دے نال بلک بلک کے جہنم رسید ہو گیا۔

دسیویں محرم اے ابن سعد پھر آیا۔ مذاکرات واسطے ابن سعد کہندا حسین آخری موقع اے۔ تے جے ساڈے مذاکرات کامیاب ہو گئے۔ تسیں زندگیاں بچا کے واپس چلے جاؤ گے۔ اگر تسیں گل نہیں منی۔ تے شہادت واسطے تیار ہو جاؤ۔ امام پاک نے فرمایا۔ ابن سعد کی شرطاں نے تیریاں۔ شرط اوہوں جیہڑی مدینے وچہ سی۔ امام حسین نے جواب دیتا۔ جواب بھی اوہو جیہڑا مدینے وچہ سی۔ شرط اوہو جیہڑی مدینے وچہ سی۔ جواب بھی اوہو جیہڑا مدینے وچہ سی۔ میں مدینے بھی انکار کیتا سی۔ اج کربلا وچہ بھی انکار کرنا۔

صحن گلشن ہو کہ نوک دار ہو سچ بولئے

قتیل شفائی نے امام حسین نوں خراج عقیدت پیش کیتا

صحن گلشن ہو کہ نوک دار ہو سچ بولئے

یا کسی نمرود کا دربار ہو سچ بولئے

آپ نے فرمایا ظالما۔ جواب بھی اوہوای اے جیہڑا حسین دا مدینے وچہ سی۔ حضرت نے بچے بچالئو۔ امام نے فرمایا بچیاں نالوں بہتا مینوں نانے دا دین دا خیال اے۔ میں تیار آں شہادت میری منزل اے۔ شہادت میرا مقصود اے شہادت میرا مطلوب اے۔ ابن سعد افسوس کر دا چلا گیا۔ اساں تے بڑا چانس دتا

اے بڑی مہلت دتی اے۔ بڑا صبر کیتا اے پر تسیں آپ ای مرن واسطے تیار ہو۔
تے تیار ہو جاؤ۔ معاذ اللہ

حضرت امام حسین رضی اللہ عنہ نے یزید دے لشکر دے سامنے آ کے خطاب فرمایا۔ امام پاک خیمیاں وچوں ہو کے یزید دے لشکر دے سامنے آئے۔ جتھے وڈے ڈوے جرنیل سن۔ جتھے انہاں دے لشکر دا قلب سی۔ وڈے وڈے افسر جتھے موجود نے امام پاک رضی اللہ عنہ دلدل تے سوار ہو کے آئے۔ میرے امام نے نبی پاک دا عمامہ سر اُتے پایا۔ عمامہ رسول قبائے صدر اے۔ تے دلدل اُتے نبی پاک دا دوتہرا بیٹھا ہویا اے۔ حضرت امام رضی اللہ عنہ نے یزیدیاں نوں خطاب کر کے فرمایا یزیدیو اوہ دنیا دے بھکیو انعامات دے لالچیو حکومت دے لالچیو۔

ایہہ دیکھو پہچانوں میں تہاڈے سامنے کون کھڑا واں میں نبی پاک رضی اللہ عنہ دا دوتہرا تہاڈے نبی دا نور نظر ایہہ میرے سر تے ویکھو پگ کہدی اے۔ ایہہ نشانی اے محمد صلی اللہ علیہ وسلم رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم دی۔ میں نانے دی پگ پا کے آیا واں۔ میں نانے دا جانشین آں۔ میں نانے دی پگ پہن کے آیا واں۔ میں نانے دی قبا لیکے آیا واں حیدر دی ذوالفقار لیکے آیاں واں۔ دلدل تے سوار ہو کے آیا واں۔ ظالمو میں خود نہیں آیاں۔ تساں آپے بلایا اے۔ تساں خط لکھ کے مینوں بلایا۔ میں تہاڈا مہمان آں۔ عرباں دی روایت اے عرب مہمان نواز ہندے نے۔ عرب مہماناں واسطے سب کجھ قربان کر دیندے نے اوہ یزیدیو نبی دے دوتہرے نوں مہمان بلا کے چنگی مہمان نوازی کیتی جے۔ پئے کر دے او۔ میں وسیع القلب آں میں سید آں آل رسول آں ہن بھی وعدہ کرنا یزیدیو۔ میرا رستہ چھڈ دیو۔ مینوں اپنی منزل تے جان دیو۔ میرے رستے توں ہٹ جاؤ۔ میں وسیع القلب آں وعدہ کرنا خدا دی قسم ایہہ سارے گناہ تہاڈے معاف کراواں گا اتمام حجت سی ڈرنال نہیں

خوف نال نہیں حجت مکمل کرن لئی۔ کوئی ایہہ نہ آکھے امام حسین رضی اللہ عنہ نے اپیل نہیں سی کیتی۔ فرمایا ہن بھی مینوں جان دیو۔ میں ساریاں تقصیراں معاف کراواں گا۔ دنیا دے کتیاں نے بجائے جواب دین دے کجھ ظالماں نے امام حسین رضی اللہ عنہ اُتے تیر چلا دتے امام پاک دے وعظ دا جواب تیراں نال دتا۔ امام پاک نے فرمایا۔ الحمد اللہ حجت تمام اے۔ آپ واپس خیمیاں وچہ آئے۔ دیکھیا کہ بی بی شہر بانو دیاں خیمیاں وچوں چیخاں دی آواز پئی اندی اے رون دی آواز آئی بھین زنیب پئی روندی اے۔ امام آکے کہندے نے زنیب اجے ناں روا جے میں موجود آں اجے میں تیرے سامنے آں۔ اجے توں بڑا رونا ایں۔ بڑیاں چیخاں نکلن گیاں۔

جناچہ حسین موجود اے۔ رو کے میرا دل بے قرار نہ کرو۔

آنسو انسان دا آنسو ایہہ فطرت دا تر جمان ایں شریعت نے آنسو تے پہرہ نہیں لایا۔ اگر دل گداز ہووے اکھاں وچوں آنسو نکلن ایہہ جائز نے۔

حدیث وچہ آندا خود رسول اللہ اپنے بیٹے حضرت ابراہیم دی موت اُتے بڑا روئے صاحبزادہ فوت ہویا تے حضور دے آنسو نکلے۔ روپے سرکار نے حضور صلی اللہ علیہ وسلم نے چم کے اپنے پترنوں آکھیا بیٹا۔ اج تیرے جان نال محمد دا دل بڑا بے قرار اے رونا جائز شریعت دیاں حداں وچہ رہ کے رووَ۔ امام نے آکھیاں بھیناں آواز اچی نہ کڈھو تسیں رسول پاک دا ٹبر او تسیں رسول دا خاندان او تے اللہ تعالیٰ نے تہاڈیاں آوازاں تے بھی پہرے لائے نے تہاڈیاں چادراں تے بھی پہرے نے آوازاں تے بھی پہرے نے آنسواں تے کنٹرول کوئی نہیں۔ رج کے آنسو بہالو لیکن بھین زنیب تیری آواز نہ نکلے۔ ایہہ توہین اے خانوادہ مصطفےٰ دی۔ صبر دی تلقین اودھر جاندے نے تے جان لگیاں صبر دی تلقین واپس خیمیاں ول آندے نے تے آکے صبر دی تلقین کیتی ظالم نے تیر اندازی شروع

کیتی۔ تاریخ وچہ آندا۔ تقریباً پچاس ساتھی امام پاک دے جیہڑے مکیوں شامل ہوئے سن۔ اک اک کر کے امام حسین رضی اللہ عنہ دے ساتھی امام پاک دے قدماں توں نثار ہو گئے۔ پنجاہ جان نثار پچاس ساتھی تے معاون۔ دین دے رستے توں جدوں نثار ہو گئے امام پاک نے جدوں خیمیاں ول نظر دوڑائی۔ تے۔ تے دل نے اکھیا۔ حسین ہن تے اک اک کر کے تیرے ساتھی جدا ہو گئے نے۔ ہن آئی آ تیرے اپنے ٹبر دی واری۔ ہن تیرے پتراں دا نمبر ای۔ ہن تیرے بھتیجیاں دا نمبر ہن تیرے بھانجیاں دا نمبر ہن حسین آل مصطفیٰ دی واری اے امام پاک نے دلدل نوں ایڑی لگائی کہ کربلا وچہ آئے آپ نے لشکر نوں مخاطب کر کے فرمایا۔

هَلْ مِنْ مُّغِيْثٌ يُغِيْثُنَا

ہے کوئی غربت دے میدان وچہ ایس بے قراری وچہ حسین دی مدد کرے میں وعدہ کرناں اج جیہڑا حسین دا ساتھ دے گا۔ کل قیامت دے میدان وچہ نانے دی کملی دا سایہ عطا کراں گا۔

نعرہ تکبیر۔ اللہ اکبر نعرہ رسالت یارسول اللہ

حضرت حُر رضی اللہ عنہ

اک دل گداز آواز نکلی سینیاں نوں چیر گئی۔ ہے کوئی دشت بے نوا وچہ حسین دا ساتھی۔ بیاسی ہزار وچہ ہے کوئی جیہڑا حسین دا ساتھ دئے۔ اج جیہڑا میرے نال تعاون کرے گا۔ قیامت دے میدان وچوں نانے دے ہتھوں کوثر دا جام پلاواں گا۔ امام پاک دی آواز کربلا وچہ گونجی۔ تے رب نے جہدے مقدر وچہ لکھیا ہویا سی۔ ابن سعد دا اک ہفت ہزاری کمانڈر

حضرت حُر رضی اللہ عنہ اودھروں امام پاک رضی اللہ عنہ دی آواز نکلی ایدھروں حرؔ دے کلیجے وچوں پار ہو گئی ہزاراں فوجاں دا کمانڈر جناب بریگیڈر کمانڈر اللہ کریم نے

اڑلی سعادتاں جھدے بخت وچہ لکھیاں ہوئیاں سن۔ اوہنے جس ویلے امام دی آواز سنی بے ساختہ اپنے گھوڑے نوں اڑی لگا کے۔ لگام ڈھلی چھڈ کے یزیدیاں دا لشکر کٹ دیاں گھوڑے توں اتر کے امام دے قدماں وچہ ڈگ پیا۔ عرض کردا اے یا امام میں بڑے بڑے گناہ کر چکیاں میں کربلا وچہ رستہ ڈکیا سی۔ میں تہاڈیاں راہواں روک چکیاں واں میں تہاڈے لشکر نوں گھیر کے کربلا وچہ آندا۔ حضور معافی منگن آیا واں۔ سرکار یزیدیاں دے لشکر وچوں آیا واں۔ میں فوجاں دی کمانڈ چھڈ کے آیا واں میں عہدے نوں لت مار کے آیا واں میں تہاڈا مجرم آں۔ نبی کریم دے دوتہرے تہاڈی آواز تے چل کے آیا واں۔ میں مجرم آں۔ نبی پاک دا مجرم آں۔ میں علی پاک دا مجرم آں۔ میں فاطمہ دا مجرم آں۔ سرکار تسیں درگذر کر دے اوں۔ اللہ دے واسطے قدمیں ڈگن دی لاج رکھیو میری غلطی معاف کریو خدا میرے گناہ معاف کر دے۔ امام عالی مقام رضی اللہ عنہ نے حُر نوں چک کے سینے نال لایا۔

حُر حسین دے دل اُتے مرہم رکھی اے۔ کل قیامت دیا سختیاں وچہ حسین تیرا سرپرست بن کے اٹھے گا میں شفیع المذنبین رضی اللہ عنہ دا نواسہ آں۔ شفاعت میرے گھر دی اے۔ اجابت میرے گھر دی اے۔ قبولیت میرے گھر دی اے۔ دعاواں میرے گھر دیاں نے وعدہ کرناواں حُر قیامت دے میدان وچہ اپنے توں پہلاں تینوں جنت وچ لیکے جاواں گا۔

پچھوں ابن سعد آیا دوڑدا اوہ حُر تیریاں اکھاں تے پردہ پے گیا۔ اوہ ایتھے کی لین آیا ایں۔ ایتھے تے موت دا پہرہ ای۔ اوہ ایتھے سر پئے اڈدے نی۔ اودھر یزید دے عہدے نی۔ ایہہ غلطی نہ کری۔ توں اگے ای کمانڈر ایں تینوں ترقی ملن والی سی۔ توں اپنا عہدہ چھڈ کے مصیبتاں وچہ آ گیا ایں۔ حضرت حُر رضی اللہ عنہ

نے فرمایا۔ دور ہو جا دنیا دے کتیا توں عہدیاں دا لالچ دنیا ایں خدا دی قسم اودھر دوزخ اے۔ ایدھر جنت اے۔ اودھر یزید اے۔ ایدھر حسین اے اودھر شمر اے۔ ایدھر مصطفٰے اے میں دوزخ دے پہرے نوں ٹھکرا کے جنت دے پہرے وچہ آیا واں۔

نعرہ تکبیر اللہ اکبر نعرہ رسالت یارسول اللہ

جناب حُر اللہ تعالیٰ لکھ لکھ رحمتاں نثار کرے تیری مرقد اُتے اہل بیت دیاں قدماں توں توں قربان ہو گیوں باقی پھر بیان کراں گا۔ انشاء اللہ تعالیٰ

وَآخِرِ دُعوانَا اَنِ الْحَمْدُ لِلہِ رَبِّ الْعَالَمِیْن

کربل وسان والے

کربل چہ آگئے کربل وسان والے
نیزے دے اتے چڑھ کے قرآن سنان والے

ٹٹے ہوئے دلاں نوں آئے ملان والے
اکڑے ہوئے سراں نوں آئے جھکان والے

ظلم و ستم توں پیارے آئے مٹان والے
بھلیاں ہویاں نوں آئے رستہ بتان والے

باطل دے اگے جھکنا عاشق دا کم نہیں ہے
کربل چہ آئے حق دا کلمہ پڑھان والے

جھولا جھلاوندے سن جبریل آکے جن دا
اللہ دے ولوں آئے ایہہ اُچی شان والے

ممبر دے اُتے قاری قرآن پڑھدے آئے
نیزے دے اتے ایہہ سن قرآن سنان والے

چوراں تے ڈاکواں نوں راہ خدا سی دسیا
دوزخ چہ جاندیاں نوں آئے بچان والے

اسے نانے جاندے سن کندھیاں تے جہن والے
کربل نوں آئے رشک جنت بنان والے

پڑھیاں جنہاں نمازاں خنجر دے ہیٹھ ہمدم
پتراں نوں وچہ کربل قربان کرن والے

از۔ ہمدم پٹیالوی

الحمد لله المستعان الذی خلق الانسان وعلمه البیان والتبیان والصلوٰة والسلام علی افضل الرسل سید السبل محمد صلی اللہ علیہ وسلم رسول الانس والجان وعلی آلہ وصحبہ الذین تصرفوا اعلان تحقیقھم الیٰ اعلاء کلمات الرحمن○

امابعد

فاعوذ باللہ من الشیطٰن الرجیم

بسم اللہ الرحمٰن الرحیم

اِنَّ الَّذِیْنَ قَالُوْا رَبُّنَا اللّٰهُ ثُمَّ اسْتَقَامُوْا تَتَنَزَّلُ عَلَیْهِمُ الْمَلٰٓئِكَةُ اَلَّا تَخَافُوْا وَلَا تَحْزَنُوْا وَاَبْشِرُوْا بِالْجَنَّةِ الَّتِیْ كُنْتُمْ تُوْعَدُوْنَ۝۳۰

صَدَقَ اللّٰہُ مَوْلَانَا الْعَظِیْم وَبَلَّغنا رَسُوْلُہُ النَّبِیُّ الْکَرِیْمُ الْاَمِیْن○ وَنَحْنُ عَلٰی ذَالِکَ لَمِنَ الشَّاھِدِیْنَ وَالشّٰکِرِیْنَ وَالْحَمْدُ لِلّٰہِ رَبِّ الْعَالَمِیْنَ، قَالَ اللّٰہُ تَعَالٰی فِیْ شَانِ حَبِیْبِہٖ مُخْبِرًا وَّاٰمِرًا اِنَّ اللّٰہَ وَمَلٰئِکَتَہٗ یُصَلُّوْنَ عَلَی النَّبِیِّ یٰاَیُّھَا الَّذِیْنَ اٰمَنُوْا صَلُّوْا عَلَیْہِ وَسَلِّمُوْا تَسْلِیْمًا

اَلصَّلٰوۃُ وَالسَّلَامُ عَلَیْکَ یَا رَسُوْلَ اللّٰہِ

وَعَلٰی اٰلِکَ وَاَصْحَابِکَ یَا حَبِیْبَ اللّٰہِ

○ حضرت امام عالی مقام امام حسین رضی اللہ عنہ کی یہ دُعا تھی کہ
یارب تو نانا جان کی اُمت کو بخش دے
سُلطان دو جہاں کی امت کو بخش دے
یہ سب مصیبتیں تھیں شفاعت کے واسطے
بندے نے گھر لٹایا ہے اُمت کے واسطے

○ گلاں نال تے ہر کوئی لاتی پھردا لا کے توڑ نبھانیاں اوکھیاں نیں
اصغر ہتھاں دے وچہ کھادنیا نالے باہیں کٹانیاں اوکھیاں نیں
یار وچہاتیاں نیزے دی نوک اُتے بوہے یار دے پانیاں اوکھیاں نیں
دائم اکبر جوان دی لاش اتے ہنجواں نال وگانیاں اوکھیاں نیں

○ دتی ہے سی قربانی حسین جیہڑی اہدے صدقے شہیداں دی گل بن گئی
کرم ایسا بغداد دے پیر کیتا سارے پیراں مریداں دی گل بن گئی
آیا ناں حضور دا لباں اتے کل عنوا ناں تمہیداں دی گل بن گئی
چڑھیا عید میلاد دا چن ناصر اج توں عیداں لقریداں دی گل بن گئی

○ اہلبیت جو کرن دُعا یارو کیویں رب نوں نہ اوہ منظور ہووے
نسبت سید دی نور د نور کر دے، بھانویں نیڑے ہوتے بھانویں دور ہووے
میرے آقا نوں اوہ منظور ہوندا، اہلبیت نوں جیہڑا منظور ہووے
ایہہ گل ظہوری نہیں ہوسکدی سید ہووے تے منہ تے نہ نور ہووے

از محمد علی ظہوری رحمۃ اللہ علیہ

واجب الاحترام مسلمان بزرگو عزیز دوستو اسلام علیکم!

شہید کربلا راقب دوش محمد مصطفےٰ سیدنا امام حسین رضی اللہ عنہ دی شہادتاں دے سلسلے وچ چند جمعیاں تھیں سلام پیش نہیں کرنے آں۔ اج دی نشت وچ میدان کربلا وچ سیدنا امام حسین رضی اللہ عنہ دی کمال جرات استقامت اور عزم داستقلال دا تذکرہ ہوئے گا۔ اور خالق کائنات دی بارگاہ وچ سارے دعا کرو کہ ساڈے دلاں وچ اہل بیت دی محبت عطا فرمائے اور سیدہ خاتون جنت حضرت فاطمۃ الزہرہ رضی اللہ عنہا دا پیار عطا فرمائے۔

اور نال سانوں اہل بیت دی سیرت اور اسوہ بھی عطا فرمائے۔ کربلا وچ سید الشہداء دوش محمد مصطفےٰ صلی اللہ علیہ وسلم امام عالی مقام رضی اللہ عنہ جان دے کن۔ کہ ایہہ جنہیاں مصیبتاں میرے تے آرہیاں نے۔ ایہہ ساریاں خدا دی طرفوں نے۔ اور میرا امتحان اے۔ امام پاک اپنی شہادت اپنی قربانی اور مصائب نوں۔ میدان کربلا وچ سمجھدے کن۔ میرا امتحان اے رب تعالیٰ دی طرفوں میرے تے آزمائش اے۔ ایہو وجہ اے کہ امام پاک رضی اللہ عنہ نے میدان کربلا وچ تاریخ وچ تسیں پڑھ کے دیکھو ایہہ تے ملدا اے کہ یزیدیاں کولوں پانی منگیا۔ سب تاریخ دیاں کتاباں وچ موجود اے امام حسین نے چند مرتبہ یزیدیاں دے سامنے پانی دی اپیل کیتی اے آپ نے پانی طلب فرمایا اے۔ یزیدیاں کولوں۔

لیکن کدھرے تاریخ وچ نہیں ملدا کہ امام حسین رضی اللہ عنہ نے ہتھ چک کے رب کولوں پانی منگیاں ہووے۔ خدا کولوں نہیں منگیا۔ یزیدیاں کولوں منگیا۔ تمام مفسرین کرام نے لکھیا کہ امام حسین نے میدان کربلا وچ جدوں بھی پانی طلب فرمایا۔ بچیاں دی پیاس ویکھ کے تے بیبیاں دے تقاضے اُتے آپ نے اپیل کیتی اے۔ یزیدیاں کولوں اپیل ایس واسطے کیتی کہ قیامت دے میدان وچ جدوں

خالق کائنات دی کچہری لگے گی تے کوئی یزیدی ایہہ نہ آکھے یا اللہ کربلا وچہ امام حسین رضی اللہ عنہ نے ساڈے کولوں پانی منگیاں ای نہیں سی۔ آپ نے انہاں دی دلیل نوں ختم کرن دی خاطر آپنے پانی دی اپیل فرمائی۔

تاریخاں وچہ اوندا اے علی اصغر نوں اٹھا کے پانی طلب فرمایا اللہ کولوں نہیں منگیا۔ جاندے سن رب ولوں تے آزمائش ای پئی ہوئی اے۔ تے آپ نوں ایہہ بھی یقین سی۔ کہ میں جے رب تعالیٰ دی بارگاہ وچہ عرض کرناں۔ کہ مولا کوثر دے ساقی پیاسے نے تے میرے بچے تر ہائے نے۔ مولا بچیاں دی خاطر دے دے اوہ مولا جیہڑا اسماعیل دی لاج رکھدا۔ حسین رضی اللہ عنہ دی آواز دی لاج نہیں رکھدا۔ رب کولوں تاں نہیں منگیا کہ رب ولوں تے ای امتحان اے مولا اسیں راضی آں۔ یزیدیاں کولوں تاں منگیا کہ قیامت والے دن کوئی یزیدی ایہہ نہ کہہ سکے کہ مولا امام حسین نے پانی طلب فرمایا۔ ای نہیں سی۔ میدان کرب وبلا وچہ امام حسین نے خطبے بھی ارشاد فرمائے آپ نے خطاب فرمایا۔ وعظ فرمایا میدان کربلا وچہ اور تاریخ شاہد اے کہ امام پاک رضی اللہ عنہ دلدل تے سوار ہو کے تے اوہ عمامہ جیہڑا رسول کریم صلی اللہ علیہ وسلم دا نال لیکے آئے سن۔ امام حسین رضی اللہ عنہ نے اپنے سر مقدس اُتے پہیا۔ دلدل تے سوار ہو کے لشکر یزید نوں امام حسین رضی اللہ عنہ نے اک وعظ کیتا۔ آپ نے فرمایا یزیدیو تے کوفیو! کیا تساں مینوں خط لکھ کے نہیں بلایا۔ آپ دے کول تاریخ شاہد اے کئی خطوط موجود سن۔ اور بعض ایسے وی سن لکھن والے جیہڑے یزیدی لشکر وچہ موجود سن۔ فرمایا دیکھو تہاڈے خطوط تہاڈی دعوت اُتے میں آیا ہاں تہاڈے بلاان اُتے آیا ہاں۔ لیکن یزیدیو پچھانوں میں کون آں۔ جس نانے دی شفاعت دی امید رکھدے او۔ اور جس محمد عربی دا کلمہ پڑھدے او۔ میں اس دا نواسہ ہاں میں اوہو حسین آں جیہڑا اتہاڈے رسول دے

موہڈیاں تے سوار ہندا رہیا۔ میں راکب دوش مصطفیٰ ہیں اوہ حسین آں جہنوں رسول پاک ﷺ نے فرمایا۔

الحسین منی وانا من الحسین

میں حسین وچوں آں حسین میرے وچوں اے۔ میں رسول کریم داخون آں۔ حضور دے قلب داٹکڑا آں۔ وسیع القلب آں۔ سید آں معاف کرن والا آں۔ یزیدیو ہن بھی میں کہنا واں۔ میرے تے اینیاں اذیتاں تساں نے طاری کیتیاں نے۔ میرے تے پانی بند کیتا اے۔ مینوں محصور کر کے نرغے وچہ رکھیا اے۔ ہن میں وعدہ کرنا۔ مینوں اپنے رستے تے جان دیو۔ میرا رستہ چھڈ دیو۔ میں جانا۔ تے یزید جانے۔ مینوں کربلا چوں نکل کے دمشق جان دیو۔ میں براہ راست یزید نال جا کے گل کراں گا۔ یزید دس جہدا توں کلمہ پڑھنا ایں۔ محمد عربی تیرا نانا اے کہ میرا نانا ایں۔

رسول دے موہڈیاں تے توں سوار ہندا رہیاں یا میں سوار رہندا رہیا۔ تیری خاطر سجدے دراز ہوئے۔ یا میری خاطر سجدے دراز ہوئے۔ اوہ میں ہن وعدہ کرنا میرا راستہ چھڈ دیو میں وسیع القلب آں۔ سید آں جہیاں اذیتاں دتیاں نے جہنیاں گستاخیاں کتیاں نے میں ساریاں معاف کراں گا۔ ایہہ تمام حجت دی خاطر۔ امام پاک نے فرمایا۔ ایس مصیبت دے ویلے میں دشت بلا وچہ محصور تے مجبور آں۔ میں مدینے دیاں سیجاں اتے نہیں۔ اک وقت اوہ سی جبریل آ کے میرے جھولے جھلاندا سی۔ فرشتے پنکھے جھلدے سی۔ آج کربلا دی شدت تے پیاس وچہ امتحان وچہ مبتلا آں۔ یاد رکھو شفیع المذنبین دا نواسہ آں

ہے کوئی درد دل رکھن والا ہے کوئی دردمند انسان جیہڑا کربلا دی گرمی وچہ اج حسین دے نال تعاون کرے۔ میرا ساتھ دیوے گا میرے نال نکلے۔ اج

جیہڑا کربلا وچہ میرا ساتھ دیوے گا۔ وعدہ کرنا کل قیامت دی گرمی وچہ حسین اوہدا ساتھ دیوے گا۔ مَن اَنصاری الا اللہ۔

جیہڑا جیہڑا رب دے رستے وچہ حسین دی مدد کرے۔ پورے لشکر نوں دعوت دتی امام پاک رضی اللہ عنہ نے تا کہ کل کوئی یزیدی ایہہ ناں کہہ سکے کہ امام حسین نے سانوں دعوت نہیں سی دتی اپنے ساتھ دی۔ فرمایا میرا ساتھ دود۔ اوکھے ویلے میرے کم آواں۔ کل قیامت والے دن میں تہاڈے کم آواں گا۔ امام پاک دا خطبہ

میرے امام پاک دا وعظ مبارک اتنا موثر ہویا۔ اتنا اثر انداز ہویا کہ یزیدی لشکر وچہ ہلچل مچ گئی۔ تاریخ دسدی اے اک کونے وچہ چند جرنیل کھڑے سن۔ اونہاں جرنیلاں وچہ ہلچل مچی کوئی کسے نوں پیا روکدا اے۔ کوئی میدان وچوں پیا ویکھدا اے۔ ادوھروں اودھروں امام پئے فرماندے نے مَن اَنصاری الی اللہ

سوچ لوو اج جہدے رستے بند کیتے جے۔ قیامت والے دن تساں میریاں راہواں نوں تکنا جے۔ ہے کوئی دردمند جیہڑا میرا ساتھ دوے امام پاک نے جس ویلے دعوت دتی۔ یزیدی لشکر وچہ ہلچل مچ گئی۔ اک کونے وچہ شور تے اضطراب اے۔ تاریخ دسدی اے۔ چند گھوڑیاں دیاں ٹاپاں دیاں آوازاں آئیاں اک گھوڑسوار پیا دوڑ دا اے پچھے اوہدے جرنیل پئے دوڑ دے نے۔ ظالم پئے آکھدے نے ایدھر آ کدھر مصیبتاں ول جانا ایں۔ اوتھے پانی دی اک بوند کوئی نہیں آ۔

اوتھے موت پئی نظر آندی اے۔ حیات نوں چھڈ کے موت ول جارہیا ایں۔ تے فرات نوں چھڈ کے پیاس ول پیا جانا ایں۔ دولت نوں چھڈ کے غربت ول پیا جانا ایں۔ ناں جا رک جا۔

جان والا پیا کہندا اے ظالما۔ توں ظاہری نظراں نال پیا دیکھناں ایں۔

توں کہناں فرات نوں چھڈ کے پیاس ول چلیاں توں پیا کہنا امارت نوں چھڈ کے غربت ول چلیاں سے ظالم میرے دل دی آوازا یہہ ڈبے میں دوزخ نوں چھڈ کے جنت ول پیا جانا میں یزید نوں چھڈ کے نبی دے دوتہرے ول چلیاں۔

تاریخ شاہد اے اوہ گھوڑ سوار آیا جیہڑا یزید دے لشکر دا جرنیل اے۔ آ کے امام حسین دے قدماں وچہ ڈگ پیا میرے امام دے قدماں تے ڈگ پیا۔ فرمایا کدھر آیاں اے عرض کیتی سوہنیا۔ یاد کرو۔ اک وقت اوہ سی جدوں آکھیا سا جے مین لگا جماعت کران۔ کلیاں پڑھنی آ کہ میرے پچھے پڑھنی آ۔ میرے ذہن تے بڑے سوالات سن۔ جے پچھے پڑھی تے نبھانی پے جائے گی۔ کلیاں پڑھی تے قبول نہیں ہونی۔ سوہنیا میں اوہو حُر آں جیہنے تیرے پچھے نماز پڑھی سی ے تیرے پچھے سجدے کیتے سن۔ اج اوس پڑھی نماز دی لاج نبھان آ گیا آں۔ میں حُر آں۔ سرکار تیرے پچھے نماز پڑھی اے۔ اوہ زندگی دی نماز سی۔ اج شہادت دی نماز بھی تیرے پچھے ادا کرنی اے۔ عرض کیتی حضور میرے کولوں بڑی زیادتی ہوئی اے سرکار میں تہاڈا محاصرہ کیتا سی۔ تہانوں گھیر کے کربلا ول ٹور یا سی۔ میں بڑا پاپی آں۔ میں بڑا شرمسار آں۔ ندامت نال میر بان نگا ہواں ہن پپیاں اُٹھدیاں۔ میں خاندان نبوت اُتے ظلم کیتا اے۔ تہانوں گھیر کے کربلا ول آندا اے۔ تسیں معاف کرن والے او۔ تہاڈے ابا جی بڑے معاف کرن والے سن۔ میں پچھن آیاواں میرے لجپال حسین تیرے قدماں توں میں جان دے دیواں تے رب میرے گناہ معاف کردے گا۔ فرمایا حُر میں تیرے تے راضی میرا رب تیرے تے راضی۔ توں میرا دل خوش کر دتا اے حُر عرض کردے نے سوہنا۔ ہن دیر نہ کرو۔ امام پاک میں جدوں نکلیا آں۔ مینوں دولت پئی کھچدی سی۔ حکومت پئی کھچدی سی۔ دنیا دا لالچ پیا کھچدا سی پر اودوں تیری محبت پئی کھچدی سی۔ یا حضرت تیری

محبت نال مجبور ہو کے۔ میں دنیا نوں ٹھکرا کے دین دے رستے تے آیاواں۔ حضور دیر نہ کرو میری ملاقات آخری ملاقات اے۔

اوہدھروں یزید دے لشکر وچوں آوازاں پیاں آندیاں نے۔ اودھروں مینوں یزیدی پئے بلاندے نے اوہدھروں شمر پیا بلانداے۔ تے دولت دے لالچ پیا دینداے۔ لیکن مرے آقا میں چشم بصیرت نال پیا ویکھناواں۔ اودھروں یزیدیاں دی پکار ایدھروں مینوں جنت وچوں آوازاں پیاں اوندیاں نے حضور اجازت دیو۔ میں دین دے رستے تے جانا ایں۔ میں لعنت بھیجنا یزید دی دولت تے حکومت اُتے۔ میں لعنت بھیجنا چند روزہ اقتدار اُتے سرکار میں تہاڈیاں قدماں تے مرجانواں تے مینوں دوہاں جہاناں دے خزانے مل جان گے۔

امام پاک رضی اللہ عنہ نے سینے نال لایا۔ فرمایا۔ حُر میں تیریاں اگلیاں پچھلیاں خطاواں معاف کیتیاں۔ سرکار مینوں اجازت دو میں تہاڈے نام اُتے اپنی جان قربان کردیاں۔ حُر آیا میدان کربلا وچہ سر تے خول پایا ہویا۔ یزیدی لشکر دے سامنے۔ ابن سعد اے سامنے شمر اے ایدھر جناب حُر کھڑے نے

ابن سعد پیا کہندا اے حُر تینوں بڑے انعام ملنے نے۔ توں کہڑے پاسے آ گیا ایں۔ موت دا رستہ اختیار کیتا اے۔ ہن بھی آ جا۔ ہن بھی حسین دا ساتھ چھڈ دے معاذ اللہ

چند لمحیاں دی کھیڈ باقی اے کربلا دا قصہ مکن والا ای۔ ہن بھی ساڈے ول آ جا۔ حضرت حُر نے فرمایا سن ابن سعد توں یزید دا غلام ایں۔ دنیا دے کتیاں دا غلام ایں۔ تینوں یزید دی غلامی مبارک مینوں حسین دی غلامی مبارک۔ توں یزید دا غلام ایں۔ میں نبی دے نواسے دا غلام آں۔ توں دولت لئی پیا بلاناں۔ ایں اودھروں حوراں مینوں جنت لئی پئی بلاندیاں نے سن ابن سعد میری ماں نے میرا

نام رکھیا اے حر حُرعربی زبان وچہ کہندے نے مرد آزاد۔ میرا نام حُر اے میں آزاد فکر رکھناواں۔ میں حقارت نال ٹھکرانا تہاڈے اقتدار تے تہاڈیاں کرسیاں نوں جس نوں جہنم دی ضرورت اے۔ حُر دے مقابلے وچہ آئے حُر دا دوست سالم سی سالم نے آکھیا حُر میری دوستی دی لاج نبھان لئی آ توں میرا دوست ایں۔ سوچ لے جذباتی فیصلہ کیتا اے۔

حضرت حُر نے فرمایا۔ سالم توں دوستی نبھان آیا ہیں۔ تیری دوستی دا شکریہ لےسن میں بھی دوستی نبھاناواں۔ لےگل سن دنیا چند روزہ ای زندگی دی بساط لپیٹی جانی آں۔ موت برحق اے اک دن موت دی کچہری وچہ جانا ای۔ جدوں نبی پاک ﷺ دے سامنے کھلوئیں گا۔ قیامت دے میدان وچہ کہڑا منہ لیکے جائیں گا۔ لہٰذا سالم توں میں نوں پیا نصیحت کرنا ایں۔ میں تینوں نصیحت کرناں واں توں میری دوستی دی لاج نبھائی اے میں بھی دوستی دی لاج نبھاناواں۔ تینوں بھی دعوت دیناں۔ دنیاں دیاں کیتاں نوں چھڈ کے شہزادیاں دیا قدماں وچہ آجا۔ سالم دنیا دا کتا سی۔ سیدنا حُر دی اینی گل سن کے برداشت نہ سکیا۔ سالم نے چلے وچہ تیر کسیا تیر کس کے سیدنا حُر دی طرف چلایا۔ حضرت حُر دے سر مقدس کولوں تیر گذر گیا۔ تاریخ وچہ آندا خدا تعالیٰ نے حُر نوں جنت دی طرف بلانا سی۔ اینی جلدی کیتی کسے مقابل دا بھی انتظار نہیں کیتا۔ بلکہ ابن سعد تے شمر نوں مخاطب کر کے سیدنا حر نے خود بخود یزیدی لشکر اُتے حملہ کیتا۔ دل وچہ جذبہ ایہہ دے کاش میں کسے طرح ایس لشکر دے کمانڈر ابن سعد تک پہنچ جاواں میں تے شہید ہو جانا ایں۔ اج انہاں دے کمانڈر نوں بھی ختم کرنا اے۔ اپنی جان تلی تے لیکے سیدنا حُر یزیدیاں دے لشکر وچہ گھس گئے۔ کوئی نیزے دا وار کردا کوئی تلوار مار دا۔ چار چوفیریوں سیدنا حُر اُتے وار ہوئے اک نیزے دا اتنا کاری وار چلیا۔

حضرت حرؓ دی گردن وچہ آ کے نیزہ لگا۔ نیزے دی انی گردن وچوں پار ہو گئی۔ سیدنا حرؓ امام حسین دے نام دا وظیفہ کردے کردے گھوڑتوں ڈگے۔ تے ڈگ کے آواز دیندے نے میرے آقا حسین تیرے غریب الوطن ساتھی نے تیری غلامی دی لاج نبھالئی آ۔ ہن اپنے غلام نوں سہارا دے دے یزیدی لشکر وچوں آواز اٹھی اے حسین اپنے غلام دی لاش اٹھا کے لے جاؤ۔ سیدنا امام پاک آئے۔ اجے حرؓ دیاں چند ساہنواں باقی سن۔ حر پئے تر پڑے نے امام پاک نے حرؓ نوں گود وچہ اٹھایا۔ فرمایا حرؓ اکھاں کھول۔ حر نے اکھاں کھولیاں۔ اکھاں وچہ محبت دے اتھروآ گئے۔ عرض کردے نے

الحمداللہ میں نبی پاک دے دوتہرے دے قدماں وچہ شہادت دا جام پین والاں۔ حرؓ نے عرض کیتی یا سرکار میں اپنی غلطیاں داازالہ کر لیا جے گناواں دا کفارہ کر لیا جے۔ حضور مینوں مسکرا کے فرماؤ۔ مین دنیا دے کسے انعام دا لالچ نہیں رکھدا۔ صرف ایناں ہس کے کہہ دیو چند ساہنواں دا مہمان آں۔ کل قیامت والے دن جس ویلے تہاڈے نانے دے سامنے میں پیش ہونا اے۔ امام پاک وعدہ کرو محمد عربی ﷺ دے سامنے صرف ایہنا کہہ دیؤ میں حرؑ تے راضی آں۔ سرکار میری شہادت دا سہرہ ایہوای اے۔ امام پاک نے فرمایا حر سن ہن وی میں تیرے تے راضی آں میدان محشر وچہ بھی تیرے تے راضی آ، سیدنا حر نے غلامی دا حق ادا کیتا۔ امام پاک دی گود وچہ جناب حر نے آخری ساہ لیا۔ امام دی آغوش وچہ حضرت حر بھی شہید ہو گئے۔ انا للہ وانا الیہ راجعون۔ تاریخ وچہ اوندا اے آپ دی لاش مبارک آپ نے لیا کے کربلا وچہ دفن فرمائی۔

وَآخِرُ دَعْوَانَا اَنِ الْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِیْنَ

الحمد لله المستعان الذی خلق الانسان وعلمه البیان والتبیان والصلوٰۃ والسلام علی افضل الرسل سید السبل محمد صلی اللہ علیہ وسلم رسول الانس والجان وعلی آلہ وصحبہ الذین تصرفوا اعلان تحقیقھم الیٰ اعلاء کلمات الرحمن ۝

اما بعد

فاعوذ باللہ من الشیطن الرجیم

بسم اللہ الرحمن الرحیم

قُلْ لَّآ اَسْئَلُكُمْ عَلَيْهِ اَجْرًا اِلَّا الْمَوَدَّةَ فِي الْقُرْبٰى

صَدَقَ اللّٰهُ مَوْلَانَا الْعَظِيْم وَبَلَّغَنَا رَسُوْلُهُ النَّبِيُّ الْكَرِيْمُ الْاَمِيْنُ ۝ وَنَحْنُ عَلٰى ذَالِکَ لَمِنَ الشَّاهِدِيْنَ وَالشّٰكِرِيْنَ وَالْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِيْنَ قَالَ اللّٰهُ تَعَالٰى فِيْ شَانِ حَبِيْبِهٖ مُخْبِرًا وَّاٰمِرًا اِنَّ اللّٰهَ وَمَلٰٓئِكَتَهٗ يُصَلُّوْنَ عَلَى النَّبِيِّ يَآاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا صَلُّوْا عَلَيْهِ وَسَلِّمُوْا تَسْلِيْمًا

اَلصَّلٰوةُ وَالسَّلَامُ عَلَيْکَ يَا رَسُوْلَ اللّٰهِ

وَعَلٰى اٰلِکَ وَاَصْحَابِکَ يَا حَبِيْبَ اللّٰهِ

ماہ شبیر آگیا ہے

درھاؤ ذرا خون اکھیوں نی چھم چھم
کہ ہُن پھر ماہ شبیر آگیا اے

جبر دیاں خونی گھٹاں دے او ہلے
محمد دا بدرِ منیر آگیا اے

خدا جانے کی راز ہے ایہہ خدا دا
کہ ہے واقعہ عجب کربلا دا

جتھے پانی کتے بزیدی سی پیندے
تے اصغر دے حصے چہ تیر آگیا اے

جدوں لاش اکبر دی خیمے چہ آئی
سکینہ نے رو رو کے پائی دوہائی

ہٹو اگوں مینوں دی ویکھن تے دیہو
کیوں سہرے لا میرا ویر آگیا اے

قبر کھود اصغر دی اتھر و بہا کے
مدینے نوں منہ کر کے سید پکارے

پلا یو جے نانا جی اصغر نوں پانی
تے میرا دی وقت اخیر آگیا اے

جنہوں موہڈے چایا رسول خدا نے
تے گودی کھڈایا جنہوں فاطمہ نے

کہ تیرے ہو کے ٹکڑے تے پیراں دے تھلے
اوہ سید دا نازک سر پیر آگیا اے

میں کی درداں بھریاں دے قصہ سناواں
کیوں کربلا دا انظار اکراواں

ابے حرف پہلا ای لکھیا سی صائم
تے اکھاں دے وچہ خونی نیر آگیا اے

(از صائم چشتی صاحب)

سن سن کے شبیر سید دے غم دی درد کہانی
حشر دیہاڑے تیکر اکھیاں برساؤناایں پانی
محشر تیکر اس دی صائم رنگینی نہیں جانی
کربل وچہ زہرا دے جائے جو دتی قربانی

واجب التعظیم مسلمان بزرگو عزیز دوستو السلام علیکم ورحمۃ اللہ! اللہ تعالیٰ دے دین حق دی سر بلندی واسطے۔ دین اسلام دی آبیاری واسطے۔ اسلام دی تاریخ ہندا اے۔ لکھاں ماواں نے اپنے پتر اسلام اتوں قربان کیتے۔ لکھاں بھراواں نے اپنے بھرا اسلام اتوں نثار کیتے۔ تے لکھاں عورتاں دے سہاگ اسلام دی ناموس اتوں قربان ہو گئے۔

اسلام دا بوٹا ہرا اے اور نبی پاک ﷺ دے صدقہ قیامت تک ایہہ شجر اسلام ہرا رہے گا۔ ایس بوٹے دی رگاں وچہ شہیداں دا خون شامل اے۔ ایس اسلام دے بوٹے نوں اسلام دیاں شہیداں نے اپنیاں رگاں دا خون دتا اے دے رہے نے قیامت تک دیندے رہن گے۔ جہیدا صدقہ اے کہ شجر اسلام قیامت تک خزاں دی نذر نہیں ہوسکدا۔ ایہہ بوٹا ہرا بھرا رہے گا۔ حضور نبی کریم ﷺ دے دور توں لیکے۔ اج تک اسلام دی تاریخ وچہ قربانیاں دیاں بے پناہ مثالاں موجود نے۔ ماواں نے اپنے پتر اسلام اُتوں قربان کردتے۔ نہ صرف ایہہ کہ قربان کیتے۔ بلکہ اپناں جذبات دا اظہار کیتا ایہو جئے ہزاراں پتر ہون تے محمد ﷺ اتوں قربان کیتے جاسکدے نے۔

مائی دا اک پتر رسول اللہ ﷺ توں قربان ہوگیا

بخاری شریف وچہ موجود اے اک بیوہ مائی۔ اکو ای اک اوہدا پتر جنگ اُحد وچہ۔ نبی کریم ﷺ دے نال اوہ غزوے وچ گیا۔ اور میدان اُحد وچہ شہید ہوگیا۔

عورت بیوہ پتر اکو اک تے بڈھری عورت دا پتر اُحد گیا اُحد وچہ تے شہید ہوگیا اے حدیث وچہ اوندا اے جدوں لشکر واپس اوندا ایں۔ تے کسے نوں جرات نہیں پیندی بڈھری مائی نو ہے اُتے کھلوتی اے انہوں گنج دسیے کہ اماں جی

تہاڈا پتر شہید ہو گیا۔ سارے لنگھدے گئے پچھوں سیدنا حیدر کرار تشریف لیائے۔ آپ نے ہمت کر کے اماں ہوراں دے سامنے چند تمہیدی گلاں کیتیاں۔ اماں جی! ایہہ دنیا دار فنا اے۔ کہندیاں نے پتر میں تیری گل سمجھ گئی آں۔ توں گل کرکی چاہناں اے۔ علی ایہہ گل بعد وچ کریں پہلے دس کہ کملی والے دا کی حال اے۔ حضور ﷺ دی گل سنا۔ سیدنا علی المرتضیٰ رضی اللہ عنہ نے مسکرا کے فرمایا الحمد اللہ اماں جی ساڈا کملی والا سلامت اے۔ حضور ﷺ سلامت نے تے مائی کہندی اے۔ جے کملی والا سلامت اے۔ تے میری ساری کائنات سلامت اے کی ہویا جے اک پتر شہید ہو گیا۔ ایہو جئے ہزاراں ہندے تے محمد ﷺ دی زلف اُتوں قربان کر دیندی۔

سبحان گل کہہ چھڈنی بڑی آسان اے۔ ذرا تصور کرو اوس عورت دا جذبہ جانثاری

حضرت حنظلہ رضی اللہ عنہ

بخاری شریف وچ موجود اے۔ سہاگ دی رات تے دولہا دلہن اک بستر اُتے لیٹے ہوئے نے۔ تے جس ویلے صبح صادق ہون لگی تے کن وچ آواز آئی۔

اِنَّ رسول اللہِ یَدعُوکم ال الجہاد

اللہ دا رسول میدان جنگ وچ پکار رہیا اے۔ مدینے والیو کفر دے خلاف اسلام دی جنگ ہون والی اے۔ اوہ سہاگ دی رات تے دونویں مرن جیون دیا قسماں پئے کھاندے نے اک دوسرے نال۔ میاں بیوی۔

حدیث وچ اوندا۔ حنظلہ اٹھیا حضور دا غلام اٹھیا۔ دروازے دی طرف لپکیا۔ بیوی پچھدی اے ایڈی جلدی وچ کتھے چلے او حضرت حنظلہ رضی اللہ عنہ نے آکھیا مرے کن وچ نبی پاک دی پکار آئی اے۔ میں رسول اللہ دی بارگاہ وچ چلیاں

ہاں او ہنے آکھیا۔ اج دن چڑھ لین دیو تے فجر دی نماز پڑھ کے جائیو۔ غسل کر کے جائیو۔ او ہنے آکھیا توں نہیں جاندی اک پاسے تیری محبت اے۔ تے اک پاسے رسول اللہ دا پیار اے۔ قرآن وچہ آندا اے جدوں اللہ دا رسول پکارے دوڑو جدوں رسول دی پکار آئے دوڑو رسول دی طرف میرے کن وچہ رسول اللہ دے بلان دی آواز آئی اے۔ کہ اللہ دا رسول میدان جنگ وچہ بلا رہیا اے۔ ہن میرا عشق ایہہ کہندا اے مینوں ناں تے غسل دی پرواہ اے نہ مینوں اپنی پرواہ اے۔ بے شک تیرے نال مرن جیون دیاں قسماں کھادیاں سن تیرے ورگیاں ہزاراں ہون تے محمد ﷺ دے نعلین پاک جوڑے توں قربان کر دیاں ہن اپنے ایس ضمیر کولوں پچھو۔ ایہہ کوئی چھوٹی جئی گل اے۔ او ہنے آکھیا بے شک میں تیرے نال مرن جیون دیاں قسماں کھا چکیاں۔ پر اودھروں رسول اللہ دی آواز آئی اے۔ ہن تیری محبت میرا رستہ نہیں روک سکدی۔ میں چلیا واں رسول اللہ ﷺ دی بارگاہ وچہ

سب سے بیگانہ رہے یار شناسا تیرا
اور حور پر آنکھ نہ ڈالے کبھی شہیدا تیرا
اور ایس نشانی کے جو سگ ہیں نہیں مارے جاتے
حشر تک میرے گلے میں رہے پٹہ تیرا

حضرت حنظلہ اُٹھے حدیث وچہ آندا غسل دی حاجت وی اے احد دے میدان وچہ آئے میدان اُحد وچہ حضرت حنظلہ رضی اللہ عنہ بیوی نوں چھڈ کے آ گیا۔ سہاگ قربان کر کے آ گیا زندگی داتے لا کے آ گیا۔ غسل بھی نہیں کیتا۔ جے غسل وچہ پیا تے رسول اللہ دی آواز اُتے لبیک کہن وچہ تاخیر ہو جائے گی۔ دیر ہو گئی تے رب ناراض ہو جائے گا۔ غسل دی حالت وچہ ای میدان جہاد وچہ آیا۔

کافراں نال لڑدیاں لڑدیاں جناب شہید ہو گئے۔ مدینے دا لاڑا مدینے دا دولہا اُحد دے میدان وچہ جنت دا لاڑا بن گیا۔ جنت دا لاڑا بن گیا۔ اپنی بیوی نوں بیوگی دا داغ دے گیا۔ خنظلہ شہید ہو گئے۔ حدیث وچہ آندا اے نبی کریم لاشاں تلاش پئے کر دے نے۔ شہیداں دیاں لاشاں پئے چن دے نے۔ غلاماں عرض کیتی یا رسول اللہ حضور حضرت حنظلہ دی شہادت دی خوشی بھی اے تے صدمہ بھی بڑا اے۔ یا رسول اللہ ایہدی نویں نویں شادی ہوئی سی۔ سہاگ دی رات وچوں اٹھ کے آیا اہنے اپنی شادی اپنی زندگی یا رسول اللہ تہاڈے توں قربان کر دتی اے۔ حضور ﷺ نے فرمایا۔ غلاموں حنظلہ دی لاش تلاش کرو حنظلہ دی لاش کتھے وے۔ غلام اُحد دے میدان وچہ لاشاں پئے پھول دے نے۔ کدھرے حنظلہ دی لاش نظر نہیں آندی۔ رحمت عالم ﷺ مسکرا پئے۔ فرمایا میرے غلاموں لاش نوں اُحد دے میدان وچہ تلاش نہ کرو۔ آسمان دل منہ چک کے ویکھوں اوہنوں حاجت غسل سی۔ ایہہ بیوی کولوں اٹھ کے آیا سی۔ غسل دی حاجت سی میری پکار اُتے دوڑ دا آیا غسل دی حاجت وچہ ای شہید ہو گیا۔ حضور ﷺ نے فرمایا۔ آسمان ول چہرہ کر کے ویکھو۔ جبریل فرشتیاں دے جھرمٹ وچہ کوثر دا پانی لیکے حنظلہ دی لاش نوں غسل پیا دیندا اے۔

گل اے دوستو۔ حالانکہ شہید غسل دا محتاج نہیں شہید کفن دا محتاج اے ناں غسل دا محتاج اے۔ لیکن حنظلہ دے معاملے وچہ اللہ تعالیٰ نے جبریل نوں حکم دتا۔ میرے نبی دا غلام حاجت غسل وچہ آیا تے شہید ہویا ایہدے واسطے خصوصی حکم اے دنیا دے مردیاں نوں دنیا دے پانی نال غسل دتا جاندا اے۔ حنظلہ دی لاش نوں کوثر دے پانی نال غسل دوو۔

گل ایہہ ایہہ کوئی چھوٹیاں جیہاں مثالاں نے بھری اے سلام دی تاریخ

اہناں فدا کاریاں دے نال۔لکھاں مانواں دے پتر قربان ہو گئے۔لکھاں بھیناں دے ویر رسول ﷺ توں نثار ہو گئے۔ ہزاراں عورتاں دے سہاگ لٹے گئے۔ اسلام دی ناموس دی خاطر عقل نے آکھیا۔ ایہہ مانواں دے پتر قربان پیا کراندا۔ ایہہ بیویاں دے سہاگ پیا لٹاندا۔ ایہہ پتراں نوں یتیم پیا کراندا ایہد ا اپنا پتر کوئی نہیں معاذ اللہ۔ اپنا بیٹا جوان کوئی نہیں ہویا۔ ایہد ا اپنا پتر شہید کوئی نہیں ہویا۔ ایہنے مانواں دے لال قربان کردتے۔ ایہہ پچھو اوہناں مانواں کولوں جیناں دے پتر وچھڑ جاندے نے۔ ایہہ عقل دا اعتراض سی۔

میدان کرب وبلا وچ امام حسین رضی اللہ عنہ نے اپنی قربانی دےکے۔ اپنے ٹبر دی قربانی دےکے ملت اسلامیہ نوں دس دتا۔ کہ میرا نانا جنت دیاں اینویں بشارتاں نہیں سی دیندا شہادت دارتبہ اینویں بیان نہیں سی کردا۔ اے اسلام دے شہیدو تسیں اسلام اُتوں قربان ہوئے او۔ ایہہ بدر دے غازیو اے حنین دیو شہیدو۔ اُحد دیو شہیدو تسیں اسلام توں شہید ہو گئے مانواں نے پتر شہید کردتے۔ میرے نانے دی پکار اُتے بھیناں نے ویر قربان کردتے میرے نانے دی پکار اُتے۔ میرا نانا اینویں نہیں سی کہندا ویکھو لوحسین کربلا وچ قربانی دےکے نبی دے وعدیاں نوں سچیاں ثابت پیا کردا اے۔ کوئی ایہہ نہ آکھے میرے نانے نے لوکاں دے پتر شہید کرادتے۔ میرے نانے نے لوکاں دے سہاگ لٹا دتے۔ آؤ کربلا وچ ویکھو حسین بھی سہاگ لٹا کے دس دا پیا اے۔ اسلام اُتوں ہر چیز قربان ہو سکدی اے۔ ہن سنو داستان کرب وبلا اک حنظلہ دی داستان سنی۔ جے اہناں شہیداں نوں سلام کربلا دے شہیداں نوں لے کے بدر دے شہیداں نوں سلام۔ اُحد دیاں شہیداں توں سلام۔ حنین دیاں شہیداں نوں سلام انہاں مانواں دیاں لالاں نوں سلام۔ جناں رسول اللہ ﷺ دی ناموس اُتے اپنے جگر دے ٹکڑے

قربان کر دتے۔ حنظلہ دی مثال سنی ہے۔ ہن سنو کربلا دی گل کربلا وچہ اک نواں نواں دولہا اک نواں دولہا۔

وہب بن عبداللہ کلبی رضی اللہ عنہ

جہدا ناں وہب ابن عبداللہ کلبی سی۔ وہب بن عبداللہ کلبی رضی اللہ عنہ چند دن ہوئے نے اوہدی شادی نوں اوہدی دلہن بھی نال اے اوہدی ماں بھی نال اے۔ میدان کرب وبلا وچہ وہب بن عبداللہ۔ نوا بیاہا جوڑا کربلا وچہ آیا دولہا بھی آیا۔ دلہن بھی آئی حضرت وہب بن عبداللہ توں ماں نے پتر نوں آکھیا پترا دنیا والے اہل بیت دی محبت دا دعوی کردے نے گھنڈیوں اُتے اُتے گھنڈیوں اُتے اُتے میرے سینے وچہ فاطمہ رضی اللہ عنہا دے ٹبر دا پیار ای۔ اج کربلا وچہ نبی پاک دے دوتہرے تے مصیبت اون والی اے۔ پترا میں جانی آں تیرا نواں نواں نکاح ہویا اے۔ تیری ارماناں دی زندگی اے تمناواں دی زندگی اے۔ بیٹا توں بڑا شجاع تے دلیر ایں میداناں دا شاسوار ایں۔ اج مصیبت دے ویلے جے توں حسین دا ساتھ نہ دتا تے قیامت والے دن میں بتی دھاراں نہیوں بخشیاں۔ ماں نے آکھیا پترا۔ ویلا ای اٹھ نبی پاک دے دوتہرے دا معاون بن جا۔ پتر نے آکھیا اماں۔ اماں میں حاضر آں۔ پر اک گل اے ایہہ جہنوں سہیڑ کے آندا ای۔ میری بیوی ایہہ کی آکھے گی بیوی کول کھلوتی اے بیوی کہندی اے میرے سرتاج میرے سر دے سائیں۔ جے میرا فکر کر دے او میں بیوہ ہو جاواں گی۔ میرا مستقبل تاریک ہو جائے گا۔ جیہڑی گل اماں ہوراں کیتی اے میں بھی ایس گل وچہ راضی آں میرا سہاگ لٹ دا تے لٹ جائے۔ میری زندگی برباد ہندی تے ہو جاے پر حضرت فاطمہ رضی اللہ عنہا دے پترا اُتے آنچ نہیں آنی چاہی دی۔ میں بھی خوشی نال اجازت دینی آں میری ماں وی خوشی نال اجازت دیندی اے کربلا دے

میدان وچہ وہب بن عبداللہ امام دی بارگاہ وچہ کھڑے نے چار چوفیرے یزیدی نے وہب بن عبداللہ نے عرض کیتی یا امام ہن یزیدیاں نے گستاخیاں شروع کر دتیاں نے۔ ہن طعنے بازیاں پے کر دے نے۔ حضور میں غلام بن کے آیاں۔ مینوں اجازت دتی جائے۔ میدان کربلا وچہ یزیدیاں نے لڑائی توں پہلے کجھ بکواس کرنے شروع کیتے تے مذاق۔

اک روایت وچہ آوندا امام پاک نے اپنیاں خیمیاں دی حفاظت تحفظ واسطے کجھ لکڑاں جیہڑیاں اوتھے دستیاب ہوئیاں سن۔ آپ نے جلا کے خیمے دے گرد آگ لا دتی۔ جے لڑائی دے بعد ایہہ ظالم اندھا دھند خیمے دی حرمت نوں پامال نہ کرن۔ کجھ الاؤ روشن کیتا۔ اک یزیدی گھوڑی تے سوار آیا دائرہ چیر کے۔ اوہ آہندا حسین اگے تے تینوں اگ ملنی ایں دنیا وچہ ای اپنے لئی اگ پسند کرلئی آ۔ معاذاللہ دنیا دے کتے نے امام پاک نوں ایہہ طنز کیتی۔ دنیا وچہ ای اگ پسند کرلئی جے۔ ایتھے اگ ملی جے اگوں بھی آگ ملنی آیں۔ امام پاک دے دل وچہ صدمہ پہنچیا۔ دل وچوں آواز اٹھی مولا ایہہ کتنا ظالم ایں۔ کتنا سنگ دل اے نبی پاک دے دوتہرے نوں اگ دا معتا پیا دیندا اے۔ روایات وچہ آندا۔ امام پاک دیاں لباں وچوں اک جملہ نکلیا۔ امام نے میدان کربلا وچہ اوس مذاق کرن والے ول ویکھیاں۔ امام دیاں لباں مقدس وچوں الفاظ نکلے۔

اللھم اجرہ الی النار اللھم اجرہ الی النار

یااللہ تیرے محبوب دے دوتہرے نوں اہنے اگ دا مہنا دتا۔ مولا اگ لہد امقدر بنا دے ایہنوں اگ دی طرف کھیچ لے۔ یااللہ ایہنوں اگ دی طرف کھیچ لے۔ تاریخ کربلا وچہ آندا ایدھروں گھوڑے نے شوخی کیتی گھوڑا اڈیکن لگ پیا۔ گھوڑا شوخیاں وچہ آ گیا۔ اوہدا پیر رکاب وچہ اڑیا۔ گھوڑے نے اپنی شوخی کیتی

کربلا وچہ جیہڑی اگ امام نے بالی ہوئی سی۔ ظالم اوہدے وچہ ڈگ کے جہنم دا بالن بن گیا۔ ایہہ کرامات حسین وچوں اک کرامات اے۔ آپ دے موہوں نکلیاں یا اللہ ایہنوں اگ دی طرف کھیچ۔

دوسرے لفظاں وچہ سجناں میدان کربلا وچہ اگ اُتے لڑنا۔ اگ دے مظاہرے کرنا۔ اگ دیاں کھیڈاں کرنا۔ اگاں بال کے ایناں تے سفر کرنا۔ اوہنوں غم حسین دا نام دینا۔ کربلا دی تاریخ وچہ اوندا اے امام عالی مقام رضی اللہ عنہ نے عرض کیتی یا اللہ ایہنوں اگ دی طرف کھچ لے۔ اک ظالم نوں تے میدان کربلا وچہ ای اگ وچہ کھچیا گیا۔ ایناں دی ذریت جیہڑی قیامت تک جانی ایں۔ امام دی دعا اج تک لگی ہوئی اے۔ قیامت تک قاتلان حسین اگ دی طرف کھچے چلے جا رہے نے۔ ایہہ اگاں اُتے لڑنا اگ اُتے ماتم کرنا۔ اگ اُتے مظاہرہ کرنا۔ ایہہ میدان کربلا وچہ امام حسین رضی اللہ عنہ دی اجئی بددعا لگی اے اک ظالم اوتھے اگ وچہ ڈگ پیا سی۔ قیامت تک واسطے ایہہ دعا قائم ایں۔ ہن بھی اج دیکھو جیہڑا اگ اُتے ٹردا۔ ایہنوں کربلا وچہ امام حسین دی بددعا لگ گئی اے۔ یا اللہ ایہنوں اگ ول کھیچ کرامت حسین ہے اوہ جل گیا۔

میں عرض کر رہیا ساں۔ ایہہ حضرت وہب بن عبداللہ کلبی امام عالی مقام رضی اللہ عنہ دی بارگاہ وچہ آیا۔ حضور انہاں چھیڑ خوانی شروع کر دتی اے۔ ہزلیات پئے بکدے نے ہن صبر دا پیمانہ لبریز ہو گیا اے۔ وقفے وقفے بعد یزید دے لشکر وچوں تیر پئے آندے نے اوناں اعلان جنگ کر دتا۔ اوناں پہل کر دتی اے ہن معلوم ہندا اے جناب نے اذن شہادت کرا ای لیا۔ اے شہادت دا ارادہ کر لیا جے سرکار میں غلام بن کے آیاں واں حضور میں تہاڈا غلام میری ماں تہاڈی غلام میری بیوی تہاڈی غلام۔ یا سرکار غلام نوں اجازت دیو تے۔ مینوں اپنے ہتھ نال

جنت دا دولہا بنا وٗ اللہ اکبر امام پاک نے فرمایا وہب تیری شادی نوں تھوڑے دن ہوئے نے۔ تیری ایہہ تمنا واں وی زندگی اے۔ دل نہیں کر دا کہ میں تینوں موت دی طرف ٹور کے تیری بیوی دا سہاگ لٹاں۔

اک روایت وچہ آندا بیوی قدماں وچہ ڈگ پئی کہن لگی یا سرکار اگر میرا سہاگ تہاڈی آبرو اتوں لٹ دا تے میں ایس کھیڈ وچہ راضی آں مینوں چار روزہ زندگی دے سہاگ دی لوڑ کوئی نہیں۔ میرا شوہر تہاڈی ناموس اُتوں شہید ہوجائے گا۔ میرا ایمان ایں چار روزہ زندگی برباد ہوجائے گی۔ پر میری عاقبت تے سنور جائے گی۔ ماں نے بھی آکھیاں یا امام۔ ایہنوں میں بتی دھاراں نہیں سن بخشیاں۔ جے تہاڈا تعاون نہ کردا۔ ایہہ دنیا دا لاڑا سی۔ اسیں اک سودا اپنے کرنے آں لاڑے نوں لاڑا بنان لگے آں۔ اج دنیا دا لاڑا اے۔ میرے سوہنے امام اپنے ہتھاں دے نال ایہنوں جنت دا لاڑا بنا دیو۔

امام پاک نے وہب بن عبداللہ کلبی نوں اجازت دتی۔ شہسوار سی اپنے زمانے دا۔ زمانے دا شہسوار وہب بن عبداللہ لشکر یزید دے قلب وچہ آ گیا۔ ادہ جان لگیاں کہندا بیوی نوں تے ماں نوں۔ مائیں جے کلے کلے انسان نوں میں مقابلے دی دعوت دتی تے کجھ آرام دا موقع بھی ملے گا تے کجھ سوچاں آن گھیاں تے زندگی دی گریز دا رستہ ممکن اے تسیں ایہہ آکھو کہ گریز کر لے جان بچا لے۔ مائے جے کلے کلے نال مقابلہ کیتا۔ کدھرے نفس مینوں گریز دے رستے تے ناں پا دیوے۔ ایہہ اماں آخری اسلام ای توں وعدہ کیتا سی بتی دھاراں نہیں بخشیاں جے توں کربلا وچہ ناں آیاں۔ میں تیرے کہن تے آ گیا وں ماں توں بھی گواہ رہیں یا امام تسیں بھی گواہ رہیو۔ میں دنیا ویچ کے جنت دا سودا کرن لگاں۔ اک واری چلیاں پرت کے نہیں آنا۔ یا امام عالی مقام رضی اللہ عنہ میں جا رہیا

واں۔امام حسین نے مسکرا کے فرمایا۔ چلیاں ایں تے میرا نانا مصطفےٰ ﷺ نوں سلام آکھیں جا کے۔

نعرہ تکبیر اللہ اکبر نعرہ رسالت یارسول اللہ

لیکن دوستو گل ایہہ وے کہ ایہہ وہب بن عبداللہ کلبی نے سہاگ قربان کیتا ایہہ داستاناں جے توں اسلام دی تاریخ وچہ پڑھی۔ تینوں رسول اللہ تک محمد دیاں غلاماں دیاں داستاناں ملن گیاں۔ نرے کربلا سن کے ای ایہہ نہ سمجھیو کہ صرف ایناں دی قربانی ایں۔ کربلا توں پہلے بھی کئی کربلا ہوئے سن۔ کربلا توں پہلے بھی ہزاراں شہید گزرے نے۔ جہناں محمد مصطفےٰ ﷺ دی ناموس اُتے زندگیاں دے نذرانے پیش کیتے۔ وہب بن عبداللہ کلبی شہید ہو گئے۔ انا للہ وانا الیہ راجعون۔

اعوان و انصار دی شہادت دے بعد ویکھیاں کہ ہن تے خاندان والے باقی نے۔ ہن تے اپنے لخت دل نے دل دے ٹکڑے نے۔ وقت اون والا اے ہن میں جگر دے ٹکڑے اسلام توں قربان کرنے نے سوچیو نے۔ کہ لاشاں تڑفیاں نے وہب بن عبداللہ دی لاش تڑفی حر دی لاش وی تڑفی اے۔ ہن اپنیاں دا ویلا آنا ایں۔ ہن موتاں دا پہرہ آ جانا۔

خیال آیا چند لحیاں دی زندگی باقی اے۔ دل وچہ خیال آیا حسین واری واری کر کے ساریاں ای ٹر جاناں ایں وہب بن عبداللہ گیا حر گیا۔ پتراں ٹر جانا۔ بھانجیاں ٹر جانا۔ بھتیجیاں ٹر جانا۔ اک وقت آونا ں حسین توں بھی ٹر جاناں۔ پچھے میری بھین زنیب نے رہ جانا شہر بانو نے باقی رہ جانا۔ بیمار پتر زین العابدین نے رہ جانا۔ امام دے دل وچہ خیال آیا۔ سوچیو نے آخر انسان ایں۔ موت اُتے رون بھی اوندا اے۔ موت ویلے ناشکری دیاں گلاں بھی نکلدیاں نے۔

حضرت زینب رضی اللہ عنہا نوں صبر دی تلقین

خیال آیا کدھرے میری لاش اُتے کھلو کے میری بھین وین نہ کرن لگ پئے۔ کدھرے میری میت اُتے نوحے نہ کرن لگ پئے۔ میری تڑفدی لاش اُتے جے زینب نے نوحہ خوانی کیتی جے بال بکھیرے ایدھروں جنت دے فرشتے۔ تحسین کہندے ہون گے۔ اودھروں گنبد خضری وچہ میرے نانا ناراض ہون گے۔ میں تے منع کیتا سی۔ رخساراں تے ہتھ نہ ماریو۔ سینے تے ہتھ نہ ماریو۔ بتقاضائے طبع انسانی کدھرے میری بھین زینب بے صبری دا مظاہرہ نہ کرے۔ آپ نے ارادہ کیتا میں اپنی بھین نوں ملاں جا کے خیمے وچہ آئے۔

قربان جاواں اسلام دی ناموس سید زینب رضی اللہ عنہا توں امام حسین رضی اللہ عنہ نے آکے فرمایا بھیناں حرؓ شہید ہو گیا ای۔ وہب بن عبداللہ ٹر گیا ای۔ اعوان و انصار ٹر گئے نے بھیناں ہن میرے دلدے ٹکڑے جانے نی۔

ہن بھتیجیاں دی واری آ۔ پتراں دی واری آ۔

بھین میں اک گل کرن آیاں چند لمحیاں دی زندگی باقی اے۔ چند منٹاں دے بعد زینب توں ویکھے گی میرا لاشہ کربلا وچہ تڑپدا ہوئے گا۔ میری لاش تڑپنی این۔ توں میری بھین ایں بتقاضائے طبع انسانی۔ بھیناں کدھرے وین نہ کریں میری لاش اُتے کھلو کے۔ رونا نہیں۔ میری لاش اُتے نوحہ خوانی نہ کریں۔ بھیناں صبر کرناں ای۔ توں اوس ماں دا دودھ پیتا اے۔ سیدہ فاطمہ رضی اللہ عنہا دے اسیں پتر آں میری ماں فاطمہ تیری ماں فاطمہ اسیں اوس اماں دی اولاد آں جناں نانے دی موت اُتے دنیا نوں صبر کر کے دس دتا سی۔ جدوں لوکاں دے حواس باختہ ہو گئے۔ جدوں لوگ گلیاں وچہ دوڑ دے پئے نے کہ نبی کریم ﷺ وصال فرما گئے۔ نبی کریم وصال پا گئے۔ تاریخ دسدی اے فاطمہ اپنے ابا دی میت کول

بیٹھی دبیاں لفظاں نال محمد ﷺ دی نعتاں پئی پڑھدی تے رون دی آواز نہیں آندی۔ ویکھ بھین زنیب جیہڑا کردار ساڈی اماں رضی اللہ عنہا نے رسول اللہ دی وصال اُتے کیتا سی۔ میں توقع رکھنا کربل دے میدان وچہ میری لاش اُتے توں اوہ کردار ادا کریں گی۔

میں پھر قربان جاواں تاریخ دسدی اے۔ سیدہ زنیب نے صبر کر کے دسیا۔ شہر بانو نے صبر کر کے دسیا۔ بھین دی طرفوں جدوں صبر دا یقین ہو گیا۔ امام اپنے خیمے ول آئے۔ امام پاک نے اپنے پتر نوں آواز دتی علی اکبر قریب آجا۔ امام پاک دا جوان بیٹا۔ علی اکبر۔ ابا جان دی پکار اُتے آیا۔ پتر نوں سامنے کھلاریا۔ باپ دیاں نگاہواں بیٹے دی نگاہاں اُتے پیاں ہوئیاں نے۔ پیو پتر اک دوجے نوں پئے ویکھدے نے۔ امام پاک پیار نال کدی پتر دے سر تے ہتھ پھیر دے نے۔ کدی کنڈ اُتے ہتھ پھیر دے نے۔ پتہ اے اسلام اتوں میرا بیٹا قربانی پیا دنیدا اے۔ اسلام اتوں میں ایہدی قربانی دین لگاں۔ کدی کنڈ تھپکدے نے۔ کدی سر تے ہتھ پھیر دے نے۔ ایہہ مظاہرہ ہورہیا تے بھین آئی۔

جناب زنیب آگئیاں ویرا صبر دی تلقین کر کے گیاں تے ویرا ایہہ کی پیا کرناں علی اکبر نوں پیار پیا کرنا ایں۔ فرمایا بھین ہن وقت آگیا میں دلدے ٹکڑے نوں اسلام اُتوں قربان کرن لگا واں۔ اج کربلا وچہ میں ثابت کر دینا کہ اے عظیم ماؤں۔ تساں اپنے فرزند اسلام توں قربان کیتے۔ عظیم بھراؤ تسیں اپنے بھرا اسلام توں قربان کیتے۔ اسلام اک ایسی عظیم دولت اے۔ اج کربلا وچہ حسین اپنا سب کچھ اسلام توں قربان کرن والا اے۔

بھیناں علی اکبر نوں ٹورن لگا اُوں۔

آؤ ہن بھین دا کردار سنو۔ میں صدقے جاواں تے قربان جاواں زنیب

رضی اللہ عنہ دے حوصلے توں۔ اچھا ویرا علی اکبر نوں شہادت دا دولہا بناں لگاں ایں۔ ہاں
بھین پتر جے ہویا۔ تے میرا سب توں زیادہ حق ایہہ وے اپنا پتر قربان کراں۔
بھین نے فرمایا سن ویرا توں میرا نکا بھائی ایں میں تیری وڈی بھین آں۔ توں نکا
ایں میں وڈی بھین آں۔ تے ویرا وڈیاں بھیناں ماواں بجا ہندیاں نے۔ اج
کربلا وچہ میں تیری بھین وی آں تے بمنزلہ ماں بھی آں۔ میں علی اکبر نوں اجے
نہیں جان دینا۔ علی اکبر تیرے دلدا ٹکڑا اے۔ علی اصغر تیرے دل دا ٹکڑا اے۔
میں بھی دل دے ٹکڑے لے کے آئی ہاں توں علی اکبر لئیکے آیاں میں عون محمد لئیکے
آئی آں۔ دل دے ٹکڑے توں بھی لئیکے آیاں جگر پارے میں بھی لئیکے آئی آں۔
اج کربلا وچہ تیری بھین نے وفا دے جھنڈے گڈ دینے نے۔ بھین نے
آکھیا میں تیریاں پتراں نوں اجے نہیں جان دینا۔ میں ماواں بجاواں۔ ویرا
اجے علی اکبر نہ جاوے سب توں پہلا زینب اپنے پتر قربان کرائے گی۔
لو جناب ہن اپنے دل کولوں پچھو نالے عورت ذات نرم دل نالے ماما۔
اوہ دنیا دے تمام جذبیاں نوں ماما۔ دے جذبے توں قربان کیتا جاسکدا اے۔
تاریخ وچہ آندا اے خیمیاں دے سامنے پچھے بی بی شہر بانو دے دروازے تے
حسین کھڑے نے۔ خیمے دے دروازے تے نال دے خیمے چوں اٹھ رو پوچھدی
حضرت امام حسین کول آئی۔ میریا ویرا ہن رہ گئی اے میرے ٹبر دی واری۔ پترا
ہن قاسم دی واری آ۔ عون ومحمد دی واری آ۔ ہن عباس دا واری آ۔ ہن زین العابد
ین دی واری آ۔ ویرا اج میں تیری وڈی بھین بن کے ثابت کراں گی۔ اج میریا
ویر میں علی اکبر نوں پہلے نہیں جان دینا۔ میں قاسم نوں پہلاں نہیں جان دینا۔
قاسم میرے ویر حسن دی نشانی اے۔ علی اکبر ویرا تیرا لخت جگرا اے۔ میں بھین
آں تے اج ثابت کراں گی کربلا دیاں سختیاں وچہ زینب نے حسین دا کناساتھ

دتا۔ تیریاں پتراں توں پہلاں اج حسن دے پتر توں پہلاں تیری بھین اپنے دو پتر ویرا پہلاں قربان کرے گی۔ ویرا میں عون و محمد لیکے آئی آں۔ اج زنیب دا ایثار ویکھ۔ علی اکبر توں پہلے میرے پتر جان دین گے میری بیوگی دے سہارا پتر نے۔ میری متاع تے دولت بیٹے نے پر حسین میں ویرا توں قربان کراں گی۔ ایہہ لے عون و محمد۔ انہاں دوہاں نوں گھوڑیاں تے بٹھا دے۔ ویرا میں رب دی رضا تے راضی آں۔ امام پاک نے عون و محمد نوں زنیب دے دو لال زنیب دے دو شیر پتر۔ اہل بیت دے دو جواں سال بیٹے۔ اک گھوڑے تے عون نوں بٹھایا دوجے گھوڑے تے محمد نوں بٹھایا۔ بی بی زنیب نے دوہاں پتراں نوں دو گھوڑیاں تے چاہڑیا۔ اج بی بی زنیب تیرے صبر توں صدقے جایئے ماواں اپنے پتراں نوں گھوڑیاں تے بٹھاندیاں نے۔ ماواں اپنے پتراں نوں لاڑے بناندیاں نے۔ ماواں اپنے پتراں نوں سہرے لاندیاں نے۔ زنیب تیرے صبر دے صدقے۔ توں پتراں نوں گھوڑیاں تے چاہڑیا۔ گھوڑیاں کہڑیاں شہادت دیاں گھوڑیاں تے بٹھایا۔ شہادت دے گانے بنھے۔ تے شہادت دے سہرے گا کے اپنے پتراں نوں شہادت گاہ دی طرف روانہ کیتا۔ دو شیر اہل بیت دے کٹھے آئے عون و محمد انج جاپدا جیویں اجل دا پیغام سن کے آئے نے ایہہ پلک اجل آئے نے جس ویلے عون جاندا اودھر کشتیاں دے کشتے۔ جس پاسے محمد جاندا اودھر لاشاں دے انبار انج جاپدا جیویں حیدر دی ذوالفقار بے نام ہوئی اے۔ حیدر دی تلوار بے نیام اے۔ بیسوں یزیدی عون و محمد نے مارے۔ تے ظالماں نے دوآں بھراواں چہ وتھ پائی۔ اک پاسے عون نرغے وچہ آ گیا۔ اک پاسے محمد محاصرے وچہ آ گیا۔

تاریخ وچہ آندا ظالماں نے تیراں دی بارش کر کے دوہاں بھراواں نوں

جنت الفردوس وچہ بھیج دتا۔ بی بی زینب رضی اللہ عنہ پتراں دی لاش ویکھ کے کہندی الحمد اللہ جس کارنامے واسطے۔ پتراں نوں پالیا سی۔ اج اللہ تعالیٰ نے پورا کردتا۔ میری مٹی ٹھکانے لگ گئی اے۔ عون ومحمد جس ویلے قربان ہو گئے۔ یارو کربلا دا ایہہ منظر چند لمحات دا ایہہ منظر اے۔

ماں متا دا جذبہ۔ کوئی رحمت کوئی کرم گداز ماں متا دا مقابلہ نہیں کرسکدا۔ ماں متا دا جذبہ پاک جذبہ ماں متا دا جذبہ نیک جذبہ تمام جذبے ماں متا توں قربان کیتے جاسکدے نے۔ لیکن کربلا دی تاریخ پئی وسدی اے۔ اج سیدہ زینب رضی اللہ عنہا ماں متا نوں محمد دے اسلام اتوں قربان پئی کردی اے۔

ویرا میں تیرے پتراں نوں نہیں جان دینا۔ جناں چر میرے پتر ہیں نے تیرے پتر کیوں جان آواز دتی پتراں نوں آؤ عون ومحمد آؤ ماموں دے قریب آؤ۔ ماموں وے پیراں وچہ آؤ۔ عون ومحمد ماے دے پیراں وچہ آؤ۔ وونویں پتر آئے۔ امام کھلوتے نے کول بھین کھلوتی اے۔ سامنے علی اکبر نے۔ فرمایا جا ویرا علی اکبر پترا جا خیمے وچہ توں اجے باہر نہ آ۔ جا سکینہ کول پتر جا سکینہ کول۔ جا علی اصغر دے کول بیٹھا اجے باہر نہ آ۔ عون ومحمد آؤ پتراں نوں بلایا۔ اک طائرانہ نگاہ پتراں دے چہرے تے پائی۔

سید زینب رضی اللہ عنہا نے دیکھو میں صدقے جاواں عورت ہو کے ایسا کردار ادا کیتا۔ کہ مرداں دے کلیجے بھی انہاں توں قربان کیتے جاسکدے نے۔ عون ومحمد پتر وتیار ہو جاؤ تیار ہو جاؤ۔ ماں کہندی اے پتر د تیار ہو جاؤ۔ عون ومحمد تیار رہندے نے بہن نے آکھیا ویرا۔ وو پتر لیکے آئی آں۔ تے میری بیوگی دا سہارا پتر نے۔ میری زندگی دی کمائی پتر نے۔ انہاں دوہاں پتراں نوں اسلام توں تے تیرے توں قربان کرن لگی آں۔ میں پترا سخاوت کرن لگی آں۔ ویرا۔

کلیاں کلیاں کر کے نہیوں ٹورنا۔ اک اک کر کے نہیوں بھیجنا۔ اج اسلام اُتوں دوہاں بھراواں نوں کٹھیاں بھیج کے۔ اسلام اُتوں لوئی پا دینی این۔ کلے کلے نہیں بھیجنا کٹھیاں ٹوراں گی۔ تاریخ دسدی اے دوہاں بھراواں نوں کٹھیاں ماں نے تیار کیتا۔

ماں سن ناں۔ سجاں ماںواں دا جذبہ دیکھو۔ سکول جان جدوں دو بھرا اکٹھے ہندے نے اک وڈا ہندا اک نکا ہندا تے ماں۔ کھوا پیوا کے بچیاں نوں رجا کے ناشتہ کرا کے تے ماں پتہ کی کہندی اے۔ روزانہ دا معمول اے کٹھیاں جائیو نکے نوں کلیاں نہ چھڈیں۔ کیوں جی ماں روز کہندی اے روز دا جملہ اے۔ کٹھیاں جاؤ۔ نکے نوں کلیاں ناں چھڈیں۔ ماںتا اے۔ پیو جدوں ایہہ سندا کہندا کی پاگل ہوئی ایں۔ اوہ ماں کہندی ناشتہ کرو۔ بچے نہیں کردے۔ ماں پچھے پچھے دوڑدی ای۔ پیو نوں غصہ چڑھدا۔ بھئی ناشتہ نہ ہو گیا دوائی ہوگئی۔ پیو چڑ دا ماں تاں بھی پچھے پیندی اے۔ ایہہ دبے ماںتا۔ ماں وڈے نوں کہندی اے نکے نوں کلیاں نہ چھڈی۔ ماںتا سی ماں سی۔

عون و محمد نوں جدوں تیار کیتا۔ فرمایاں کٹھیاں ٹوراں گی۔ بچے جاندے نے سکول پڑھن واسطے۔ نکے نکے بچے سکول جاندے نے۔ اج اہل بیت اُتوں قربان جانواں جمعے دا دن ہندا جمعے نوں بچے چھٹی کردے نے جمعے دا ناغہ ہندا۔ جمعے نوں چھٹی کردے نے۔

اوہ جمعے والے دن بستے بند کر کے کھیڈدے نے اج کربلا وچہ سیدزادیاں نے زندگی دی کتاب نوں ٹھپ دتا۔ زندگی دی کتاب بند کر کے موت دی کھیڈ پئے کھیڈ۔۔۔ رہے نے۔

ماں نے آکھیا پتر و کٹھیاں جانا جے۔ پتر و کٹھیاں جانا جے عون نوں آکھیا

عون کٹھیاں چلیو محمد نوں کلیاں نہ چھڈ یں۔ کٹھیاں لڑنا جے۔ اینہوں کلیاں نہ چھڈ یں۔ اک دوجے دی مدد کرنی جے۔ تے پتر ویا درکھو۔ تیر کنڈ اُتے نہیں جے کھانے۔ تیر سینے اُتے کھانے جے۔

دوستو۔ اے جے کربلا داستان شجاعت کربلا دی داستان تحور کربلا مولانا حسن میاں فرماندے نے۔

جمعے کا دن ہے کتابی زلسیت کی تہ کر کے اج

اوہ آہندے نے بچے سکول دیاں کتاباں ٹھپ دے نے۔ ایہناں زندگی دی کتاب ٹھپ دتی۔

جمعے کا دن ہے کتاب زیست کی تہ کر کے آج

تے کھیڈ دے کی پئے نے سکول دے بچے گلیاں وچہ لکن میچی کھیڈ دے نے۔ ایہناں دی کھیڈ ویکھو۔

جمعے کا دن ہے کتاب زیست کی طے کر کے آج
کھلیتے میں جان پر شہزادگان اہل بیت
اپنا سودا بیچ کر بازار سونا کر گئے
کون سی بستی بسائی تاجران اہل بیت
خشک ہو جا خاک ہو کر خاک میں ملجا فرات

مولا حسن رضا کہندے نے اوہ دریائے فرات میں تیریاں لہراں موجاں نوں کی کراں۔

خشک ہو جا خاک ہو کر خاک میں مل جا فرات
خاک تجھ پر دیکھ تو سوکھی زبان اہل بیعت
بے ادب گستاخ فرقے کو سنا دے اے حسن

یوں کہا کرتے ہیں سنی داستان اہل بیت
اہل بیت پاک سے گستاخیاں بے باکیاں
تم کو مژدہ نار کا اے دشمنان اہل بیت

کیوں جی گستاخی نہیں۔ اج اگر کوئی ایہہ آکھے حسین باغی سی معاذ اللہ تے یزید امیر المومنین سی۔ اسیں آکھاں گے۔

اہل بیت پاک سے گستاخیاں بے باکیاں
لعنۃ اللہ علیکم دشمنانِ اہلبیت

ایہہ کہندے نے جی یزید پلید حق اُتے سی معاذ اللہ امام پاک باغی سن۔ تے جیہڑا انجام باغی داہندا۔ ہو گیا۔ امام حسین دا بھی

لیکن سنی دا عقیدہ ایہہ نہیں سُنّی دا عقیدہ سنو۔ فرماندے جیہڑے کربلا دے خیمے نے ناں۔ جیہڑے کربلا وچہ نصب نے اہل بیت دے۔ فرماندے نے ان کی گھر میں

ان کے گھر میں بے اجازت جبرائیل آتے نہیں

پنج پیالہ

سنو اک اک روائت میں الحمد اللہ مدینے پاک وچہ اوس جگہ دی زیادت کر کے آیاں۔ جہدا نام اے زیارت پنج پیالہ۔ جدوں حضور ﷺ مباہلے دے واسطے تشریف لے گئے سن۔ تے نکے حسن حسین نال سن۔ تے بیٹی فاطمہ نوں بھی نال لیا۔ تے جبرئیل امین جدوں وحی لیکے آئے۔ کئی گز دور حضور ﷺ توں جبریل علیہ السلام کھلوتے ہوئے سن۔ حضور ﷺ نے فرمایا جبریل رب دی وحی پیا سنانا ایں۔ ایڈی دور کھلوتا ایں قریب کیوں نہیں آندا تے جبریل نے عرض کیتی یا رسول اللہ تیری بیٹی فاطمہ کولوں حیا پئی آندی اے۔

ان کے گھر میں بے اجازت جبرائیل آتے نہیں
قدر والے جانتے ہیں قدر و شان اہل بیت
اپنا سودا بیچ کر بازار سونا کر گئے
کون سی بستی بسائی تاجران اہل بیت

قربان جاواں ماما تاتوں فرمایا۔ پترا کلیاں نان چھڈیں۔ عون محمد نوں کلیاں ناں چھڈیں۔ ایہنوں نال نال رکھیں۔ اسلام دے رستے وچہ چلے او پتر و تیر سینے اُتے کھانا ہے کنڈ اُتے نہیں ہے کھانا۔

کیوں دوستو اپنے دل کولوں پچھو اوہ ماں جیہڑی اپنے دل دیاں ٹکڑیاں نوں موت تے شہادت دی نذر پئی کردی اے۔ ایہہ عقل مندی اے۔ کہ حسین دی شہادت تے اوہدے سرتوں چادر اٹھ گی ہوئے گی۔ اوہ غیور زنیب پردہ دار با حیا زنیب تے خدا دی قسمیں اول العزم تے بہادر زنیب۔

اوہ جہڑی اپنے پتراں نوں جھولی بھر کے اسلام اُتوں قربانی واسطے پئی پیش کردی اے۔ ایہہ ہوسکدا اے ویر دی موت اُتے زنیب نے وال کھلارے ہون ناں۔ جے وال کھلارے سن تے ٹورے کیوں سن۔ جے وال کھلارنے سن تے جے چیخاں مارنیاں سن۔ تے سیدہ زنیب ٹورے کیوں سن۔ تے سیدہ زنیب دی آکھے گی کہ مدینیوں قدم چک کے آئے ساں اسیں وال کھلارن نہیں آئے اسیں واویلا کرن نہیں ساں آئے۔ اسیں تے تلواراں تھلے سجدے ادا کرن آئے ساں۔

عون و محمد محمد مصطفےٰ صلی اللہ علیہ وسلم دے اسلام اُتوں قربان ہو گئے۔ پتراں دیاں لاشاں آئیاں ماما تا نے سینے نال لایا زخماں نوں ویکھیا پتراں نوں چمیا تے اک نگاہ حسین دے مکھڑے تے پائی۔ سیدہ زنیب امام نوں ویکھ کے کہندی ویرا لے ساری زندگی دی کمائی ساری اسلام توں میں قربان کر چھڈی۔ تے حافظ شیرازی

دی روح پکار اٹھی حافظ نے۔ سیدہ زنیب رضی اللہ عنہا دے جذبے دی ترجمانی کیتی۔
سیدہ زنیب رضی اللہ عنہا اک نگاہ ویر دل وہندیاں نے اک نگاہ آسمان ول حضرت زنیب کہندیاں نے

حاصل عمر نثار رہے یار کردم
زندگی دی کمائی یار دے رستے توں قربان کر چھڈی
حاصل عمر رہے نثار رہے یار کردم
شاتم از زندگی خوایش کہ کار کردم

میں پتراں نوں قربان کر کے اج رونا پٹنا نہیں۔ مولا تیرا شکر ادا کر دی آں اکو تے کم کیتا اے جیہڑا اپنے نانے نوں خوش کرن والا کم سی۔ عون و محمد اور خود قربان کیتے۔

میں قربان جاواں اوس مامتا توں۔ صدقے جاواں سیدہ زنیب دے دلدی اوس دھڑکن توں۔ ایدھروں پتراں دا صدمہ بھی اے۔ نال خوشی بھی اے زنیب ایس اوکھے وقت وچہ ثابت قدم نکلی۔ عون و محمد قربان ہو گئے مڑ امام پاک سیدنا علی اکبر نوں سہد دے نے۔ قربان جاواں کربلا دیاں شجاعتاں توں۔ علی اکبر نوں مڑ بلایا۔

حضرت امام قاسم رضی اللہ عنہ

تاریخ وچہ اوندا جدوں پتر نوں تیار کرن لگے۔ اک ہور سیدزادہ بلا وا حسین قاتل جوانی اُٹھد اشباب انج جاپدا جیویں کربلا دے میدان وچہ سراجا منیرا طلوع ہویا اے۔ خوبصورت مکھڑا سر توں لیکے پیراں تک۔ کتاباں وچہ اوندا۔ ایہہ نوجوان سر توں لیکے پیراں تک سیدنا محمد عربی صلی اللہ علیہ وسلم دی ٹردی پھردی تصویر اے۔ شبیہ رسول ہمشکل مصطفےٰ سیدنا امام حسن رضی اللہ عنہ دے صاحبزادے جناب

قاسم رضی اللہ عنہ میں قربان جاواں۔ کربلا دے اہناں شیراں توں۔ علی اکبر دی تیاری دا مرحلہ قریب آیا تے حضرت قاسم رضی اللہ عنہ قریب آئے۔ دست بستہ چچا حضور دے کول کھلوتے نے۔ چچا جان اج کربلا وچہ جے میرے ابا جی موجود ہندے اج اگر امام حسن بھی کربلا وچہ موجود ہندے۔ چچا جان خدا دی قسم ایں کدی پھوپھی زنیب دے پتراں نوں پہلاں نہ جان دیندے کدی عون و محمد نوں پہلاں نہ جان دیندے۔

میں اج کربلا وچہ اپنے باپ دی روح دی پکار بن کے آیاں۔ میں آپنے ابا جان دی پکار بن کے آیاں۔ حضور میں اجے علی اکبر نوں نہیں جے جان دینا۔ جہاں ہتھاں نال عون و محمد نوں ٹوریا جے میں تہاڈی بارگاہ وچہ اذن شہادت لین آیاں۔ اجے علی اکبر نوں نہ ٹورو اجے علی اکبر نوں خیمے وچہ بھیجو ننھی سکینہ نوں رج کے پیار کرلوے اجے علی اکبر نوں میں نہیں جان دینا۔ مینوں اجازت دتی جائے۔ ہن میں شہید ہونا اے۔ اللہ اکبر

دسو دوستو زندگی نال کہنوں پیار نہیں لیکن کربلا دی تاریخ دسدی اے ایتھے سارے ہی ڈٹے ہوئے نے۔ ودھ توں ودھ کوئی کہندا میں شہید ہونا اے کوئی کہندا اے میں قربان ہونا اے۔ مینوں اجازت دوو۔ انج جاپدا۔ جیویں ساریاں نوں کوثر دے جام دے پین دی کاہل پئی ہوئی اے۔ چچا جان مینوں اجازت دوو۔ امام پاک نے قاسم نوں انج سینے نال لایا تے متھا چمیا متھا چم کے فرمایا پترا تیرے نال میریاں دو نشانیاں وابستہ نے۔ دو نشانیاں تیرے نال وابستہ نے۔ اک نشانی تے ایہہ وے۔ تینوں ویکھ کے میں اپنے بھائی حسن نوں یاد کرلیناں۔ توں میرے بھائی جان دی نشانی ایں۔

دوسری نشانی ایہہ پترا۔ سر توں لیکے پیرا تک توں محمد عربی صلی اللہ علیہ وسلم دی ٹردی

پھر دی تصویر ایں۔ تینوں ویکھ کے نانا یاد آجاندا اے۔ مینوں غماں دے وچہ مصیبتاں دے وچہ جدوں کدی نانے دی یاد ستاندی اے۔ تے پترا میں تیرا مکھڑا دیکھ کے نانے نوں یاد کر لیناں واں۔ دل تے نہیں کردا میں تینوں ویریاں دی نذر کراں پر قاسم اج ساڈا مقدر شہادت ہے بن چکیا۔ قاسم تیرے ورگیاں ہزاراں نشانیاں اگر ہون وی اج حسین کربلا وچہ اپنے نانے دے اسلام اتوں قربان کر دے گا۔

تیرے دین کی خیر ہو یا محمد ﷺ
ہم آئیں گے کشتی کنارے لگا کے
یہ اصغر یہ عباس بھائی بھتیجے
تجھے سب ملیں گے یہ گردن کٹا کے

نانے دے دین دی خاطر پترا چل تینوں بھی قربان کراں۔ لیکن اک گل اے۔ پتر میں تینوں عام شہزادیاں وانگوں نہیں ٹورنا۔ تینوں بنا کے بھیجاں گا۔ تینوں سنوار کے بھیجاں گا۔ تینوں سجاواں گا تینوں بناواں گا۔ آکھے چچا جان مینوں کنج سجانا ہے کنج بنانا ہے فرمایا پترا جدوں مدینیوں ٹریا ساں اپنے نانے دی پگ دستار اپنے نال لیکے آیا ساں۔ رسول اللہ دی پگڑی میرے کول اے۔ مولا علی دا جبہ میرے کول اے۔ حیدر دی ذوالفقار میرے کول اے۔ امیر حمزہ دی ڈھال لیکے آیاں۔ پترا تیرا مکھڑا رسول اللہ دی تصویر اے تینوں ساریاں نشانیاں ایہہ پاواں گا جبہ حیدر دا، ڈھال امیر حمزہ دی پگ محمد رسول اللہ ﷺ دی تے مکھڑا کملی والے دا۔ ایہہ نشانیاں لیکے جدوں نکلیں گا۔ انج لگے گا جیویں نبی کریم میدان کربلا وچہ آگئے نے۔

نعرہ تکبیر اللہ اکبر نعرہ رسالت یارسول اللہ

تاریخ کربلا دسدی اے ایہہ سیدزادہ رسول اللہ ﷺ دی پگ پا کے جدوں کربلا وچہ آیا ناں تے انج لگدا سی جیویں کربلا وچہ آفتاب بنوت جلوہ ریز ہوگیا اے۔

یزیدی لشکر دیا اکھاں تارے لگ گئیاں اوئے رسول اللہ دی تصویر

حضرت قاسم نے ایناں فرمایا اوہ بزدلو۔ اوئے کلمہ ساڈے نانے دا پڑھدے او جنے تہاڈے وچوں رسول اللہ دی زیارت نہیں ناں کیتی آو۔ اج کربلا وچہ قاسم نوں ویکھ لو۔ تے جنے رسول اللہ نوں ویکھیا میری تصدیق کرو کیا میرا مکھڑا محمد ﷺ نال نہیں ملدا اجلدا۔ میریاں زلفاں والیل دیاں ترجمان نے۔ میریاں اکھاں مازاغ دا سرمہ لیکے آئیاں نے۔ میں الم نشرح دے سینے دا عکس لیکے آیاں پگ رسول اللہ دی ہے جبہ مولا علی دا ہے۔ ڈھال امیر حمزہ دی ہے۔

بزدلو جہنوں جہنم جان دی ضرورت اے قاسم دے مقابلے وچہ آجائے۔ تاریخ دسدی اے۔ سید انج للکاریا جیویں جنگل وچہ شیر بولدا اے۔ ھَل مِنْ مُبارز ایہہ جملہ حضرت قاسم دا میدان کربلا وچہ۔

ھل من مبارز او جرنیلو لشکر کشو
اج جیہڑا حیدر دی تلوار دی کاٹ ویکھے

تاریخ وچہ اوندا سوہنا سید پگ رسول اللہ دی چہرہ رسول اللہ دا دنیا دیا کیتاں تے ایناں دبدبہ پے گیا۔ تے دل زنخیر بن کے تے قدماں تے لگ گئے۔ اوہ ایدا مقابلہ نہ کریو۔

تلوار حیدر دی۔ مکھڑا رسول اللہ دا پگ محمد عربی دی۔ کوئی نہیں نکلدا دس پندرہ منٹ گزر گئے۔ سید کلم کلا کھلوتا کوئی لڑن والا اوندا ای نہیں۔ آپ نے مسکرا کے فرمایا بزدلو۔ بڑے کمانڈر لیکے آئے او تے ہفت ہزاری لیکے آئے او۔ میں

تناں دناں دا پیاسا بھکھاواں۔ اوئے بائی ہزار دے لشکر وچہ کوئی ماں دا لال نہیں جیہڑا قاسم دا مقابلہ کرے۔ اک دوجے نال شکوہ پئے کردے سن۔

ابن سعد کمانڈر انچیف نے اک کمانڈر نوں کہیا۔ کہ یار سپاہیاں توں کی ویکھناں توں بڑا شاسہوار ایں۔ توں بڑا بہادر تے دلیر ایں تو جاکے سر لے کے آ۔ اوہ جیہڑا کمانڈر سی۔ تاریخ کربلا وچہ اوندا۔ کلا اک ہزار دے لشکر اُتے غالب گنیا جاندا سی۔ کہ اک ہزار دے لشکر واسطے کافی اے۔ شاعراں نے ایہدی شجاعت اُتے قصیدے کہے نے۔ جیہڑی جنگ وچہ جاندا سی صفاں وچہ ابتری پھیلا دیندا سی۔ اوہ آکھن لگا ابن سعد اوئے میں استاد میں کمانڈر میں شاہسوار میں رستم ایہہ تناں دناں دا نا تجربہ کار پیاسا سید میرا ایہدے مقابلے وچہ نکلنا میرے فن دی توہین ایں۔ اوہ اہدے نال اوہ جا کے لڑے جیہڑا ناتجربہ کار ہوئے۔ میں نکلاں اپنے جوڑ دے برابر۔ ابن سعد نے آکھیاں نہیں ارزق مینوں تے اج لگدا۔ جیویں اج توں بھی ڈردا پیاں قاسم توں ابن سعد نے جدوں ایہہ جر کے لایا ناں۔ ارزق کہندا اچھا ایہہ گل اے میں ڈرناں۔

تماشہ دیکھ میرے چار پتر بریگیڈیئر وچہ نے۔ میں ایناں نوں تربیت دتی اے۔ میں اپنے نکے پتر نوں بھیجنا اوہ ہے قاسم دا سر لاہ کے لے آندا اے۔ تاریخ وچہ آندا اے نکے پتر نوں آکھیا۔ پتر ا تیرے چاچے نے مینوں مذاق کیتا جا قاسم دا سر لیا کے چاچے دے پیراں وچ سٹ معاذ اللہ۔ بس کربلا دی تاریخ وچہ اوندا ارزق دا پتر نکلیا۔ سامینوں حیدر دا پتر نکلیا۔ دو تلواراں خلا وچہ چمکیاں۔ بس اک لمحے دا مقابلہ سی

سیدنا قاسم نے چند واراں وچ اے اوہدے پتر نوں خاک وخون وچہ تڑپا کے رکھ چھڈیا۔ رستم دا پتر کربلا وچہ تڑفن لگ پیا۔ ارزق نے مارا اوئے مین تے بڑا

غلط اندازہ لگایا سی۔

ایہہ تے کاریگر نکلیا قاسم۔

اوہنے دوجے پتر نوں ٹوریا۔ جا پتر اتوں ایہدا مقابلہ کر دوجا پتر آیا۔ سیدنا قاسم نے دوجے نوں بھی واصل جہنم کر دتا ارزق دا تیجا پتر آیا فاطمہ دے لال نے تیجے نوں بھی جہنم رسید کر چھڈیا چوتھے پتر نوں ارزق نے اپنی تلوار دتی اوہنے آکھیا پتر اتوں بڑا تجربہ کار تے کاریگر ایں۔ ایہہ تلوار میں زہر دے وچہ ڈبو کے آندی اے۔ تے زہر دی پان دتی اے۔ توں قاسم دے پنڈے تے جھریٹ ای لادئیں گا۔ تے قاسم زہر نال ای شہید ہو جائے گا۔ لے میری تلوار لے جا تناں بھراواں داتوں بدلہ لینا۔ وار اُتے وار وار اُتے وار متھے اُتے حملہ کوئی تلوار دا وار سر تے کردا۔ کدی پیراں تے کردا کدی پہلو تے کردا۔ جتنے داؤ پیچ جاندا سی۔ ارزق دے پتر نے استعمال کیتے۔

پر میں قربان جاواں پیاسیاں دی مہارت اُتوں، کربلا دی تاریخ شاہد اے ایہنے سینکڑے وار کر چھڈے۔ سیدنا قاسم نے اتنی دفاعی جنگ لڑی کہ اک جھریٹ بھی اپنے پنڈے تے نہیں لگن دتی۔ آخر جدوں اوہدے بازو شل ہو گئے۔ وار اوچھے کرن لگ پیا۔ ایہنے سینکڑے وار کیتے سن۔ قاسم نے پھر اکو ای وار کیتا۔ اکو مرتبہ حیدر دا نعرہ گونجیا۔ تلوار اُٹھی۔ چمکی نعرہ گونجیا۔ چوتھے پتر دا سر بھی تن توں جدا کر کے جہنم ٹور دتا۔ اوہ ارزق جیہڑا کہندا سی میں کمانڈ آں میں رستم آں۔ غصے نال پاگل ہو گیا۔ تے گھوڑے نوں ایڑی لگا کے خود نکلیا۔ کہن لگا قاسم بچ جا مرن لئی تیار ہو جا۔ ویکھ میں کون آں۔ توں مینوں شاید نہیں جاندا میرا نام ارزق اے۔ شاعر میرے تے غزلاں قصدے آکھدے نے۔ میں موت دا پیغام آں۔ میری تلوار کدی کسے نوں بخشدی نہیں توں میرے چار پتر مار کے

موت نوں دعوت دے دتی اے تیار ہو جا مرن لئی قاسم کہندے نے اوہ کی موت موت لائی آ۔ جھلیا اسیں جدوں نانے دا شہر چھڈ کے نکلے ساں۔ سانوں اودوں ای پتہ سی شہادت دے راہی بن کے آ رہے آں۔ موت کولوں ڈرے توں۔ اسیں تے اگے جاناں تلی تے لے کے آئے آں۔ تلوار ارزق دی حضرت قاسم دے ہتھ وچ سی۔ اوہنے آکھیا قاسم ایہہ رستم دی تلوار اے۔ تیرے ہتھ وچ سجدی نہیں۔ آپ ہس کے فرماندے تیرا چوتھا پتر مینوں دے گیا۔ تے جاندی واری کہہ گیا ایسے تلوار نال ساڈے پیونوں بھی ساڈے پچھے پچھے بھیجو۔ ایہہ ای میدان کربلا وچ موت دیاں اکھاں وچ اکھاں پا کے سید مسکراندا پیا۔ ارزق لگاناں وار کرن جس ویلے تلوار چکی۔ تاریخ وچ آندا سیدہ زینب نے اپنی چادر آسمان دل بلند کر لئی۔ امام حسین رضی اللہ عنہ نے سر سجدے سٹ دتا۔ یا اللہ اسیں جاندے آں ساڈی منزل شہادت اے۔ لیکن ایس ویلے رستم عرب مقابلے وچ نکلیا اے۔ مولا ارزق دے مقابلے وچ ساڈے پتر قاسم نوں فتح عطا فرمائیں۔ امام عالی مقام رضی اللہ عنہ دعاواں پئے منگدے نے سیدہ زینب رضی اللہ عنہا دعاپئیاں منگدیاں نے۔ ارزق نے جدوں تلوار چکی سیدنا قاسم نے فرمایا ارزق میں مدینے وچ تیرے بڑے قصے سنے نے توں بڑا دلیر۔ بڑا شجاع تے بڑا بہادر ایں۔ اج کربلا وچ میں تینوں پہلی مرتبہ ویکھیا تینوں ویکھ کے تے مینوں انج محسوس پیا ہندا۔ تیرے اُستاد نے تینوں گھوڑے تے بیٹھن دی وی تمیز نہیں سکھائی۔ اوہ توں کاہدا رستم ایں تینوں تے بیٹھن سواری دی بھی جاچ نہیں۔ اوہ بڑا شرم سار سی تلوار تھلے کر کے ہندا اوہ قاسم منہ سنبھال کے گل کر میں تیرے ورگیاں ہزاراں دا اُستاد واں جیاں نوں میں ٹریننگ دینا۔ میں کوچ آں فوجیاں دا تے توں آنہاں مینوں گھوڑے تے بہن دی تمیز نہیں فرمایا گل سن۔ توں آیاں پتراں دا انتقام لین میں

تیرے چار پتر مارے نے۔ اوہ پاگالایڈا غصہ بھی کی ہویا۔ غصے وچہ نکلیاں این۔ اپنی عقل تے قابو وچ رکھ میدان وچہ نکلن توں پہلاں کاٹھیاں گھوڑیاں دیاں کس کے نکلی دا اے۔ زیناں کاٹھیاں کس کے نکلی دا۔ توں اپنی جلد بازی وچہ آیاں توں تے گھوڑے دی کاٹھی بھی نہیں کسی۔ ویکھ تے سہی تیرے گھوڑے دی زین ڈھلی اے۔ اک لمحے واسطے ارزق اجیہا گلاں وچہ الجھیا زین ویکھن لئی پرتیا اودھروں حیدر دی تلوار چمکی۔ بس اک لمحے دی دیر ہوئی ارزق نے انج اک لمحے واسطے جھاتی ماری تلوار چمکی نعرہ وجیا۔ اجیہا وار کیتا تاریخ وچہ آندا۔ سر تے تلوار لگی متھا کٹیا۔ نک کٹیا تھوڑی کٹی حضرت قاسم دا وار اپنی قوت دا سی۔ ظالم دے سر توں لیکے ناف تک ارزق نوں دو ٹکڑے کر دتا۔

نعرہ تکبیر اللہ اکبر نعرہ رسالت یا رسول اللہ

ایہہ سے کربلا دی حقیقی تصویر اوہ بہادراں دا ٹورسی۔ بہادراں دی جماعت سی۔ انہاں ظالماں پھر یکبارگی حملہ کر دتا۔ کوئی ایدھروں تیر ماردا۔ کوئی ایس پاسیوں تیر ماردا۔ چار چوفیریوں تیراں دی بارش اے۔ تاریخ وچہ اوندا اوہ قاسم جیہنے ارزق نوں جہنم رسید کیتا سی چار چوفیروں تیر آئے۔ کوئی پشت وچہ پیا لگدا۔ کوئی چھاتی اُتے پیا لگدا۔ اک منٹ دے اندر بیسیوں تیر حضرت قاسم دے جسم اُتے پیوست ہو گئے۔ فاطمہ دا پھل کملا کے ڈگ پیا۔ حضرت قاسم بھی شہید ہو گئے۔

انا للہ وانا الیہ راجعون

ابن سعد دی آواز آئی حسین اپنے بھتیجے دی لاش لے جا صد تے جاواں شاہسوار کربلا توں۔ واری واری لاشاں نوں موہڈے تے چک کے لیاندا اے۔ حضرت قاسم نوں سپرد خاک کیتا۔

وآخر دعوانا ان الحمد للہ رب العالمین

ہمارے ہی تو پانچ ہیں مقصود کائنات
زہرا و علی و مصطفےٰ حسن اور حسین

اہل بیت سے محبت رکھنے والے علماء خطباء مقررین
واعظین طلباء نعت خواں اور عوام اہل سنت
کیلئے بہترین ایک اور انمول تحفہ

داستان اہلبیت
اور
شہسوار کربلا

مناقب اہل بیت میں یہ دوسرا حصہ ہے جس میں
غم حسین میں آنسو بہانے والے
دردناک اور محبت بھری نعتیں اور دوہڑوں کا مجموعہ ہے
شان فاطمہؓ، شان علیؓ، شان پنجتن پاکؓ میں بہترین اشعار ہیں

محمد جعفر ضیاء القادری فون 03334791219
مکتبہ غوثیہ رضویہ دکان نمبر 4 محمود شہید لاجپت روڈ شاہدرہ لاہور

الحمد للہ المستعان الذی خلق الانسان وعلمه البیان والتبیان والصلوٰۃ والسلام علی افضل الرسل سید السبل محمد صلی اللہ علیہ وسلم رسول الانس والجان وعلی آلہ وصحبہ الذین تصرفوا اعلان تحقیقھم الیٰ اعلاء کلمات الرحمن ○

اما بعد

فاعوذ باللہ من الشیطن الرجیم

بسم اللہ الرحمن الرحیم

وَلَا تَحْسَبَنَّ الَّذِیْنَ قُتِلُوْا فِیْ سَبِیْلِ اللّٰہِ اَمْوَاتًا بَلْ اَحْیَآءٌ عِنْدَ رَبِّهِمْ یُرْزَقُوْنَ ۝۱۶۹

صَدَقَ اللّٰہُ مَوْلَانَا الْعَظِیْم وَبَلَّغَنَا رَسُوْلُہُ النَّبِیُّ الْکَرِیْمُ الْاَمِیْنُ ○ وَنَحْنُ عَلٰی ذَالِکَ لَمِنَ الشَّاهِدِیْنَ وَالشّٰکِرِیْنَ وَالْحَمْدُ لِلّٰہِ رَبِّ الْعَالَمِیْنَ، قَالَ اللّٰہُ تَعَالٰی فِیْ شَانِ حَبِیْبِہٖ مُخْبِرًا وَّاٰمِرًا اِنَّ اللّٰہَ وَمَلٰٓئِکَتَہٗ یُصَلُّوْنَ عَلَی النَّبِیِّ یَآاَیُّهَا الَّذِیْنَ اٰمَنُوْا صَلُّوْا عَلَیْہِ وَسَلِّمُوْا تَسْلِیْمًا

اَلصَّلٰوۃُ وَالسَّلَامُ عَلَیْکَ یَا رَسُوْلَ اللّٰہِ

وَعَلٰی اٰلِکَ وَاَصْحَابِکَ یَا حَبِیْبَ اللّٰہِ

مدح سرائی حسین دی (رضی اللہ تعالیٰ عنہ)

کی دساں کتھوں تیک اے رسائی حسین دی
خالق حسین دا اے خدائی حسین دی

صورت ہی ایسی حق نے بنائی حسین دی
دشمن وی کر سکے نہ برائی حسین دی

چھاں نہ کیوں ذرا در مشکل کشا دی خاک
میں منگ کے لئی اے گدائی حسین دی

نانا نبی تے بابا علی ماں اے فاطمہ
ہور اس توں اتے کی اے بڑائی حسین دی

کہندی لیا و جا کے میرے ویر دی خبر
زینب نوں کھا گئی جے جدائی حسین دی

کربل توں چاندیاں بتے زمانے ویکھیا
مڑ کے سواری گھر نوں نہ آئی حسین دی

اعظم ایہہ بندگی میرے حصے چہ آ گئی
کردا رہواں گا مدح سرائی حسین دی

سرمایہ نجات ہے الفت حسین کی
فرمان مصطفےٰ ہے محبت حسین کی

کرکے کرم مولا دردی دورہ کر دے قرب قاب قوسین دا واسطہ ای
سکدی رہی جو دیراں نوں عمر ساری اوس صغریٰ بے چین دا واسطہ ای
جیدے سامنے پتر قربان ہو گئے اوس سیدی بھین دا واسطہ ای
کریں صائم نوں سرخرو روز محشر مولا حسن حسین دا واسطہ ای

گرامی منزلت! واجب التعظیم مسلمان بزرگو عزیز و دوستو السلام علیکم

موت وحیات دا خالق اللہ اے۔ خالق کائنات نے حیات بھی پیدا فرمائی تے موت بھی پیدا فرمائی۔ موت وحیات دا سلسلہ ازلاں توں جاری اے تے قیامت تک جاری رہے گا۔ ہابیل وقابیل دے واقع قتل توں بعد روئے زمین اُتے خدا جانے کتنے قتل ہوئے کتنے خون بہائے گئے۔ کتنے ظلم ہوئے انہدا علم صرف اور صرف اللہ تعالیٰ دی ذات نوں اے۔ البتہ ذہن ایس پاسے جاندا اے کہ فرشتیاں نے اللہ تعالیٰ دی بارگاہ وچہ جیہڑا عرض کیتا سی۔

أَتَجْعَلُ فِيهَا مَنْ يُفْسِدُ فِيهَا وَيَسْفِكُ الدِّمَاءَ وَنَحْنُ نُسَبِّحُ بِحَمْدِكَ وَنُقَدِّسُ لَكَ

ایہہ پیدا کرن لگاں ایں یا اللہ جیہنے خون بہانا اے قتل وغارت کرنی ایں۔ اسیں تیریاں تسبیحاں کرنے آں۔ تیرا ذکر کرنے آں۔ ملائکہ نے کتنی درست گل اللہ دی بارگاہ وچ عرض کیتی سی۔ کہ انسان نے قتل وغارت کرنی ایں۔ قتال وجدال کرنا ایں۔ خون بہانا ایں۔ مار دھاڑ کرنی ایں۔

جدوں دی دنیا پیدا ہوئی اے۔ ایہہ سلسلہ پیدائش دا ہو رہیا اے۔ قیامت تک ہندا رہے گا۔ ازاں کھرباں کروڑاں انسان پیدا ہوئے قتل کیتے گئے۔ مر گئے۔ اج قبراں دی آغوش وچ نے خدا جانے کہڑے کہڑے قاتل سن کہڑے کہڑے مقتول سن۔

لیکن دوستو عجیب گل اے۔ جد صدیاں گذرن دے باوجود بھی کربلا دا واقعہ اج لگ دا جیویں کل دی گل اے۔ امت نے فراموش نہیں کیتا۔ امت نے یاد رکھیا۔ اور قیامت تک حضور علیہ الصلوٰۃ والسلام دی اُمت قتل حسین نوں یاد رکھے گی۔

عقیدتاں اور محبتاں دے خراج امام دی بارگاہ وچہ پیش کردی رہے گی۔
بلکہ میں تے کہواں گا امام عالی مقام دی عظمت دیکھو تخی بن ناں۔ اپنا نام تے زندہ کرا ای گئے۔ بھانویں بڑے مظلوم وچہ نام زندہ یزید دے ظلم دا تعلق چونکہ امام حسین رضی اللہ عنہ نال سی۔ لکھاں قاتل بھی دنیا توں مر گئے اج کوئی جاندا نہیں۔ کروڑاں ارباں قاتل بھی مر گئے۔ اونہاں قاتلاں دے نام کوئی نہیں جاندا اج ساری دنیا یزید دا نام جاندی اے بحثیت اک قاتل۔ ایہہ بھی صدقہ اے حضرت امام حسین رضی اللہ عنہ دا کہ اوہدا نام قاتل دی حیثیت نال قیامت تک زندہ رہے گا۔ حضرت امام عالی مقام رضی اللہ عنہ دا نام صابر دی حیثیت نال قیامت دیاں کندھاں تک زندہ رہے گا۔
مقصد دی عظمت اگر پیش نظر ہوئے۔ اگر منزل عظیم ہوئے۔ تے راہی دا جیہڑا قدم بھی اُٹھے تاریخ دا حصہ بن دا چلا جاندا اے امام عالی مقام رضی اللہ عنہ دی منزل عظیم سی
شاعر مشرق علامہ اقبال رموز خودی وچہ فرمایا اے امام عالی مقام رضی اللہ عنہ تیرا کربلا دا واقعہ پڑھ کے سانوں زندگی گذارن دی تمیز آ گئی اے۔
علامہ اقبال رحمۃ اللہ علیہ نے فرمایا امام نے آواز دتی۔ گویا امام نے فرمایا کہ میرے نانے دے امتی۔

ماسو اللہ را مسلمان بندہ نیست

اے میرے نانے دے امتی۔ اللہ تعالیٰ نے تیری گردن نوں اپنی بارگاہ وچہ جھکن لئی پیدا کیتا اے۔ خبردار اپنی گردن نوں غیرا گے نہ جھکائیں۔ غیر اللہ اگے سجدہ نہ کریں۔ غیراں دی دہلیز اُتے جبین رسائی نہ کریں۔ چونکہ

ماسوا اللہ را مسلمان بندہ نیست

اور پیش فرعون سرش افگندہ نیست

وقت دے کسے فرعون دے اگے بندہ مومن اپنی گردن نہیں جھکاندا۔ مومن دی گردن اگر جھکدی اے تے رب العالمین دی بارگاہ اگے جھکدی اے۔

آپ نے فرمایا۔ کہ نقش الا اللہ بر صحرا نوشت

کتنی حسین گل علامہ اقبال نے فرمائی۔ اقبال کہندے نے اساں دنیا وچہ بڑے بڑے مفسر ویکھے نے بڑیاں بڑیاں تفسیراں پڑھیاں مختلف رنگاں دیاں مفراں تفسیراں کیتیاں کوئی علم کلام دی تفسیر اے۔ کوئی منطق دے رنگ وچہ تفسیر اے کوئی فلسفے دے رنگ وچہ تفسیر اے۔ قرآن دیاں تفسیراں بے پناہ پیاں۔

لیکن جیہڑی تفسیر کربلا وچہ نبی پاک دا دوہترا کر گیا۔ ماں نے ایہو جہیا مفسر جمنا ای کوئی نہیں۔

اقبال کہدے نے کہ

نقشِ الا اللہ بر صحرا نوشت

اور سطر عنوان نجات مانوشت

دنیاں دے مصنف روشنائی نال تحریراں لکھدے نے دنیا دے مصنف قلم نال تحریراں لکھدے نے

میرے امام عالی مقام رضی اللہ عنہ نے کربلا دی ریت اُتے لا الہ الا اللہ دی تفسیر کیتی تے رگاں دے خون نال کیتی۔ خون رگ جاں نال امام حسین نے کربلا وچہ کر کے گئے ثابت قدمی۔ اولوالعزمی اور جرأت دا مظاہرہ میدان کربلا وچہ ویکھو۔ امام عالی مقام رضی اللہ عنہ ضعیف العمر جوانی دیاں بہاراں دیکھ چکے نے۔ داڑھی مقدس دے وال سفید ہو چکے نے۔ بڑھاپے دے عالم وچہ۔

قربان جاواں امام تیرے کندھیاں دی طاقت اُتوں۔ ایس پیرانہ سالی وچہ۔ بڑھاپے وچہ ساڈے امام پاک رضی اللہ عنہ نے پوری اُمت دا بوجھ اپنیاں کندھیاں تے اُٹھایا۔ پوری اُمت دی ذمہ داری امام نے اپنیاں کندھیاں تے چک لئی۔

کس طرح ذمہ داری اُمت دی باطل دے خلاف آواز اٹھانا۔ باطل دی نشان دہی کرنا باطل دی طرف اشارہ کرنا امت نوں دسنا ایہہ رستہ باطل اے۔

ایہہ فریضہ امام عالی مقام رضی اللہ عنہ نے سرانجام دتا۔ پوری اُمت نوں دس چھڈیا میں شہید ہو جاں گا۔ شہید ہون دے بعد بظاہر میں دنیا توں ٹر جاواں گا۔ بظاہر یزید جت جائے گا۔ بظاہر میں مفتوح ہو جاواں گا۔ بظاہر یزید فاتح بن جائے گا۔ بظاہر میدان یزید مار کے لے جائے گا۔

لیکن اُمت والیو یاد رکھیو۔ میں تے دنیا توں ٹر جاواں گا۔ قیامت تک آن والیاں مسلماناں لئی میں دس جاواں گا۔ کہ حق تے باطل دی تمیز کرنا۔ ایہدا نام حسینیت اے۔

حق تے باطل۔ نوں گڈ مڈ کر دینا حق تے باطل نوں ملا کے رکھنا۔ ایہہ یزیدیت اے۔ حق اور باطل دا امتیاز کرنا اور حق دا رستہ اختیار کرنا۔ باطل نوں ٹھکرا کے صراط مستقیم تے چلنا۔ ایہہ حسینیت اے۔ میرا ایمان اے اور جمہور علمائے اسلام ایس گل دے قائل نے۔ جتنیاں تحریکاں اٹھیاں نے کربلا دے بعد۔ حریت دیاں تحریکاں۔ اسلام دی تحریک نے بڑے بڑے صاحب کردار لوگ پیدا کیتے۔

دل والے کہندے نے ایہہ جتنے صاحب کردار لوگ پیدا ہوئے نے۔ ایہہ اللہ تعالیٰ نے صدقہ ونڈیا امام حسین رضی اللہ عنہ دا۔ امام پاک نے مینارہ نور قائم کر دتا۔ دنیا نوں دس دتا اور فتح و شکست دا پیمانہ بدل کے رکھ دتا۔ اور فتح تے شکست دا

پیمانہ بدل گیا۔

اج تک دنیا ایہہ جان دی سی جیہڑا جت جائے اوہ فاتح ہندا اے۔ جیہڑا قتل ہو جائے مفتوح ہو جاندا اے۔ مارن والا فاتح مر جان والا مفتوح جیہڑا ہار جائے اوہ مر جاندا لیکن مر جائے اوہ ہار جاندا اج تک دنیا تے فتح تے شکست دا ایہہ پیمانہ قائم رکھیا سی۔

میدان کربلا وچہ امام حسین رضی اللہ عنہ نے اک نئی مثال قائم کیتی دنیا والیو کدی کدی انج بھی ہو جاندا اے۔ دنیا توں جان والا مرن والا جت جاندا اے۔ مارن والا ہار جاندا اے۔ حق و صداقت دی خاطر جیہڑا مسلمان چاہے تنہا بھی کیوں نہ ہوئے پوری ملت اک پاسے ہوئے۔ پوری قوم اک پاسے ہوئے کلا انسان جے حق دی خاطر جے شہید بھی ہو جائے۔ تے ویکھن وچہ اوہ مفتوح اے لیکن اللہ تعالیٰ دی بارگاہ وچہ اوہ فاتح بن کے اُٹھے گا۔

دیکھ لو تاریخ وچہ فیر مثالاں آئیاں۔ جدوں ضمیر دا پہرہ دین والیاں نے امام حسین رضی اللہ عنہ دے نقش قدم اُتے قدم رکھے اور ملت دا بیڑا پار کیتا۔ جیویں امام حسین نے کیتا ملت دی کشتی نوں کنارے تے لان والے جتنے بھی خوددار آئے نے۔ جتنے بھی باضمیر آئے نے جتنے صاحب کردار آئے نے اوہ سارے صدقہ نے شہادت امام عالی مقام رضی اللہ عنہ دا آوے۔

تاریخ پڑھ کے ویکھو خودداراں دیا گلاں۔ اسلام دی تاریخ دا روشن ترین زمانہ

تاریخ اسلام دا اوہ دور جدوں کہندے نے سورج ڈبدا ای نہیں جدوں ڈبے تے خلافت عثمانیہ اوندی۔ اتنا عظیم زمانہ خلافت عثمانیہ بنو عباس دا دور خلافت۔ کربلا دے بعد اک نواں کربلا پڑیا ہویا۔ اک نواں کربلا جنم لیندا اے۔

خلافت بنوعباس۔ بنوعباس دی خلومت اے۔ سورج چڑھدا تے ملت اسلامیہ وچہ۔ڈب داتے ملت اسلامیہ وچہ ہارون الرشید دا زمانہ مامون دا زمانہ۔ اسلام دا سنہری دور۔ جدوں فتنہ خلق قرآن پیدا ہویا۔ خلق قرآن دا فتنہ نکلیا۔ فتنہ ایہہ سی۔ کہ کلام اللہ دا مفہوم اللہ دا۔ زبان محمد رسول اللہ دی اے۔ ایہہ جملے ورڈ نگ سیٹیں جیہڑے ایہہ خدا دے نہیں سنٹیں حضور ﷺ نے بنائے نے۔ ایہہ خلق قرآن دا فتنہ سی۔ مفہوم اللہ دا۔ الفاظ جملے ایہہ حضور ﷺ نے بنائے نے۔

ویکھ لئو ایہہ فتنہ اگر اج تک زندہ ہندا۔ تے میں سمجھنا اسلام ای ختم ہو جاندا۔ جدوں وک گئی دنیا۔ ضمیر فروش سجناں ہر دور وچہ ہوئے وکن والے ہزاراں نظر اوندے نے۔ باضمیر اک نظر اوندا اے۔ ضمیر فروشاں دی کثرت ہندی اے۔ ضمیر دا پہرہ دین والے معدودے چند ہندے نے۔ یزید دے زمانے دی داستان بھی ایہوای اے۔

اوہدے بعد دے دوراں دیاں داستاناں بھی ایہو نے۔ بنوعباس دے زمانے وچہ ضمیر وک گئے۔ علماء وک گئے فقیہ وک گئے۔ مفتی وک گئے۔ قاضی وک گئے۔ بتقاضائے۔ بشریت جیہڑے پیسے دے پتر سن وک گئے۔ انہاں آکھیا ٹھیک اے جی۔ مامون صاحب دا مذہب صحیح اے قرآن مخلوق اے۔ قرآن قدیم نہیں مخلوق اے۔ حادث اے ایہہ حضور ﷺ نے بنایا۔ مفہوم اللہ تعالیٰ دا اے لفظ حضور ﷺ دے نے۔ جدوں وک گیا زمانہ قربان جاواں کربلا دی داستان دہرائی جان لگی اے۔ کربلا دا عکس آیا۔ اک جنا کھلوتا۔ ملت اسلامیہ دا اک تابندہ ستارہ اُٹھیا۔ امام عالی مقام رضی اللہ عنہ دی بارگاہ وچوں خیرات لین والا اُٹھیا۔

امام احمد بن حنبل رضی اللہ عنہ

اک ملت دا پاسبان اُٹھیا۔ جہدا نام ایں احمد بن حنبل رضی اللہ عنہ امام احمد بن

حنبل رضی اللہ عنہ ڈٹ گئے۔ اندازہ کرو اتنی بڑی طاغوتی قوت بنو عباس دی اتنی مضبوط گورنمنٹ اتنی مضبوط حکومت احمد بن حنبل ڈٹ گئے۔ فرمان لگے ظالمو عقیدہ فاسق اے۔ کلام بھی اللہ دا اے لفظ بھی اللہ دے نے۔ الفاظ بھی خدا دے نے۔ ایہہ جملے بھی خدا دے نے مناظرے کیتے گئے۔ بحثاں کیتیاں گئیاں۔ نتیجتاً امام احمد بن حنبل رضی اللہ عنہ نوں گرفتار کیتا گیا۔ بیڑیاں لگ گئیاں۔ ملت دا امام بیڑیاں لگیاں ہویاں تے بیڑیاں لگیاں تے بغداد دے بازار وچوں جاندے پئے نے۔ ایہہ کربلا دیا تاریخاں بعد وچہ بھی دہرائیاں گئیاں۔ اک وقت اوہ سی جدوں زین العابدین رضی اللہ عنہ بیڑیاں نال گئے سی۔ اج امام احمد بن حنبل ہتھاں وچہ بیڑیاں لگیاں نے۔ کڑیاں نے بغداد دے بازار دچوں پئے گذردے نے امام احمد بن حنبل رضی اللہ عنہ دی خطا ایہہ وے۔ کہ حکومت دے خلاف ہو گئے۔ خلق قرآ دے خلاف ہو گئے۔ اک دس نمبریا بدعاش بستہ بے دا۔ سزا یافتہ مجرم تے دنیا پئی ویکھدی نظارہ امام احمد بن حنبل رضی اللہ عنہ جا رہے نے۔ چار چوفیرے جناب لکھاں دے سپاہی تے پہرے دار تے وچ ملت دا امام اک مصلے دا مالک امام احمد بن حنبل رضی اللہ عنہ کڑیاں لگیاں تے بیڑیاں لگیاں نے تے بغداد دے بازار وچوں جاندا پیا اے تے دنیا تماشہ پئی ویکھدی اے۔ دس نمبری بدمعاش اک صفحاں کٹ کے عوام دیاں چھال مار کے۔ امام احمد بن حنبل دے سامنے کھلو گیا۔ اہندا امام دنیا تماشہ ویکھن آئی اے تے میں تیری زیارت کرن آیا ہاں۔ حضور میں بد معاش آں۔ حضور میں سزا یافتہ مجرم آں۔ کئی مرتبہ جیلاں وچہ گیا۔ کئی مرتبہ سزاواں کٹیاں۔ جرائم پیشہ واں سزا یافتہ واں۔ جیل کٹ داواں۔ جرم کرنا مڑ جیل چلا جاناں سزا کٹ کے اوناں مڑ جرم کرنا ہاں پھر جیل چلا جاناں۔ حضور چوری بھی کرناں واں راہزنی بھی کرناں واں۔ سرکار گل ایہہ کرن آیا ہاں۔ میں ڈاکو ہو

کے جیل کولوں ڈردا نہیں تے جیلوں نکل کے اوہو کم کرنا جہڑا ایں ڈاکو ہو کے جیل کولوں ڈردا نہیں۔ باطل اتے ہو کے جیل کولوں ڈرنا نہیں۔

ایہہ ملت دے اماماتوں ملت دی خاطر کھلوتا ایں۔ توں بھی جیل کولوں ڈرنا نہیں۔ حضرت امام احمد بن حنبل رضی اللہ عنہ دی چیخ نکل گئی فرمایا توں کہنا ایں بستہ ب دا بدمعاش آں۔ توں کہنا ایں ڈاکو آں لیکن پترا یاد رکھیں۔ ایس ویلے توں ڈاکو نہیں احمد بن حنبل دا راہنما بن کے آیا ایں۔

نعرہ تکبیر اللہ اکبر نعرہ رسالت یارسول اللہ

ساڈے امام اعظم رضی اللہ عنہ نے کوڑے کھادے امام اعظم نے کوڑے کھادے۔ امام احمد بن حنبل رضی اللہ عنہ نے کوڑے کھادے۔ مجدد الف ثانی شیخ احمد سرہندی رحمۃ اللہ علیہ ہندوستان دا تاجدار گوالیار دی جیل وچہ دوسال تک رہیا۔ سجناں میرا عرض کرن دا مقصد ایہہ وے۔ جتنے اسلام دے ہیرو پیدا ہوئے نے۔ جے کربلا دا شہید امام حسین رضی اللہ عنہ کربلا وچہ شہید نہ ہندا۔ نہ کوئی امام احمد بن حنبل ہندا نہ کوئی امام اعظم رضی اللہ عنہ ہندا۔ نہ کوئی رہنما ہندا۔ نہ مجدد الف ثانی ہندا۔

کربلا وچہ داستان حریت تحریر کر کے ساڈے امام نے قیامت تک واسطے مسلماناں نوں قیادت عطا فرمادتی۔ اور صداقت ویکھو ہمت استقلال اللہ اکبر میں قربان جاواں امام پاک تیرے حوصلے توں۔ بڈھے ہو چکے نے۔ واڑھی چٹی اے۔ پوری ملت دی پنڈ امام نے ایہناں موڈیاں تے چک لئی۔ حضرت امام عالی مقام رضی اللہ عنہ نوں کہڑا حوصلہ سی۔ کہڑے حوصلے نال اٹھاراں سال دا علی اکبر اٹھدی جوانی حسین وجمیل بیٹا ویریاں دے حوالے کیتا سا جے۔

حضرت علی اکبر رضی اللہ عنہ دی شہادت

تاریخ کربلا دسدی اے جدوں دنیا تے سناٹا طاری ہو گیا۔ اک اٹھدی

جوانی۔ بلا دا شباب قاتل شباب علی اکبر رضی اللہ عنہ دی اٹھدی جوانی اٹھارہ سال دا حسین وجمیل بیٹا حضرت امام عالی مقام رضی اللہ عنہ نے خود تیار کیتا تے۔ آپ علی اکبر دے گھوڑے دی زین پئے کس دے نے۔ سواری پئے تیار کردے نے تے سواری تیار ہورہی اے۔ تے نال امام اپنے پتر نوں صبر دی تلقین کردے چلے جارہے نے۔

روایت وچہ اوندا اے سواری نوں تھبکدے نے۔ گھوڑے نوں تھپکی دنیدے نے۔ کدی سواری نوں تھپکی دنیدے نے کدی علی اکبر رضی اللہ عنہ نوں تھپکیاں دنیدے نے۔

فرمایا ویکھ پترا تیرے سامنے تیرے بھرواں نے کی کمال کیتا۔ تیرے چاچیاں نے کی کمال کیتا۔ ویکھ پترا میرے جوان شہزادیاں دا کمال توں دیکھیا۔ عون ومحمد دی شہادت توں دیکھی اے دست عباس قلم ہندیاں توں ویکھے نے۔ علی اکبر کسے اُف نہیں کیتی کسے زندگی دی بھیک نہیں منگی۔ ہن میرے کلیجے دی واری آئی اے۔ ہن میریاں آندراں تے ہتھ پیندا اے۔ پترا جیویں میں اپنے بھانجیاں نوں ٹور دا رہیا میں اپنیاں بھتیجیاں نوں ٹوردا رہیاں۔ ایسے طرح علی اکبر میں تیری جوانی نوں محمد مصطفےٰ صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم اُتوں قربان کرن لگاواں۔ بیٹا چار روزہ زندگی اے۔ میں تینوں دین توں قربان کررہیاں۔ سیدنا علی اکبر نوں تلقیناں کرکے دواع کررہے نے تے جدوں علی اکبر ٹر دے نے۔ آپ جس ویلے کربلا وچہ دعوت مبارزت واسطے نکلے۔ تے امام حسین رضی اللہ عنہ آسماں ول منہ کرکے اپنادا من چک کے کہندے نے۔ مولا

حاصل عمر نثار رہے یار کردم

مولا میری زندگی دی کمائی۔ میرے بڑھاپے دا سہارا۔ میریاں امیداں

دا مرکز میریاں تمنا دا محور۔ میری ساری کائنات۔ اٹھدی جوانی علی اکبر میری زندگی دا حاصل سی۔ مولا گواہ رہنا اپنی زندگی دے حاصل نوں تیرے حبیب محمد ﷺ اُتوں قربان پیا کرناواں

اور حاصل شادم از زندگی خویش کہ کار کردم

سیدنا علی اکبر رضی اللہ عنہ میدان کربلا وچہ آئے۔ تاریخاں وچہ موجود اے۔ آپ نے تابڑ توڑ حملہ کیتا۔ ایہہ شیر دا حملہ سی۔ شیر دا رعب و دبدبہ سی۔ جیہڑے پاسے علی اکبر جاندے تے لاشاں دے انبار رلائی جاندے نے۔ جیہڑا دنیا دا کتا مقابلے وچ آوندا اے۔ جہنم رسید ہو جاندا اے، چند لمحے حضرت اکبر علی نے بڑی بہادری نال جنگ لڑی۔ باپ اپنے پتر دی شجاعت دا مظاہرہ پیا کردا اے۔ شجاعت نوں پیا دیکھدا اے۔ امام عالی مقام رضی اللہ عنہ عش عش پئے کردے نے۔ پترا میرے نام دی لاج رکھ لئی آ میری آبرو رکھ لئی۔ علی اکبر کمال پئے کردے نے جگری نال لڑدے چلے جا رہے نے۔

تاریخ کربلا وچہ آوندا اچانک بیٹے نے گھوڑا واپس کیتا۔ سواری واپس آئی تے خیمیاں دی طرف جناب علی اکبر جدوں رخ کرن لگے۔ امام مصنطرب تے بےقرار ہو گئے۔ دوروں آواز دتی علی اکبر واپس نہ آویں۔ پترا واپس نہ آویں پترا واپس نہ آویں۔ میداناں وچوں واپس آنا جوانمرداں دا شیوہ نہیں۔ ایہہ بہادراں دی شان نہیں۔ پترا توں کیوں واپس آن لگا این جدوں قاسم گیا سی پرت کے نہیں آیا۔ عون و محمد گئے پرت کے نہیں آئے۔ عثمان و ابو بکر گئے تے پرت کے نہیں آئے۔

پترا توں کیوں پیا اوندا ایں واپس نہ آویں۔ پترا جانا نے دے دین اُتوں قربان ہو جا۔ امام عالی مقام رضی اللہ عنہ نے آواز دتی علی اکبر نے سواری نوں ہور تیز

کیتا۔ دوڑ دیاں دوڑ دیاں باپ دیاں قدماں وچہ علی اکبر آکے ڈگے۔ آکھن لگے اباجان حضور میں زندگی بچا کے نہیں نسیا۔ میں موت کولوں فرار نہیں پیا کردا۔ اباجی اک زندگی دی گل میں تہاڈے نال کرن آیاہاں آخری گل اے پتر کی اباجان میری گل سنو میں ٹر چلیاں۔ چند گھڑیاں دا پرونہا واں۔ بیٹے عرض کیتی اباحضور ذرا۔ مقتل ول دھیان پا کے دیکھو۔ دیکھو تہاڈے پیاسے پتر نے لاشاں دے انبار لاچھڈے نے۔ اباجی میں بیسیوں یزیدی مار کے آیاہاں۔ میں بیسیوں دشمن مار کے آیاہاں۔

اباجان گل ایہہ وے ہن میں کی کراں میرے بازو شل ہو گئے نے۔ بازو اٹھدے نہیں وار ہندا نہیں۔ خلق میرا خشک ہو چکیا۔ میری زبان تے کنڈے پئے رینگدے نے۔ اباجان خدادی قسم ایں۔ اج اگر اک گھٹ پانی مل جائے۔ میں کلا ای دس چھڈاں گا حیدر کرار دے پتراں دی کی شان ایں۔

نعرہ تکبیر اللہ اکبر نعرہ رسالت یارسول اللہ

ہو حلقہ، یاراں توں بریشم کی طرح نرم

قرآن پاک وچہ اللہ تعالیٰ فرماندا اے۔

رُحَمَاءُ بَيْنَهُمْ تے اَشِدَّاءُ عَلَى الْكُفَّارِ۔

اقبال نے فرمایا جدوں یاراں وچہ بیٹھا ہوئے ریشم نالوں نرم ہندا اے۔ یاراں وچہ ریشم ایں۔

ہو حلقہ یاراں تو بریشم کی طرح نرم

اور رزم حق و باطل ہو تو فولاد ہے مومن

اباجان اگر اک پانی دا پیالہ مل جائے۔ میرے اعصاب جواب دے گئے نے۔ باپ نے آکھیا پتر میرے قریب آ۔ آپ نے بیٹے نوں سینے نال لایا۔ اپنی

پیاسی زبان کڈھ کے۔ علی اکبر دی زبان اُتے رکھ دتی۔ فرمایا دیکھ پتر! دیکھ تیرا ابا حسین بھی پیاسا اے۔ تیرا نھا بھائی پیاسا گیا۔ پتر! نھی سکینہ پیاسی آ۔ پیاس دی گل نہ کر۔ جلدی کر۔ علی اکبر میں پیا ویکھنا جنت دے دروازے کھلے ہوئے نے۔ جنت دے دریچے کھل گئے نے۔ حوراں پتراں انتظار پیاں کر دیاں نے۔ نانا تیرے لئی کوثر دا پیالہ لیکے آوندا اے۔ جاؤ علی اکبر۔ اوندے پتر نوں مڑ مقتل دی طرف باپ نے ٹور یا۔ یکبارگی یزیدیاں جدوں حملہ کر دتا۔ ہر پاسیوں وار ہون لگ پئے۔ اک ظالم دا وار ایناں کاری ہویا۔ کہ نیزے دی انی سیدنا علی اکبر دے سینے وچوں پار ہو گئی۔ گھوڑے توں نڈھال ہو کے زمین اُتے جا پئے۔ خاک کربلا تے امام عالی مقام دا جوان پتر پیا تڑفدا اے۔ تڑفدے پئے نے خون دے فوارے نکل پئے۔ خیمیاں دی طرف منہ کر کے پتر نے آواز دتی اَدْرِکْنِیْ یَا اَبَتِ۔ ابا جی میں چلیا جے آ کے اپنے پتر نوں سنبھال لئو۔ آ کے مینوں سنبھال لئو۔ مینوں آسرا دے دیو۔ مینوں سہارا دے دیو۔ ابا جان میں چلیا جے۔ میں جا رہیا جے۔ اَدْرِکْنِیْ یَا اَبَتِ کہی آ وآ کے مینوں سانبھ لوو سانبھ لوو۔ ابا حضور میں جا رہیا واں پتر دی ہلکی جئی آواز امام پاک دیاں کناں وچہ پئی امام نے سنیا پتر پیا کہندا امیں جا رہیا جے۔ امام علی مقام رضی اللہ عنہ فوراً اُٹھے۔ پیراں وچ جتیاں کوئی نہیں سر اُتے دستار مبارک کوئی نہیں۔ جدوں پتر دی آواز آئی ننگے سر تے ننگی پیریں۔ امام دوڑ پئے پتر نوں تلاش کر دے نے۔ لاشاں پرت پرت کے ویکھدے نے علی اکبر کدھرے نظر نہیں آ دینے۔ دل والیاں آکھیا۔ نظر کنج اون پتر دنیا توں ٹر جائے تے کہندے نے اکھاں دا نور چلا گیا۔ اج امام دیاں اکھاں دا نور پیا جاندا پتر کہندا اَدْرِکْنِیْ ابا حضور پئے کہندے نے پتر ا توں مینوں نظر نہیں اوندا۔ علی اکبر توں کتھے ویں۔ پترا مینوں اکواری فیر پتر کہہ کے پکار اک

واری فیر باپ کہہ کے پکار۔ اک ہلکی جئی آواز ابھری کربلا وچوں اور کنی اور کنی ہلکی جئی آواز سی امام نے لاشاں ہٹائیاں تھلے علی اکبر کمان دی طرح دوہرے ہوئے کربلا چہ ڈگے ہوئے۔ اللہ اکبر یار و کمال حوصلہ امام حسین رضی اللہ عنہ دا۔

خدا دی قسم ایں۔ دنیا دی تاریخ وچہ ایہو جئی استقلال دی مثال نہیں ملدی۔ زمین کربلا تے بیٹھ گئے جوان پتر دا سر اپنیاں پٹاں تے رکھ لیلے۔ اپنیاں مبارک ہتھاں نال پتر دیاں گلاں نوں سیلان لگ پیئے۔ انگلاں نال بیٹے دیا زلفاں وچہ کنگھی کرن لگ پیئے۔ تے کناں نال لب جوڑ کے کہندے نے۔ پترا اکھاں کھول کے ویکھ۔ تیرا ابا تیرے سرہانے اُتے موجود اے۔ ویکھ علی اکبر میں آیا واں۔ سیدنا علی اکبر نے آکھاں کھولیا۔ نگاہاں کھول کے ویکھیا۔ تے ابا حضور سرتے تشریف فرمانے۔ باپ دا مکھڑا ویکھ کے علی اکبر ہسن لگ پیئے۔ باپ نہال ہو کے کہندا اے پترا قربان جاواں۔ پترا وال وال زخمی اے۔ پورا جسم تیرا گھائل اے زخماں نال چور ہو چکیاں۔ پترا ہسیا۔ کیوں ایں۔ سیدنا علی اکبر کہندے نے ابا جان میں کیوں نا ہساں ابا جان مینوں شدت دی پیاس لگی ہوئی سی۔ میرے گلے وچہ کنڈے پیئے رینگدے سن۔ ابا جان ویریاں نے میرا سارا جسم گھائل کر دتا۔ وال وال میرا زخمی اے۔ ابا جان میں کیوں نہ مسکراواں کملی والے آقا صلی اللہ علیہ وسلم نے کوثر دا جام پلا دتا جے۔ میرے زخم مندمل ہو گئے نے۔ میریاں تکلیفاں دور ہو گئیاں نے دوسرا پیالہ نبی دے دست کرم نے کوثر دا پھڑیا ہویا اے۔ تے میں عرض کیتی یا رسول اللہ مینوں دوجا پیالہ بھی پلاؤ۔ تے حضور صلی اللہ علیہ وسلم مسکرا کے فرماندے نے علی اکبر دوجا پیالہ توں کوثر دی نہر اُتوں آ کے پیویں ایہہ پیالہ میں تیرے ابے حسین واسطے لیکے آیا ہاں۔ ابا جان اوہ سامنے محمد رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم آ رہے نے۔

دو گھڑیاں رک جا تقدیرے نے مینوں لکیاں توڑ نبھالین دے
آپے تن حوالے کر دیساں ان میری جان دا راکھا لین دے

پتر ہسیا کیوں ایں۔ فرمایا دیکھو ابا جان سامنے محمد مصطفےٰ رحمۃ للعالمین ﷺ تشریف فرمانے حضور آئے نے۔ میں قربان جاواں امام تیری استقامت اُتوں۔ گود چہ جوان پتر نے زندگی دی آخری ہچکی لئی۔ امام پاک دی گود چہ جوان پتر جام شہادت نوش کر گیا۔ انا اللہ وانا الیہ راجعون خیمیاں دے سامنے پتر دی لاش نوں اٹھایا۔ باپ سن پتر دے دفن دی واری آئی تدفین دی۔

جب خاک پر لٹا چکے لاش پسر امام
تادیر روئے اور یہ زمین سے کیا کلام

اکھاں اشکبار نے زمین نال مخاطب نے امام اے کربلا دی خاک توں مٹی ایں۔ توں خاک کربلا ایں

جب خاک پر لٹا چکے لاش پسر امام
تادیر روئے اور زمین سے کیا کلام
کہ میں ابن ابو تراب ہوں مظلوم تشنہ کام

اے کربلا دی خاک توں مٹی ایں۔ تے میں مٹی والے دا پتر آں۔ بوتراب دا معنیٰ مٹی والا۔

میں ابن بوتراب ہوں مظلوم و تشنہ کام
اور ہے یہ میرا لخت جگر بدر لالہ نام
ایذا نہ دیجیو یہ میرا گلعذار ہے

ایہہ کربلا دی مٹی میں اپنے دلدے ٹکڑے نوں تیرے حوالے کرن لگاں

ایذا نہ دیجیو یہ میرا گلعذار ہے
برچھی کے پھل سے اس کا کلیجہ فگار ہے
اٹھارہ سال کی ہے یہ دولت حسین کی
اب ہے تیرے سپرد امانت حسین کی
اور اے کربلا کی خاک اس احسان کو نہ بھول
تڑپی ہے تجھ پہ لاش جگر گوشہ رسول

قربان جاواں امام دی استقامت توں۔ یار سارے ای ٹر گئے سب ٹر گئے۔ علی اکبر ٹر گیا قاسم ٹر گئے عون و محمد ٹر گئے۔ بھرا ٹر گئے۔ عباس ٹر گیا۔ ایہد اوپر عمر ٹر گیا۔ عثمان و ابو بکر چلے گئے۔ سارے ٹر گئے۔ اجے بھی امام حسین رضی اللہ عنہ انج کھلوتے ہوئے نے جیہویں کربلا وچہ ہمالیہ دا پہاڑ کھلوتا ہویا اے۔ اوئے ایناں موتاں ایناں شہادتاں۔ اوسان خطا نہ ہو گئے۔ حواس باختہ نہ ہو جائے۔

کربلا دی تاریخ دسدی اے۔ نہ حواس باختہ ہوئے نال اوسان خطا ہوئے کھڑے نے اوہو ارادہ۔ سب چلے گئے نے۔ الحمد اللہ میں اپنی ہتھیں اپنا سارا ٹبر ٹور چھڈیا۔

دل والیاں کہیا دیکھو امام دی ونڈ۔ امام عالی مقام رضی اللہ عنہ جے آپے پہلے شہید ہو جاندے۔ دیکھو جی بعد وچہ جی آئے سب توں پہلاں جے امام پاک شہید ہو جاندے تے نتیجہ ایہہ نکلدا۔

علی اکبر بھی جنگی قیدی بن جاندے۔ قاسم جنگی قیدی بن اندے۔ عون و محمد جنگی قیدی بن جاندے۔ عثمان و ابو بکر جنگی قیدی بن جاندے۔ جاناں تے بچ جاندیاں انہاں دیاں۔ جیویں زین العابدین بچ گئے سن۔ بیمار ہون دی وجہ دے نال۔ اگر امام عالی مقام پہلاں نمبر خود شہید ہو جاندے۔ سارا ای ٹبر بچ جاناسی۔

لیکن یارو تعجب دی گل اے۔ امام نے اپنیاں ہتھاں نال ساریاں نوں شہید کرایا۔ اپنیاں ہتھاں نال شہید کرا کے آخر وچہ آپ آئے۔ سنو دل والیاں دی سوچ اوڑ آہندے نے انج جاپدا اے جیویں امام پاک نے جنگ دی ونڈ ایہہ خود کیتی امام نوں بھی پتہ سی جے میں پہلے خود شہید ہو گیا۔ اصل دشمن تے میں واں یزید دا۔ گل مک جانی ایں۔ باقی جنگی قیدی بن جانے نے ٹبر سارا بچ جائے گا۔ دل والیاں آکھیا ونڈ خود کیتی امام پاک پہلاں خود نہیں گئے۔ سب توں آخر امام نے اپنا نمبر رکھیا۔ حکمت ایہہ دے وچہ ایہہ سی امام جاندے سن جے میں کلا پہلاں شہید ہو گیا۔ سارا ٹبر پچھوں جنگی قیدی بن جانا اے۔ یزید نے میری شہادت دے بعد ممکن اے علی اکبر کولوں بیعت دا تقاضا کرے۔ ممکن ایں میرے بعد جنگی قیدی ابوبکر کولوں بیعت دا تقاضا کرے ممکن اے میرے بھرا عباس کولو بیعت دا تقاضا کرے۔ میں تے شہید ہو کے ٹر جانا۔ ہوسکدا جنگی قیدیاں وچوں بتقاضائے طبع بشریت ہوسکدا کوئی ڈول جاندا تے میری اولاد وچوں کوئی ڈول گیا۔ تے حسین تیری قربانی رائیگاں چلی جائے گی۔ امام نے سب نوں پہلاں شہید کرادتا۔ عون و محمد شہید کرا دتے۔ قاسم و علی اکبر شہید کرا کے عثمان و ابوبکر قربان کرا کے بھراواں بھتیجیاں، بھانجیاں پتراں نوں قربان کرا کے آخیر وچہ تاں آئے ناں کوئی باقی رہوے ناں یزید کیسے کولوں بیعت دا تقاضا کرے۔ تے ناں خاندان نبوت اُتے بدنما دھبا لگے رہی گل زین العابدین دی۔ تے تاریخ کربلا وچہ اوندا اے۔ بیمار پتر جدوں آیا۔ علی اکبر دی شہادت دے بعد۔

نوجوانوں وفا سکھنی جے تے سید زادیاں توں سکھو۔ خدا تعالیٰ حضور ﷺ دا صدقہ سب نوں ماں باپ دی وفا عطا کرے۔ ماں نال وفا کرو تے پیو نال وفا کرو۔ اوکھے ویلے اپنے آپ نوں قربان کر دینا۔

ایہہ سیدزادیاں دی رسم وفا اے سارے جدوں دنیا توں ٹر گئے۔ شدت دا بخار چڑھیا زین العابدین نوں۔ حضرت امام حسین دے درمیانے پتر علی اوسط نام علی اوسط لقب زین العابدین تے سجاد۔ شدت دا بخار چڑھیا ہویا۔ ڈگدیاں ڈھیندیاں خیمے وچوں نکلے۔ امام پاک دے قدماں تے ڈگے ہوئے نے۔ امام پاک دے قدماں نوں چمدا اے پتر۔ نگاہ پا کے ویکھی بیمار پتر پیراں وچہ ڈگیا ہویا اے۔ پتر نوں چکیا زین العابدین تینوں شدت دا بخار اے۔ پتر کیوں آیا ہیں سیدنا زین العابدین آبدیدہ ہو کے کہندا اے ابا حضور میریاں اکھاں نے علی اکبر دی تڑپدی لاش نوں ویکھیا میں اپنا تڑپدا بھرا دیکھیا میں ننھے علی اصغر دی گردن وچہ تیر وجدا ویکھیا ابا حضور میں عون ومحمد نوں شہید ہندیاں ویکھیا۔ خورے کنج برداشت کیتا۔ حوصلہ کیتا۔ لیکن ابا حضور خدا دا واسطہ میں تہانوں خاک کربلا وچہ تڑپدیاں نہیں دیکھ سکدا۔ میری غیرت دے منافی اے۔ میں تہاڈا پتر آں۔ پتر دی موجودگی وچہ ابا جی تسیں کیوں تیاری پئے کردے او۔ آپ نے فرمایا پتر کھڑے ہو کے میری گل سن۔ زین العابدین کھڑے ہو گئے پتر کھلوتا اے۔ اک پاسے باپ اے۔ اک پاسے بیٹا اے اک روایت وچہ آندا ابا حضور امام عالی مقام رضی اللہ عنہ نے سیدنا زین العابدین دا ہتھ پھڑ کے دبایا۔ باپ نے پتر دا ہتھ دبایا۔

اک روایت وچہ اے پتر نوں سینے نال لالیا۔ اپنی زبان کڈھ کے زین العابدین دی پیاسی زبان اُتے رکھ دتی۔ باپ نے اپنے لب پتر دیاں لباں نال جوڑے۔ تے امام عالی مقام رضی اللہ عنہ نے فرمایا۔ جیہڑا فیض نانے نے اپنے تھک مبارک نال عطا فرمایا سی۔ پترا جیہڑا فیضان نبوت مینوں محمد عربی صلی اللہ علیہ وسلم کولوں ملیا سی۔ میں اوہ فیضان نبوت بیٹا تیرے حوالے کر کے جا رہیا واں۔ اوہ امانت جیہڑی رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم نے مینوں دتی سی اوہ امانت پترا میں تینوں دے

رہیاں۔ میری زبان چوس لے۔ میں بھی اپنے نانے دی زبان چوس کے فیضان نبوت حاصل کیتا سی۔ ہن توں میری زبان چوس کے فیضان ولایت حاصل کر لے۔ فیضان شہادت حاصل کر لے کناں نال لب جوڑ کے فرمایا تیری شہادت اللہ دی مشیت نہیں۔ تیری شہادت قضائے الٰہی نہیں۔ تیری شہادت مرضی مولا نہیں۔ میں اللہ دی مرضی اُتے پیا چلناں۔ رب دی مرضی ایہہ وے پترا توں زندہ رہناں اے اللہ تعالیٰ نے تینوں زندہ رکھ کے قیامت دیاں کندھاں تک حضرت فاطمہ رضی اللہ عنہا دی اولاد دا نام ونشان باقی رکھنا این پترا واپس جا بیٹے نوں باپ دی گل سمجھ وچہ آ گئی۔ بادل نخواستہ زین العابدین واپس آ گئے۔

میں قربان جاواں جدوں شہادت دی گھوڑی اُتے بیٹھن لگا۔ امام عالی مقام خود ارادہ شہادت فرماندے نے۔ تھوڑی دیر واسطے دل ملول ہو گیا۔ تھوڑی دیر واسطے امام دیاں اکھاں آبدیدہ ہو گئیاں۔ دو شبنم دے قطرے امام دیاں اکھاں وچہ تیرن لگ پئے۔ کول بھین کھلوتی ہوئی سی۔ قربان جاواں قدم قدم تے بھین سہارے دیندی جا رہی اے۔ سیدہ زنیب رضی اللہ عنہا کھلوتیاں ہوئیاں سن۔ ویر دیاں اکھاں وچہ شبنم دے قطرے ویکھ کے۔ سیدہ زنیب رضی اللہ عنہا آکھن لگیاں میریا بہادر ویرا میریا دلیر ویرنال۔ توں اپنیاں ہتھاں جوان پتر نوں ٹوریا سی۔ تیریاں اکھاں وچہ آنسو میں نہیں ویکھے۔ ویرا توں علی اصغر نوں قربان کر کے آیاں۔ میں تینوں روندیاں نہیں ویکھیا۔ میرے ویر حسین ہن تیری واری آئی اے۔ تیریاں اکھاں وچہ آنسو میں پئی دیکھدی آں امام عالی مقام رضی اللہ عنہ نے آکھیا بھین جی تساں ٹھیک فرمایا۔ میں علی اکبر نوں ٹوریا سی۔ شبنم دے قطرے میری اکھ وچہ نہیں آئے۔ میرے بھائی بھتیجے شہید ہو گئے۔ آنسوآں نوں میں اپنی اکھ وچہ نہیں آن دتا۔ آپا جان بے اختیار اک سوچ آئی اے۔ جیہڑی سوچ نے مجبور کیتا

اے۔ اکھے ویرا کی سوچ آئی اے۔ امام عالی مقام رضی اللہ عنہ فرماندے نے آیا حضور
ئیں سوچنا جدوں قاسم میدان شہادت وچہ گئے سن۔ میں ایہناں نوں تیار کیتا
تھپکیاں دتیاں۔ پیار دتا میں دلاسے دے کے پتر نوں شہادت داراہی بنا کے ٹور دتا۔
میں بھتیجے قاسم نوں شہادت داراہی بنا کے ٹور دتا۔ عملدار عباس رضی اللہ عنہ نوں میں ٹوریا
بھیناں میں پیا سوچناں واں۔ ہر جان والے نوں میں تھپکیاں دنیدا رہیا۔ تسلیاں
دنیدا رہیا۔ حوصلے دیندا رہیا بھین میں پیا سوچنا واں ہن میری واری آئی اے۔
ہن میں چلیا واں میرے سر تے کوئی نہیں جیہڑا مینوں تھپکی دیوے۔ کون اے
جیہڑا مینوں تسلی دیوے۔ کون اے مینوں تسلی دیوے۔ کون اے مینوں حوصلہ
دیوے بھین جھپا مار کے کہندی۔ ویرا تینوں تسلی دین واسطے تیری بھین زینب جے
موجود اے۔ آ ویرا زینب دے ہتھ تیری کنڈ اُتے۔ بھین دے ہتھ بھی نے تیری
ماں دے ہتھ بھی نے اللہ اکبر

میں قربان اوس شیر دل زینب توں۔ میں قربان اوس بہادر زینب توں۔
اوکھے ویلے عورتاں دین کر دیاں کی کجھ کر دیا نے۔ ویکھو ساڈے امام عالی مقام
رضی اللہ عنہ دل اُتے تھوڑی جئی بدلی چھائی اے غم دی۔

بھین نے آ کے تھاپڑے مار کے امام حسین رضی اللہ عنہ دے حوصلے نوں بیدار
کر دتا۔ لے ویرا میں تینوں ٹورنی آں۔ کیوں نہ ٹوراں ویرا۔ ویر جدوں لاڑے
بن دے نے بھین گھوڑیاں دیاں لگاماں پھڑ دیاں نے بھین ویراں دیاں گھوڑیاں ٹور
دیاں نے۔ بھیناں ویراں دیاں گھوڑیاں توں سہرے گاندیاں گھوڑیاں ٹور دیاں۔
قربان جاواں۔ سیدہ زینب رضی اللہ عنہا توں۔ اج کربلا دے میدان وچہ تساں ویر دی
گھوڑی نوں جنت دا لاڑا بنا کے ٹور دتا۔ بھیناں سہرے گاندیاں نے۔ تسیں کربلا
دے میدان وچہ عزم وہمت دی داستان بن کے کربلا دے میدان وچہ امام حسین

رضی اللہ عنہ لئی شجاعت دی پیامی بن گئی۔ عزم ہمت دی پیامی بن گئی۔ عزم وہمت دی رہنما بن گئی۔ امام عالی مقام رضی اللہ عنہ نو بھین نے تسلیاں دتیا قربان جاواں اوس کربلا دے شیر توں۔ اپنی عاقبت آباد کرلئی۔ امام حسین رضی اللہ عنہ جدوں شہید ہون واسطے چلے تاریخ کربلا پڑھ کے ویکھ لوو۔ شیعہ حضرات دیاں کتاباں وچہ بھی موجود اے سنی حضرات دیا معتبر کتاباں وچہ موجود اے۔ امام ہر خیمے وچہ جاندے نے۔ ہر خیمے وچہ بنفس نفیس۔ جدوں اپنی واری آئی سب توں پہلاں امام عالی مقام رضی اللہ عنہ اپنی بھین زنیب دے خیمے وچہ آیا اللہ اکبر

بھین نے جدوں اپنے دلوں ٹور دتا۔ جاویرا تے بھین آئی اپنے خیمے وچہ تے امام عالی مقام رضی اللہ عنہ کہن لگے۔ میں ذرا سنگیاں ساتھیاں نوں اپنا دیدار کرالواں۔ بھین زینب رضی اللہ عنہا دے خیمے وچہ ویر حسین رضی اللہ عنہ آیا۔ خیمے دے دروازے اُتے کھلوتا ہویا۔ چند لحیاں واسطے نظراں بھین بھرا دیاں ٹکرائیاں۔ لباں تے سکوت دیاں مہراں لگ گئیاں۔ اچانک امام پاک رضی اللہ عنہ نے اپنے مبارک لب کھولے فرمایا بھیناں مینوں حوصلہ دین والی ایں۔ مینوں تسلیاں دتیاں نی۔ مینوں شہادت دا لاڑا بنا کے ٹوڑیا ای۔ ہن ویر دی گل سن لے۔ ویرا اک گل کرن آیا اے۔ میریا ویرا کی حکم ایں۔ کی کہن آیا ایں امام عالی مقام رضی اللہ عنہ نے فرمایا بھین ہنے کربلا وچہ جانا اے چند گھڑیاں وچہ میں جام شہادت نوش کر جانا اے۔ دنیا دے کیتاں مینوں ٹٹ کے پے جانا۔ میری جان دے پیاسے نے۔ ایہہ ہن بھیناں میرے نال گلاں پئی کرنی ایں۔ چند لحیاں دے بعد تیرا ویر حسین بھی دنیا توں ٹر گیا ہونا اے۔ ویرا گل کی کرنی ایں جلدی گل کر۔ جنت دے در یچے کھلے ہوئے نے۔ ویرا کی کہنا چاہناں ایں امام عالی مقام رضی اللہ عنہ نے فرمایا۔ گل ایہہ کرن آیا ہاں میں تے توں دونویں بھین بھرا داں۔ بھیناں میں تے توں

دو ہاں نے دودھ پیتا خاتون جنت دا۔ ساڈی ماں خاتون جنت ساڈی ماں قرآن خواں۔ ساڈی اماں تہجد گذار۔ ساڈی اما سیدہ فاطمہ طیبہ طاہرہ۔ ذاکرہ شب بیدار ماں دی اولاد آں جیہدا دودھ میں پیتا۔ اوسے ماں دا دودھ بھیناں توں پیتا۔ ہمشیرہ میں آخری گل کرن آیاں۔ میں دنیا توں ٹر جانا ہے چند گھڑیاں دے بعد۔ میری لاش نوں توں تڑپدیاں ویکھنا اے

میں کربلا وچہ مرغ بسمل دی طرح تڑپدیاں ہونا اے۔ کربلا دی داستان مک جانی ایں۔ کہانی مک جانی ایں۔ آخری چراغ بھی گل ہو جانا اے گل ایہہ کرن آیا۔ اسیں دھی پتر آں ماں فاطمہ رضی اللہ عنہ دے اساں دودھ پیتا اے صابرہ دا۔ ساڈی اماں صابرہ ساڈا ابا علی صابر ساڈا نانا کملی والا صابر۔

بھیناں میں شہید ہونا اے۔ انہاں نکیاں نکیاں بچیاں دا توں سرپرست بننا ایں۔ بھیناں توں سرپرستی کرنی ایں۔ زین العابدین رضی اللہ عنہ بیمار پتر ایہنے قیدی بن جانا اے۔ میری ننھی دھی سکینہ نے قیدی بن جانا اے۔ شہربانوں نوں بیڑیاں لگ جانیاں نے۔ پاک دامن بیبیاں قیدی بن جانیاں نے۔ اودھروں میری ی لاش تڑپدی ہوئے گی۔ ایدھر دھی قیدن بن دی ہوئے گی۔ میرا پتر قیدی بن دا ہوئے گا۔ گل ایہہ کرن آیاں بھیناں دوہری تلوار چل جانی ایں۔ اک پاسے ویر تڑفدا ہووے گا۔ اک پاسے سکینہ قیدن بن دی ہوئے گی۔ دوہری تلوار چلنی ایں۔ بھیناں مینوں امید اے۔ توں فاطمہ دا دودھ پیتا اے۔ ایڈی ہنیری چلنی آں۔ تے بھیناں صبر اِنج کرکے دسناں ای۔ جیویں ساڈی ماں فاطمہ نے۔ محمد مصطفیٰ صلی اللہ علیہ وسلم دے وصال اُتے صبر کیتا سی۔ سنو سیدہ فاطمہ رضی اللہ عنہا انہاں دی ماں میں قربان جانواں بانوئے علی توں سیدہ فاطمہ

پہلاں علامہ اقبال دی گل سنو۔ شاعر مشرق کہندے اوہ سیدہ فاطمہ رضی اللہ عنہا

تیری قسمت توں قربان۔اے جنت دیاں حوراں دی سردارے۔فاطمہ خاتون جنت تیرے مرتبے توں قربان۔شاعرانہ تخیل اقبال صاحب دا اقبال نے آکھیا۔

مریم از یک نسبت عیسیٰ عزیز

سیدہ مریم اکوای نسبت اے۔عیسیٰ دی ماں این۔مریم عیسیٰ دی ماں این گل اے بس۔حضرت عیسیٰ علیہ السلام دی ماں تے بڑی پیاری اے مریم امت نوں۔محبت اے مریم نال اقبال نے آکھیا۔

مریم از یک نسبتے عیسیٰ عزیز

پراز سے نسبت حضرت زہرہ عزیز

مریم ایس گل تے پیاری اے کہ مریم دی اک نسبت اے عیسیٰ علیہ السلام دی ماں اے۔پر قربان جاواں فاطمہ رضی اللہ عنہا تیری شان توں۔تینوں رب نے ترائے نسبتاں عطا فرمائیاں نے تن نسبتاں اکھے کہڑی۔اقبال نے آکھیا۔

بانوئے آں تاجدار ہل اتیٰ

مرتضےٰ مشکل کشا شیر خدا

خیر سنو مریم دی اک نسبت اے۔حضرت عیسیٰ علیہ السلام دی ماں این۔پر فاطمہ رضی اللہ عنہا قربان جاواں تینوں ترائے نسبتاں نے پہلی نسبت ایہہ وے۔تیرا ابا رحمتہ اللعالمین این۔توں رحمتہ اللعالمین دی بیٹی این۔دوسری نسبت ایہہ دے تیرا شوہر تیرے سر دا سائیں حیدر کرار مشکل کشا شیر خدا وے۔تیسری تیری رحمت دی نسبت ایہہ وے۔اے فاطمہ توں اوس پتر دی ماں این۔جیہڑے پتر نے قیامت تک لئی۔پورے خاندان دے ناں نوں چار چند لگا دتے نے۔حسین دی امی فاطمہ علی دی بیوی فاطمہ۔امام الانبیاء دی بیٹی فاطمہ بڑی عظیم شان اے۔

فاطمہ دی شان سن۔نبی دی لاڈلی بیٹی نبی دی نور نظر فاطمہ اوہ فاطمہ

جہنوں دیکھیاں بغیر دل مصطفےٰ ﷺ نوں قرار نہیں اوندا۔ جدوں رحمت للعالمین نے دنیا توں۔ پردہ فرمایا۔ حضور ﷺ اوجھل ہو گئے۔ آفتاب نبوت جدوں غروب ہو گیا۔ دھی نے اک قصیدہ آکھیا۔ حضرت فاطمہ رضی اللہ عنہا نے آکھیا فراق مصطفےٰ وچہ غراق مصطفےٰ وچہ سیدہ فاطمہ نے اک قصیدہ آکھیا۔ پہلا شعر اوہدا سنو فاطمہ رضی اللہ عنہا کہندیاں نے۔

صَبَّتْ عَلَيَّا مَصَائِبُ لَوْ اَنَّهَا

ابا جان کملی اعلے ﷺ دی موت دے نال میرے تے اینیاں مصیبتاں انڈیلیاں گئیاں نے اینیاں مصیبتاں میرے تے روہڑیاں گئیاں نے اینیاں مصیبتاں فاطمہ تے پے گئیاں نے نبی دے وصال نال۔ اینیاں مصیبتاں پیاں نے اینیاں مصیبتاں نے ایڈیاں مصیبتاں پیاں نے ایہہ مصیبتاں جے کدی دن اُتے پے جاندیاں تے دن مصیبتاں جر کے رات اُتے تبدیل ہو جاندا۔ کتنا حسین تخیل اے ایہہ مصیبتاں کدی دن اُتے پون۔ تے دن رات بن جائے۔ لیکن میں صبر کیتا حضرت فاطمہ رضی اللہ عنہا کہندیاں نے میں صبر کیتا۔ اج کربلا وچہ حسین کہندے نے اے میری بھین ویکھ کہڑی ماں دی توں دھی ایں کیندا دودھ پیتا ای ماں دی طرح صبر کرنا ای۔ ویکھیں میں ٹر جانا اے۔ دوہری تلوار چلنی آں۔ خاندان نے قیدی بن جانا ایں۔ میری لاش تڑفدی ہوئے گی۔ بھیناں واویلا نہیں کرنا۔ نالہ وشیون نہیں کرنا چیخ وپکار نہیں کرنا۔ ویکھیں اپنے پردے دا تحفظ کرنا۔ خاندانِ نبوت دی آبرو دا خیال رکھنا۔ امام پاک رضی اللہ عنہ ایہہ گلاں پئے فرماندے نے۔

سیدہ زینب رضی اللہ عنہا اوہدے سینے نال لالیندیاں نے۔ ویرا توں جو پیا کہنا اے تیری بھین زینب ایس توں ودھ صبر کر کے دسے گی۔ اللہ اکبر

حضرت شہر بانو رضی اللہ عنہا

ہن او وفادار رفیقہ حیات امام عالی مقام رضی اللہ عنہ دی رفیقہ حیات قدم قدم اُتے وفاواں نبھان والی سیدہ شہر بانو کول آئے۔ شہر بانو زندگی دا آخری دیدار ای۔ میری آخری ملاقات ای۔ توں میرے نال بڑی نبھائی اے۔ بڑا صبر کیتا اے بڑا حوصلہ کیتا ای شہر بانو ایران دے تخت وتاج توں لیکے کربلا دے ریگزار تک قدم قدم تے میرا ساتھ دتا ای۔ شہر بانو چند لمحے زندگی دے باقی نے رج کے دیدار کر لے۔ میں جار یاؤں شہر بانو میں چلیاواں میں جار ریاواں صبر کرنا ای۔ صبر کرنا ای۔ ایہہ آخری ملاقات ای۔ شہر بانو الوداع میں چلیاواں یاد رکھیں میں لجپال آں ایتھے پیاسان جریاں نی۔ کربلا وچہ پیاس برداشت کیتی آ۔ میں وعدہ کر کے جار ہیاں میدان محشر وچہ تینوں اپنے ہتھاں نال کوثر دا جام پلاواں گا۔ محشر وچہ نبھاواں گا ہن شہر بانو میں چلیاواں قربان جاواں ایہناں صابراں توں شہر بانو بھی آکھیا میں صبر کراں گی۔ حوصلہ رکھاں گی تساں جس حوصلے نال اپنی اولاد قربان کرائی اے۔ شہر بانو کہندیاں میں بڑیاں بڑیاں ایران دیاں جنگاں ویکھیاں۔ میں بڑے بڑے بہادر دیکھے نے۔ میں بڑیاں بڑیاں جنگاں وچہ بڑے بڑے سورمے ویکھے نے بڑے بڑے شاہسوار ویکھے نے۔ میں بادشاہ دی بیٹی آ۔ کئی جنگاں نوں بچشم خود ویکھیا۔ لیکن میرے سر دے سائیں حسین پاک آ تیرا حوصلہ تیرا استقلال تیرا صبر تیری استقامت تیری شجاعت ایسی اے خدا دی قسم ایسا نہ میں کوئی ویکھیا۔ ناں قیامت تک کوئی ماں جن سکدی اے۔

نعرہ تکبیر اللہ اکبر نعرہ رسالت یارسول اللہ

آیا میدان کرب وبلا وچہ امام عالی مقام رضی اللہ عنہ قربان جاواں نبی دے موہڈیاں تے سوار ہون والا اج ریگزار کربلا وچہ پیا نکلدا اے۔ دوش نبوت دا

سوار۔ اج دوش شہادت تے سوار ہو کے آیا۔ میدان کربلا وچہ نکل کے امام عالی مقام رضی اللہ عنہ نے اتمام حجت واسطے امام حسین رضی اللہ عنہ نے فرمایا اوہ زر پرستو حوس دے پجاریو اوہ دولت دے پجاریو تساں میرا سارا خاندان قربان کر چھڈ یا۔ ذبح کر چھڈ یا جے۔ میرا چھ مہینے دا نکا جیہا پتر۔ ذبح کر چھڈ یا جے۔ میری اٹھدی جوانی علی اکبر نوں ذبح کر چھڈ یا جے میرے قاسم نوں شہید کر چھڈ یا جے۔ میرا پورا خاندان تہہ تیغ کر چھڈ یا جے۔ اوہ یزیدیو۔ حوس پرستو۔ سید آں لجپال آں جھوٹھا وعدہ نہیں کراں گا۔ سید قول نبھاندا اے،۔ ہن بھی میں وعدہ کرنا ہاں۔ میرا رستہ چھڈ دیو۔ مینوں جان دیو۔ سارے خون معاف کر چھڈاں گا۔ امام نے ایہہ کوئی بزدلی واسطے نہیں۔ امام نے گل ایس واسطے کیتی قیامت دے میدان وچہ کدھرے کوئی ایہہ نہ آکھے کہ امام پاک رضی اللہ عنہ نے ساڈے کولوں فرصت نہیں سی منگی۔ آپ نے اوہ دروازہ بھی بند کرنا چاہا۔ ہن بھی میرا رستہ چھڈ دیو سارا خون معاف کر دیا گا۔ لیکن انہاں دنیا دے کتیاں دے سامنے کسے نوں رے دی گورنری نظر پئی اوندی اے۔ کوئی کوفے دا گورنر بننا چاہندا۔ کسے نوں کوئی کسے صوبے دی امارت نظر پئی اوندی اے،۔ دنیا دے کتیاں نے امام دی کوئی گل نہیں سنی آپ نے فرمایا ویکھو تہاڈے سامنے کون کھڑا اے۔ بچشم خود ویکھو میں اوہ حسین آں جہدی خاطر محمد عربی صلی اللہ علیہ وسلم اپنے سجدے دراز کر دیندے سن۔ میری خاطر سجدے لمبے کر دیندے سن میں دوش مصطفےٰ صلی اللہ علیہ وسلم دا راکب آں جنہوں کملی والے صلی اللہ علیہ وسلم فرماندے نے نعم الراکب

سوار بھی بڑا سوہنا ایں۔ میں او ہو سوہنا سوار آں جیہڑا محمد مصطفےٰ صلی اللہ علیہ وسلم دے موڈھیاں تے۔ سوار ہندا رہیا۔ ظالمو خط لکھ کے بلایا جے۔ میں آیا نہیں میں بلا گیا تساں خود بلایا۔

تاریخ وچہ آندا اے خطاں دا تھیلہ امام پاک نے کھولیا۔ نام لے لے کے خط پڑھ کے سنائے۔ اوہ دنیا دے کتے جہناں خط لکھے سن کئی لوگ یزیدی لشکر وچہ موجود سن۔ نام لے کے لے تحریراں دسیاں۔ فلانیہ تیرا خط ای۔ فلاں ابن فلاں تیرا خط ای۔ ظالمو میں آیا نہیں مینوں بلا گیا۔ عرباں دی مہمان نوازی بڑی مشہور اے۔ کہندے نے عرب بڑے مہمان نواز نے۔ پر کوفیو تسیں ایس مثل نوں جھوٹھیاں ثابت کر دتا۔ عرب بڑے مہمان نواز نے چنگی میری مہمان نوازی کیتی جے بلا کے مہمان نوازی کیتی جے میرا علی اصغر کوہ چھڈیا جے۔ میرا علی اکبر قربان کر چھڈیا جے۔ میرے خاندان نوں تہہ تیغ کر چھڈیا جے۔

آپ نے فرمایا باز آ جاؤ ہن بھی وقت جے۔ انہاں دنیا دیاں کتیاں دیاں نگاہاں دے سامنے۔ دنیا دی حکومت سی۔

امام عالی مقام خطبہ دے رہے سن۔ ظالماں آکھیا سانوں تیرے خطبے دی ضرورت نہیں۔

سانوں تیرے عاقبت دے وعظ دی ضرورت نہیں اسیں دنیا دے کتے آں جوس دے پجاری آں۔ تیر مار کے اعلان جنگ کر دتا۔ قربان جاواں امام حسین رضی اللہ عنہ میدان کرب وبلا وچہ اے۔ جلد بازی وچہ یزیدی پے گئے۔ کدھروں حسین نوں کوئی کمک نہ آ جائے۔ کوئی مدد نہ آ جائے۔ پورے دے پورے لشکر نے امام حسین رضی اللہ عنہ اُتے حملہ کر دتا۔ جتنے قریب سن کتے دی طرح امام اُتے ٹٹ پئے کوئی تلوار دا وار کردا کوئی نیزے دا وار کردا کدھروں تیراں دی بارش آ رہی اے پورا جسم نازنین چھڈ گیا۔ جسم زخمی ہو گیا گھائل ہو گیا دیکھو اللہ تعالیٰ دا نظام قدرت نظام قدرت دیکھو حضور صلی اللہ علیہ وسلم نے جدوں سجدہ کیتا امام حسین رضی اللہ عنہ اپنے نانے دی کنڈ اُتے بیٹھے۔ تے روایت وچ آندا نبی پاک سجدہ ای لما کر دتا

جد تک حسین اُترے گا نہیں میں سجدہ لما کر دیاں گا۔ تن دفعہ تسبیح پڑھی سبحان ربی الاعلی۔ سبحان ربی الاعلی۔ سبحان ربی الاعلی دوتہرا کنڈ اُتے چڑھیا ہویا اے۔ نبی پاک تسبیح اُتے تسبیح پڑھدے چلے جا رہے نے۔ سبحان ربی الاعلی۔ سبحان ربی الاعلی۔ سبحان ربی الاعلی حضور تسبیحاں پڑھ رہے نے ست ہو گئیاں۔ نو ہو گئیاں۔ گیارہ ہو گئیاں تیرہ ہو گئیاں۔ اک روایت وچہ آوندا تسبیحاں اینیاں ودھ گئیاں ہن گنتی توں باہر نے۔ بہتر تسبیحاں حضور ﷺ نے پڑھیاں نے امام پاک کنڈوں اترے۔ تسبیحاں ہو گئیاں بہتر اج میدان کربلا وچہ تیر اُتے تیر پیا اوندا وار اُتے وار پیا اوندا اک روایت وچہ اوندا جدوں امام دے زخم گنے گئے۔ تے امام عالی مقام رضی اللہ عنہ دے جسم اُتے پورے بہتر زخم سن ساتھی بھی بہتر زخم بھی بہتر تے سجدے وچہ جیہڑیاں پڑھیاں سن نبی پاک ﷺ نے اوہ تسبیحاں بھی بہتر گویا امام عالی مقام دی روح کربلا وچہ پئی کہندی اے میرے نانا کملی والے ﷺ میری خاطر تسبیحاں دے بدلے حسین اک زخم کھا رہیا۔ تسیں بہتر پڑھیاں سن تے بہتر ای لے کے آیاں ہاں تے بہتر ای زخم کھادے نے سجدہ لمبا کیتا سا جے۔ اس سجدے دا صدقہ تساڈا حسین سجدے دا حق ادا کر کے جا رہیا اے۔ گھال کر کے جدوں زمین اُتے ڈگے اک دل والے آکھیا تیمّم کرن لگیا۔ نبی پاک ﷺ دا دوتہرا وقت اے جمعے دا وقت اے نماز دا کیتا تیمّم تیمّم کر کے گھوڑے تے کیتا قیام ڈگن لگیاں زمین اُتے کیتا رکوع تے گردن جدوں کٹی اودوں شمر دی تلوار تھلے سجدہ تیمّم کر کے گھوڑے تے قیام کیتا۔ ڈگن لگیاں رکوع کیتا۔ خاک کربلا تے جدوں گردن کٹھائی تے سجدہ کیتا۔

امام علی مقام رضی اللہ عنہ نے دسیا شان اے مومن دی مومن آسودگی وچہ ہووے تاں بھی اللہ دی یاد تے جے مصیبت وچہ ہووے تاں بھی خدا دا شکر مومن دی ایہہ

شان ایں مومن گھر وچہ ہووے تاں بھی سجدہ ریز گھر وچہ ہووے تاں بھی سجدہ۔ مسجد وچہ ہووئے تاں بھی سجدہ۔ میدان کارزار وچہ ہووے تاں بھی سجدہ مومن توں دنیا وچہ آیا سیں۔ پیدا ہویا سیں۔ تیری پیدائش ویلے ایہہ عالم سی جیویں سجدہ پیا کرنا ایں سجدے دی حالت وچہ آیا سیں۔ تیری دنیا وچہ پیدائش دلیل ایس گل دی اے کہ تینوں پیدا ای اللہ نے اپنیاں سجدیاں واسطے کیتا اے۔

سجدہ کیتا میدان کربلا وچہ اوراما م نے دسیا ایہہ جے شان محمد مصطفےٰ ﷺ دے دوتہرے دی۔ یارسول اللہ ﷺ تساں مسجد بنائی سی کملی والیاں ﷺ تیرے دادے مسجد بنائی۔ ابراہیم خلیل اللہ نے نانے محمد رسول اللہ ﷺ مسجد بنائی۔ اج کربلا وچہ تہاڈا دوتہرا سجدہ کر کے کربلانوں مسجد وچہ تبدیل کر رہیا اے۔

دشت بلا کو عرش کا زینہ بنا دیا
جنگل کو مصطفےٰ کا مدینہ بنا دیا

وآخر دعونا الحمدللہ رب العالمین

مولا میرے گناہاں نوں معاف کر دے تینوں تیرے نظام دا واسطہ ای
کر دے نامہ اعمال نوں صاف کر دے تیرے پیارے کلام دا واسطہ ای
تیرے نام توں جیہڑا فدا ہویا اوس حبشی غلام دا واسطہ ای
جیہڑا کربلا وچہ شہید ہویا تینوں اوس امام دا واسطہ ای
دنیا وچہ سلامتی بخش مینوں مولا دین اسلام دا واسطہ ای
نبی پاک نوں ہوئی معراج جتھے اوس اعلیٰ مقام دا واسطہ ای
بی بی ہو قیدی جدوں شام چلی اوس ڈھلی ہوئی شام دا واسطہ ای
جنہوں پی کے حسن شہید ہوئے اوس زہر دے جام دا واسطہ ای
کہیا بیبین نوں حضرت حسین نے جو اوس آخری سلام دا واسطہ ای

الحمد لله المستعان الذی خلق الانسان وعلمه البیان والتبیان والصلوٰۃ والسلام علی افضل الرسل سید السبل محمد صلی اللہ علیہ وسلم رسول الانس والجان وعلی آلہ وصحبہ الذین تصرفوا اعلان تحقیقھم الی اعلاء کلمات الرحمن○

ابابعد

فاعوذ باللہ من الشیطن الرجیم

بسم اللہ الرحمن الرحیم

وَلَا تَحْسَبَنَّ اللّٰهَ غَافِلًا عَمَّا يَعْمَلُ الظّٰلِمُوْنَ ۬ۚ

صَدَقَ اللّٰہُ مَوْلَانَا الْعَظِیْم وَبَلَّغَنَا رَسُوْلُہُ النَّبِیُّ الْکَرِیْمُ الْاَمِیْن○ وَنَحْنُ عَلٰی ذَالِکَ لَمِنَ الشَّاهِدِیْنَ وَالشّٰکِرِیْنَ وَالْحَمْدُ لِلّٰہِ رَبِّ الْعَالَمِیْنَ، قَالَ اللّٰہُ تَعَالٰی فِیْ شَانِ حَبِیْبِہٖ مُخْبِرًا وَّاٰمِرًا اِنَّ اللّٰہَ وَمَلٰئِکَتَہٗ یُصَلُّوْنَ عَلَی النَّبِیِّ یَاۤاَیُّھَا الَّذِیْنَ اٰمَنُوْا صَلُّوْا عَلَیْہِ وَسَلِّمُوْا تَسْلِیْمًا

اَلصَّلٰوۃُ وَالسَّلَامُ عَلَیْکَ یَا رَسُوْلَ اللّٰہِ

وَعَلٰی اٰلِکَ وَاَصْحَابِکَ یَا حَبِیْبَ اللّٰہِ

گرامی قدر مسلمان بھائیو! سیدنا امام عالی مقام رضی اللہ عنہ دی شہادت عظمیٰ میں تہاڈی خدمت وچہ عرض کر رہیا ساں حضرت امام حسین رضی اللہ عنہ دی بے پناہ عظمت اور آپ دی رفیع المرتیت ایہہ شان اے۔ کہ تقریباً پونے چودہ سو سال ایس حادثے نوں گزر چکے نے تیرہ صدیاں بیت چکیاں نے لیکن امام حسین رضی اللہ عنہ داغم اج تک عالم اسلام وچہ تازہ اے۔

دنیا دی کوئی مثال ایسی نہیں ملدی کوئی دنیا دا انسان ایسا نظر نہیں آندا جہدی موت اتے۔ جہدی شہادت اُتے دنیا نے اینے آنسو بہائے ہون۔ جنے حضرت امام حسین دی یاد وچہ بہائے جاندے نے

اصولی چیز اے کہ بڑے عزیز توں عزیز انسان دا انتقال ہوئے تے صدمہ دل نوں پہنچے لیکن زمانے دی گردش صدمیاں نوں فراموش کر دنیدی اے۔ مہینہ دو مہینے تن مہینے چار مہینے سال تک مرن والے دا صدمہ کیتا جاندا پھر دنیا دیاں شادیاں شہنائیاں دنیا دیا خوشیاں۔ اوس ماتم تے سوگ اُتے پردہ پا دنیدیاں نے۔ تے خاص خاص وقت اُتے دنیا توں جان والا۔ یاد اوندا اے۔ جوں جوں وقت گزرے صدمے مٹ دے چلے جاندے نے۔

لیکن ایہہ اک حقیقت اے کہ باوجود کہ پونے چودہ صدیاں بیت چکیاں نے حصرت امام حسین دا صدمہ انج ای اے۔ جیویں کل ایہہ واقعہ گزریا۔ ہر سال جدوں محرم الحرام دا مہینہ اوندا اے پوری ملت اسلامیہ غم حسین وچہ سوگزار ہو جاندی اے۔

سوال ایہہ پیدا ہندا کہ حضرت امام عالی مقام رضی اللہ عنہ دا ایناں غم دنیاں کیوں کر دی اے۔ اور آپ دی بارگاہ وچہ اینے آنسو کیوں بہائے جاندے نے ممکن اے ساڈا دل جواب ایہہ دوے کہ امام حسین حضور صلی اللہ علیہ وسلم دے دوتہرے

سن حضرت فاطمہ الزہرہ رضی اللہ عنہا دے لخت جگر سن علی شیر خدا رضی اللہ عنہ دے لخت جگر سن آپ دی نسبت بڑی بلند تے اُچی سی۔ تے عالی نسب تے حسب سن امام حسین رضی اللہ عنہ آپ دی بلندی تے عظمت تے حسب ونسب دے نال دنیا غم حسین نوں یاد رکھدی اے۔

بے شک ایہہ حقیقت اپنی جگہ مسلم ایں کہ جیہڑا نسب اللہ تعالیٰ نے امام حسین رضی اللہ عنہ نوں عطا کیتا۔ دنیا دے کسے خوش قسمت نوں ایہہ نسب نہیں ملیا۔ شیر خدا جہدا باپ ہووے۔ سیدۃ النسا جہدی ماں ہووے محمد مصطفےٰ صلی اللہ علیہ وسلم جہدے نانا ہوون۔ ایہدے نالوں وڈا نسب ہور کی ہوسکدا اے۔

لیکن اک حقیقت ایہہ بھی اے۔ کہ امام عالی مقام رضی اللہ عنہ آپ نوں دنیا نے جیہڑا اج تک یاد رکھیا۔ اوہ آپ دی بارگاہ وچہ اتھروآں دے سیلاب نذر کیتے نے اہندی درحقیقت وجہ ایہہ وے کہ امام حسین رضی اللہ عنہ عالم اسلام وچہ اسلام دی تاریخ وچہ پہلی ہستی سن جیہڑے حق دی آواز سن کے اُٹھے۔ آپ دا مشن بڑا بلند سی۔ مقاصد بڑے عظیم سن منزل بڑی آپ دی بہترین سی آپ دے مقصد دی عظمت دی وجہ نال آپ دی بلندی کردار دی وجہ نال۔ آج تک امام حسین دے غم نوں تازہ رکھیا گیا۔ ورنہ خدانخواستہ اگر امام حسین صرف حصول اقتدار دی خاطر میدان وچہ آندے صرف خلافت دی تمنا تے طلب لئی کربلا وچہ اُتر دے۔

میرا ایمان اے امام حسین رضی اللہ عنہ نے دین مصطفےٰ دی سربلندی دی خاطر تحفظ آئین اسلام دی خاطر اور تحفظ ناموس دین متین دی خاطر اپنی جان دا نذرانہ پیش کیتا۔ سیدنا امام حسین رضی اللہ عنہ نے پھر ایہہ کوئی حادثہ بھی نہیں بندہ آکھے جی کربلا وچہ اک حادثہ پیش آیا سی حادثہ نہیں ایہنوں کہیا جاسکدا اے۔ کربلا دے سانحے نوں جیہڑے لوگ حادثہ کہندے نے اوہ غلطی تے نے۔

حادثہ دا مطلب ایہہ دے خلاف توقع کوئی واقع پیش آ ئے آ جائے تے کہندے نے حادثہ ہو گیا۔ ایکسڈنٹ ہو گیا۔ کاراں دی ٹکر ہو جائے ہوائی جہاز ٹکرا جان جہاز ڈب جاندے نے سمندر وچہ دنیا کہندی کہ حادثہ ہو گیا۔ حادثے دا معنی خلاف توقع کوئی مصیبت آ جائے۔ خلاف توقع کوئی مصیبت والا واقعہ پیش آ جائے اوہنوں حادثہ کہندے نے۔

امام عالی مقام رضی اللہ عنہ جیہڑے کربلا وچہ آئے سن ایہہ حادثہ نہیں سی امام حسین رضی اللہ عنہ نوں تے مدینے توں ٹرن لگیاں ای پتہ سی۔ کہ میں شہادت دی طرف جا رہیا واں۔ منزل دا تعین کر کے نکلے تے سوچ کے نکلے کہ دین مصطفےٰ نوں سہارا دین چلیا واں جو بھی پیش آئے گا میرا مقدر اے میں پہلے توں ایس واقعے واسطے تیار آں

لہٰذا کربلا دا واقعہ حادثہ نہیں امام پاک رضی اللہ عنہ دی سوچی سمجھی منزل سی امام عالی مقام رضی اللہ عنہ اپنی ہتھیلی تے سر نوں رکھ کے کربلا وچہ آئے۔ کفن بردوش ہو کے نکلے اور اپنی جان دی قربانی دا مقصد لیکے کربلا وچہ آئے سن۔

نعرہ تکبیر اللہ اکبر نعرہ رسالت یارسول اللہ

ایہو وجہ کہ کربلا دے میدان وچہ امام عالی مقام رضی اللہ عنہ نوں جدوں آخری مرتبہ پیش کش کیتی گئی کہ امام ذی الاحترام کہن دی اگر تسیں ساڈی گل من لو تے تہاڈا رستہ چھڈ دیواں گے امام حسین رضی اللہ عنہ نے آکھیا میں مدینیوں ٹرن لگیاں ای اپنا رستہ اختیار کر لیا سی۔

حضرت امام حسین رضی اللہ عنہ آپ دی عظمت کردار دیکھو۔ صبر و استقامت دیکھو کہ اپنیاں ہتھاں نال جگر دے ٹکڑے مقتل طرف روانہ کردے نے۔ حضرت قاسم نوں اپنیاں ہتھاں نال شہادت دی منزل دی طرف ٹوریا۔ سیدنا علی اکبر

نوں اپنے ارادے نال امتحان گاہ دی طرف ٹور دیا۔ عون و محمد نوں خود تسلیاں دے کے کربلا دی طرف ٹور دیا اپنی جھولی وچہ دودھ پیندے لخت جگر لال نوں دین مصطفیٰ توں قربان کیتا۔ حضرت امام حسین رضی اللہ عنہ جس ویلے سارے خانوادیاں دی قربانی ہو گئی تے امام حسین نے سوچیا۔ کہ میرے سارے ساتھی میری خاطر اللہ دے رستے توں قربان ہو گئے نے۔ امام حسین رضی اللہ عنہ دل وچہ ارادہ کر دے نے ہن میرا نمبر اے۔ ہن میں مقتل ول جانا اے۔

تاریخاں اٹھا کے دیکھو سیدنا امام عالی مقام رضی اللہ عنہ دی عظمت کردار۔ حضرت امام حسین رضی اللہ عنہ سب توں پہلاں اپنی زوجہ محترمہ سیدہ بی بی شہر بانو رضی اللہ عنہا انہاں دے خیمے وچہ آئے امام حسین رضی اللہ عنہ نے فرمایا کہ میرے سارے عزیز و اقارب میرے بھتیجے میرے بھانجے سب دین توں قربان ہو چکے نے۔ شہر بانو ہن تیرے سر دے سائیں دی واری اے ہن میں چلیاں۔ بی بی شہر بانو دیاں اکھیاں آبدیدہ ہو گئیاں۔ آپ رون لگ پئیاں امام عالی مقام رضی اللہ عنہ نے فرمایا شہر بانو جیہڑے آنسو میرے غم وچہ پئی بہانی ایں۔ میرے غم تے آنسوں نہ بہانا۔ بلکہ دین مصطفیٰ اُتے بہانا۔ اور دعا کرناں کہ میری قربانی رائیگاں نہ جائے۔ حضرت امام عالی مقام رضی اللہ عنہ نے بی بی شہر بانو نوں تسلی دتی۔ تے پھر اپنی ہمشیرہ سیدہ زینب رضی اللہ عنہا دے کول آئے۔ بڑے ملول خاطر۔ بڑے رنجیدہ خاطر امام حسین رضی اللہ عنہ آپ دیاں اکھاں وچہ ہنجو تر دے نے ہمشیرہ پچھن لگیاں امام حسین تیریاں اکھاں وچہ آنسو کاہدے نے ساری متاع دین مصطفیٰ توں قربان کر چکیاں اے فرمایا مینوں ایہہ غم نہیں میری واری اے ہن میں بھی شہید ہو جانا ایں۔ مینوں بڑا اک عجیب خیال آیا۔ جس خیال نے مینوں پریشان کر دتا۔ ہمشیرہ پچھدیاں نے حسین کی خیال آیا امام عالی مقام رضی اللہ عنہ فرماندے نے زینب میں پیا

سوچداں کہ کربلا دا معرکہ جدوں گرم ہون لگا سی۔ تے تیرے دونوں صاحبزادے عون و محمد تیرے پتراں نوں آپے گھوڑے تے سوار کرکے تے تھاپڑے دے کے کربلا وچہ ٹوریا سی۔ اپنے بھائی جان دے صاحبزادہ حضرت قاسم نوں خود گھوڑی تے بٹھا کے تے انہاں دی لگام پکڑ کے تے میں کربلا ٹوریا سی اپنے بیٹے علی اکبر نوں میں خود گھوڑی تے سوار کیتا سی زینب میں پیا سوچداں مرے تے کیا وقت آ گیا۔ ہن میری واری اے تے میری لگام پکڑن والا کوئی نہیں امام عالی مقام رضی اللہ عنہ فرماندے میں پیا سوچناں کوئی نہیں جیہڑا مینوں ایس ویلے تسلی دیوے کوئی سرپرست نہیں جیہڑا میری کنڈ اُتے تھاپڑا مارے کوئی سردا سائی ایسا نہیں جیہڑا مینوں صبر دی تلقین کرے حضرت زینب رضی اللہ عنہا چھا مارتے فرماندیاں نے۔ میرے ویر کئی ہویا جے ہور کوئی باقی نہیں تیری بھین تے تیرے سر تے سلامت اے۔ حضرت زینب رضی اللہ عنہا کہندیاں نے آ میرے ویر میں تینوں شہادت دی گھوڑی تے بٹھانی آں۔ تیری لگام میں پکڑنی آں۔ تینوں سہارے میں دینی آں تینوں تسلیاں میں دینی آں۔ اوہ جہدی زینب ورگی صابرہ بھین ہووے۔ اوہنوں کاہدا فکر ہونا چاہی دا حضرت زینب رضی اللہ عنہا تاریخ کربلا دا چمکدا ہویا ستارا۔ اور جنہاں دا آنچل اسلام دا پرچم بن گیا۔ اور کربلا وچہ امام حسین رضی اللہ عنہ دی ثابت قدمی تے تصدیق دی مہراں ثبت کیتیاں امام حسین رضی اللہ عنہ نوں گھوڑی تے بٹھایا۔ حضرت زینب نے دلدل تے سوار کیتا۔ امام عالی مقام عمامہ رسول سر تے پایا۔ ذوالفقار حیدری ہتھ وچہ لئی۔ دلدل تے سوار ہو کے اپنے خیمیاں دی طرف آئے۔ اور تاریخ وچہ ایہہ الفاظ رقم نے امام عالی مقام رضی اللہ عنہ دے امام حسین رضی اللہ عنہ نے آخری خطبہ اپنے اہل بیت نوں جیہڑا دتا۔ تاریخ دے ورق کھول کے دیکھو اور اہندے وچہ عظمت حسین آشکار ہندی اے امام عالی مقام نے اہل بیت

نوں مخاطب کیتا۔ سیدہ زینب تشریف رکھدیاں سنے شہر بانو موجود سنے۔ اور زین العابدین بیمار چارپائی تے لیٹے ہوئے سنے امام عالی مقام فرماندے سنے ایہہ اہل بیت اطہار ایہہ دنیا چند روزہ اے دنیا چند دناں دا میلا اے۔ ایس دنیا وچوں بڑے بڑے ولی چلے گئے۔ اللہ دے نبی چلے گئے۔ اللہ دا حبیب کملی والا دنیا وچہ ناں رہیا۔ ایتھے سدا بیٹھ نہیں رہنا لہٰذا میری موت اُتے تسیں آہ وزاری نہ کریو۔ تسیں سر دے وال نہ کھلاریو بے صبری دا مظاہرہ نہ کریو۔ وارو واری اساں ساریاں ٹر جانا این۔ ایہہ دنیا اک صحرا اے سدا ایتھے بیٹھ نہیں رہنا۔ زندگی ناپائیدار اے اک نہ اک دن ساریاں ٹر جانا اے۔ اج میں پیا جاندا کل یزید دی بھی واری آ جانی این۔ ایتھے کسے بیٹھ نہیں رہنا۔ لہٰذا میں دنیا توں جان والا واں شہادت دی منزل طرف روانہ ہون والا واں ایہہ زینب رضی اللہ عنہا ویکھیں صبر کرنا ای شہر بانوں توں بھی صبر کرنا این فرمایا۔ زینب اج دنیا نوں صبر کر کے دسیں اج ضبط کر کے دسیں جس طرح ساڈی ماں سنے باپ دی موت تے صبر کیتا سی۔ امام عالی مقام رضی اللہ عنہ نے صبر دی تلقین کیتی صبر و شکر دا درس دتا۔ صبر و شکر دا وعظ کیتا فرمایا خبردار بے صبری دا مظاہرہ نہ کریو۔ خاندان رسالت نوں زیب نہیں دیندا رسالت دے خاندان دیاں صاحبزادیاں سیدزادیاں نوں زیب نہیں دیندا کہ جاہلیت دی طرح اوہ بھی ماتم کرن اوہ بھی وین کرن دادیلا کرن خبردار اپنے مقام نوں سمجھنا بہن زینب اپنے مقام نوں پچھان شہر بانو اپنے مرتبے نوں پچھان خبردار میری شہادت دے بعد میری شہادت نوں قدغن نہ لگایو۔ حضرت امام حسین دی عظمت و شان اے جان توں پہلاں ہمیشہ انج ہندا اے۔ کوئی مر جائے دنیا توں انتقال کر جائے۔ تے اوہدی موت اُتے عزیز واقارب صبر دی تلقین کردے سنے۔ کسے باپ دا بیٹا مر جائے اوہدے بھرا آکے کہندے سنے صبر کر سدا ایہہ نہیں

رہنا ساریاں دنیا توں ٹر جانا اے موت دے بعد صبر دی تلقین کیتی جاندی اے صدقے جاواں مقام حسین رضی اللہ عنہ توں شہادت توں پہلاں تے موت توں پہلاں خود امام حسین نے صبر دی تلقین کیتی فرمایا میں ہن چلیا واں میں بھی دنیا توں جارہیاں خبردار مرے بعد بے صبر نہ کریو۔ حضرت امام عالی مقام رضی اللہ عنہ آپ جس ویلے میدان کربلا وچہ اُترے حضور علیہ الصلوٰۃ والسلام دا نواسہ سید عالم رضی اللہ عنہ دی پشت تے سوار ہون والا امام عالی مقام رضی اللہ عنہ جس ویلے سرزمین کربلا وچہ آئے۔ تے مرزا انیس دی روح پھڑک اٹھی۔ انیس کہدا راکب دوش مصطفےٰ پیا آندا اے۔ حضور دی پشت اُتے بہن والا تے اج دلدی تے سوار ہو کے کربلا وچہ آیا اے انیس کہندے نے۔

کس شیر کی آمد ہے کہ رن کانپ رہا ہے
رن اک طرف چرخ کہن کانپ رہا ہے
رستم کا بدن زیر کفن کانپ رہا ہے
اور شمشیر بکف دیکھ کے حیدر کے پسر کو
جبریل لرزتا ہے سمیٹے ہوئے پر کو

امام حسین رضی اللہ عنہ کربلا وچہ آئے آپ نے یزیدیاں نوں خطاب کیتا۔ آپ نے فرمایا اوہ ظالمو۔ اوہ یزیدیو پچھانو تہاڈے سامنے کون کھڑا اے میں کون آں امام حسین نے خطبہ دتا اوہ ابن سعد او شمر لعین اوہ یزید دے تنخواہ دار کتیوں دیکھوں دلدل تے کون سوار اے میرے سر تے عمامہ کہندا پیا ہویا اے۔ اے قبا میں کہدی پہنی ہوئی اے۔ اوہ ظالمو! جیہڑا تے میںوں جاندا اے اوہ جاندا اے جیہڑا انہیں جاندا میں خود دس دیناواں۔ میں محمد عربی صلی اللہ علیہ وسلم دیاں اکھاں دا نور آں۔ فاطمہ دے دل دا سرور آں۔ اوہ ہستی آں ظالمو۔ جہدا کلمہ پڑھ دے او

اذاناں وچہ ناں پڑھدے او جہدا نام خطیباں وچہ لیندے او۔ میرے نانے دا کلمے پڑھن والیو ذرا سوچوں تے سہی عیسائی اج تک عیسیٰ علیہ السلام دے گدھے دے پیراں دے نشان دی عزت کردے نے۔ اوہ کہندے نے ساڈے نبی دے گدھے دے پیراں دے نشان نے۔ ظالمو میں تہاڈے نبی دا نواسہ کھلوتا ہویا واں کجھ حیا کرو۔ کجھ شرم کرو۔ اوہ تساں میرا خاندان کوہ چھڈیا میرے دودھ پیندے لال نوں نہیں بخشیا۔ میرے جگر دے ٹکڑے کھوہ لئے جے میرے تے ستم ڈھائے جے۔ میں نواسہ رسول آں وسیع القلب آں وسیع الظرف آں عالی نسب آں میں وعدہ کرناں واں۔ ہن وی میرا رستہ چھڈ دیو مینوں کربلا وچوں جان دیوں مینوں تکلیف نہ پہچاؤ ہن وی میرا رستہ چھڈ دیو تے میں تہاڈیا ساریاں خطاواں معاف کر دیواں گا۔ فرمایا مینوں جان دیو ڈر کے نہیں فرمایا امام حسین رضی اللہ عنہ نے کہ ڈر گئے سن امام عالی مقام نے ایس واسطے فرمایا کہ قیامت والے میدان وچہ ظالماں کولوں بچن دی کوئی دلیل باقی نہ رہ جائے۔

ابن سعد آکھن لگا بے شک اساں علی اکبر نوں ماریا علی اصغر نوں ماریا تہاڈے عزیز و اقارب شہید کردتے نے ساڈے اصل دشمن تے تسیں او۔ اصل حقیقی تے مخالف دشمن تسیں او۔ جے تہانوں اساں چھڈ دتا تے ساڈا مشن دی نامکمل اے۔ یا یزید دی بیعت کرو۔ یا تسیں بھی مرن واسطے تیار ہو جاؤ حضرت امام عالی مقام رضی اللہ عنہ نے ابن سعد دی گل سنی۔ آپ نے فرمایا ظالمو۔ میرے گلدستے دے سارے پھل تساں تروڑ سٹے نے تے ہن میرے واسطے دنیا وچہ کی باقی رہ گیا اے۔ میں سارے پتراں بھتیجیاں تے بھانجیاں نوں اللہ دے رستے تے قربان کر دتا تے میں وی موت کولوں ڈر دا نہیں موت تے بندہ مومن دی حقیقی منزل ہندی اے میں مرن واسطے آیاں۔ امام عالی مقام رضی اللہ عنہ نے فرمایا

مگر عشاق اپنی جان کی پرواہ نہیں کرتے
اور خدا سے ڈرنے والے موت سے ہرگز نہیں ڈرتے

امام عالی مقام رضی اللہ عنہ نے جیہڑا کربلا وچہ ایہہ آکھیا کہ ظالموہن دی میرا رستہ چھڈ دیو۔ تے میں معاف کر دیواں گا ساڈا ایمان اے سید بڑا وسیع القلب اے جہدی نسبت محمد صلی اللہ علیہ وسلم نال اے جہدیاں رگاں وچہ زین العابدین دا خون ایں جہدیاں رگاں وچہ حضرت فاطمہ رضی اللہ عنہا دا خون ایں۔ اج وی خدا دی قسم ایں جیہڑا سچا سیدا اے تے سچا حسنی اے۔ اوہ وسیع القلب اے اوہ وسیع الظرف اے سید یاوا گو نہیں ہندا سید بکواس نہیں کر دا سید گالیاں نہیں کڈھدا سید معاف کر دیندا اے لیکن اہندے برخلاف اکھے اسیں سید ہندے آں تے گاہلاں کڈھدے تے گالاں وی کہنوں کڈھدے محمد عربی دے دلدے ٹکڑیاں نوں حضور دے جگر گوشیاں نوں گالاں کڈھدے بے ہودہ گودنے یاوا گودے اسیں کہندے آں جہندی رگاں وچہ زین العابدین رضی اللہ عنہ دا مقدس خون اے جہدی رگاں وچہ زینب دا مقدس خون اے۔ خدا دی قسم ایں اج وی اوہ عفو و درگذر کولوں کم لوے گا۔ ایہہ خاندانی چیزاں ہندیاں نے حضرت جی بعض چیزاں ورثے وچہ چلدیاں نے۔ بعض خاندان وچہ تسیں ہن دی ویکھو۔ بعض خاندان ایسے نے جہدے اج وی بہادری ورثے وچہ اے۔ جہناں دی نسل وچہ بہادر پیدا ہندے نے بعض خاندان ایسے نے جہناں دی نسل وچہ جنگجو تے سپاہی پیدا ہندے نے بعض خاندان جہناں دیاں نسلاں چوں سخی پیدا ہندے نے۔ ورثے وچہ چیزاں چلدیاں نے۔ میرا ایمان اس جیہڑا محمد عربی صلی اللہ علیہ وسلم دی نسل وچہ ہوئے گا جیہڑا سید زین العابدین دی نسل وچہ ہووے گا۔ اج دی وسیع القلب ہوئے گا اج بھی اوہ یاوا گو نہیں ہوسکدا اوہدی زبان پاکیزہ ہوئے گی۔ اوہدا ضمیر بلند ہووے گا۔ اوہد کردار عالی ہووے

گا۔ اج جیہڑا جیوں کھیون بنا سپتی دے جیہڑے ملاوٹ والے سید نے میں انہاں دی گل نہیں کردا۔ اج کل اینویں اپنی عزت دوھان واسطے ذات کوئی ہووے تے جناب لوگ سید بن جاندے نے سیدا کھواندے نے حقیقی سید جیہڑا ہوئے گا۔ معاف کر دینا خدا دی قسم اوہدی گھٹی وچہ ہوئے گا۔ حضور ﷺ نے قاتلاں نوں معاف کیتا علی شیر خدا رضی اللہ عنہ نے قاتلاں نوں معاف کیتا امام حسن رضی اللہ عنہ نوں جس ویلے زہر دتا گیا۔ تے امام حسین رضی اللہ عنہ منجی دے سرہانے بیٹھے ہوئے نے بھائی جان دنیا توں جارہے نے۔ امام حسن شہادت دا جام نوش کرن والے نے۔ تے امام حسین کہندے نے بھائی جان اسیں جان دے آں۔ تہانوں پتہ اے تہانوں کنے زہر دتا اے سانوں معلوم ایں تہانوں اپنے قاتل دا علم ایں بھائی جان دسو تہانوں کہنے زہر پلایا۔ امام حسن رضی اللہ عنہ نے اکھاں کھولیاں۔ آخری وقت اے فرمایا حسین رضی اللہ عنہ ٹھیک اے میں جاندا مینوں کجھ شبے نے جے تے میرے علم وچہ صحیح اے تے جہنے زہر دتا انہوں ای میں اپنا قاتل سمجھتا آں۔ جے میرے علم وچہ درست اے تے میں دنیا تے کیوں بدلہ لواں رب دی ذات سب توں زیادہ بدلہ لین والی اے تے جے میرے ذہن وچہ غلط خیال اے تے میں کیوں کسے مجبور تے ایسے بندے دا ناں لے لواں جہنے مینوں زہر دتا ای نہیں۔ تے بے چارہ دنیا توں ایویں تکلیف اٹھا کے جائے۔ بھائی جان حسین بہتر ایہہ وے جہنے مینوں زہر دتا میں اوہدا معاملہ ربّ کریم اُتے سٹ دیواں۔ سیدہ فاطمہ الزہرہ رضی اللہ عنہا امام حسین دی والدہ محترمہ اک روایت وچہ آندا بزرگ فرماندے نے کہ سانحہ کربلا دے بعد مینوں خواب آیا۔

کربلا دے واقعہ دے بعد میں اک عجیب خواب ویکھیا ملت اسلامیہ دا دل بڑا سوگوار سی قتل حسین دے بعد مینوں اک خواب آیا خواب میں ویکھی کہ

قیامت دا میدان لگا داور محشر تشریف فرما اے پوری دنیا، خدا دے سامنے حاضر اے تے قیامت والے دن اللہ دے انصاف دی کچہری لگی ہوئی اے بزرگ فرماندے نے خواب وچہ میں ایہہ نظاہ ویکھیا۔ میں ویکھیا کہ اک کونے وچوں اک پاک دامن بی بی اٹھی سر اُتے مقدس چادر اے کونے وچوں اک عورت اٹھی خدا تعالیٰ نے ارشاد فرمایا اے میدان محشر دے نیوا اے ولیو تے بزرگو تے قطبو تے صحابیو اے کائنات والیو اپیناں نظراں نیویاں کرلو۔ میرے حبیب دی بیٹی اٹھی اے فاطمہ الزہرہ کھلوتی اے خبردار کوئی نظر نہ اُٹھائے کملی والے دی لخت جگر انصاف طلب کرن پئی اوندی اے رب دی کچہری لگی ہوئی اے بی بی فاطمہ رضی اللہ عنہا آئیاں نے اک ہتھ وچہ امام حسین دا سر پھڑیا ہویا اے اک ہتھ وچہ علی اصغر دا ننھا سر پھڑیا ہویا اے۔ اکھاں وچوں اتھرواں دیاں ڈالیاں لکیاں ہوئیاں نے رب کریم دے عرش دا پاوا بی بی فاطمہ رضی اللہ عنہا نے پھڑ لیا۔ بزرگ فرماندے نے مینوں خواب آئی عرش دا پاوا بی بی فاطمہ پھڑ دیاں نے۔ تے عرض کر دیاں نے مولا اے رب کریم میں تیری بارگاہ وچوں انصاف لین آئی آں۔ اے اللہ توں سب توں وڈا منصف ایں اے اللہ تیری کچہری وچہ نا انصافی نہیں ہندی۔ یا اللہ میں انصاف طلب کرن آئی آں۔ اے مولا ویکھ میرے لخت جگر دا بریدہ سر اے ننھے علی اصغر دی لاش اے۔ اے اللہ اے علی اکبر دا لاشہ اے یا اللہ میں پچھن آئی آں کہ میرے باپ دے اُمتیاں نے میری مظلوم تے بے کس اولاد نوں ختم کیتا الٰہی مینوں انصاف دے عرش دا پاوا بی بی فاطمہ رضی اللہ عنہا نے پکڑ لیا۔ فرماندے عرش بریں دا پاوا بی بی فاطمہ رضی اللہ عنہا نے پھڑ یا۔ رب پیا فرماندا اے میرے نبی دی صاجزادی اے میرے حبیب دی لخت جگر فاطمہ جو توں فرمائیں گی میں اوہدی تعمیل کراں گا توں میرے حبیب دی دھی ایں جیہڑا انصاف آپ منگنا ای منگ

لے میں تینوں تیرا انصاف دواں گا حضرت فاطمہ رضی اللہ عنہا نے عرش دا پاوا پکڑیا ہویا اک شاعر بزرگ اس دی ترجمانی کردے تے فرماندے نے بی بی فاطمہ دے ہتھ وچہ پایا اے۔

پایا پکڑ کے عرش کا زہرہ نے یوں کہا
اُمت کو مرے ابا کی تو بخش دے خدا
سمجھوں گی مجھ کو مل گیا بدلہ حسین کا

امام عالی مقام رضی اللہ عنہ وسیع القلب نے وسیع الظرف نے فرمایا ہن بھی میرا رستہ چھڈو۔ تے میں معاف کردیاں گا۔ ظالماں نے مذاق شروع کردتے کسے پاسیوں تیر آندے نے کسے پاسوں تلوار چمکدی اے چار چوفیروں یزیدیاں نے امام عالی مقام نوں گھیرے وچہ لے لیا حضور دا لخت جگر راکب دوش مصطفیٰ جگر گوشۂ فاطمہ الزہرہ یزیدیاں وچہ محصور نے چار چوفیرے یزیدی وچہ کلے امام حسین رضی اللہ عنہ نے کدی سجے پاسے وار کردے نے کدی کھبے پاسے وار کردے نے۔ تنے تنہا امام حسین پئے لڑدے نے یزیدیاں گھیرا پایا اے۔

بعض روایات وچہ آندا اے ایہدے نال بحث نہیں امام حسین نوں کربلا وچہ کنے زخم لگے۔ کنے تیر لگے کتھے کتھے زخم لگا۔ ایہہ موضوع سخن نہیں امام حسین رضی اللہ عنہ دی منزل سی شہادت۔ اللہ تعالیٰ نے آپ نوں شہادت نال سرفراز کردتا۔ ویکھنا ایہہ نہیں کس حالت وچہ شہید ہوئے۔ ویکھن والی چیز ایہہ وے کہ امام حسین نے مردیاں مردیاں دنیاں توں جاندیاں جاندیاں سانوں سبق کی کجھ دے چھڈے۔ امام عالی مقام نے کربلا دے میدان وچہ امت مصطفیٰ نوں جیہڑے سبق دتے اللہ تعالیٰ امام حسین رضی اللہ عنہ دے اسباق تے سانوں چلن دی توفیق عطا کرے سیدنا امام عالی مقام رضی اللہ عنہ آپ دلدل تے سوار نے چار

چو فیزیوں وار ہندے نے ایک ایسا کاری زخم امام حسین نوں لگا۔ امام عالی مقام رضی اللہ عنہ گھوڑے تے جدوں سوار سن گویا امام حسین رضی اللہ عنہ دا نماز وچہ قیام سی۔ کربلا دی دھرتی وچہ امام حسین دا کھلونا۔ ایہہ رب السمٰوات دی بارگاہ وچہ قیام اے کہ یا اللہ اِنَّ صَلَاتِیْ وَنُسُکِیْ وَمَحْیَایَ وَمَمَاتِیْ لِلّٰہِ رَبِّ الْعَالَمِیْنَ۔

اے اللہ میری نماز میری قربانی میری حیات میری موت رب السموات دی خاطر اے دلدل تے سوار تے کربلا دے وچہ امام حسین دا قیام اپنے گھوڑے تے بیٹھے نے۔ ایہہ امام حسین نے کربلا وچہ قیام کیتا۔ جدوں ظالم نے نے آپنوں پشت اُتے وار کیتا۔ تے امام حسین زخمی تے نڈھال ہو کے کربلا دی دھرتی تے ڈگ پئے۔ ایہہ امام حسین دا رکوع سی کربلا وچہ گھوڑے تے بہنا قیام اے۔ گھوڑے توں جھک کے ڈگنا۔ ایہہ امام حسین دا رکوع اے۔ کربلا دی دھرتی تے تڑپدے پئے نے موزیاں گھیرا پالیاں کیسے موزی دی ہمت نہیں پیندی کہ امام حسین دا سرتن توں جدا کرے جیہڑا ظالم دوھ دا دل وچہ خیال آندا ساڈے نبی دا نواسہ اے کسے دی جرات نہیں امام پاک کربلا دی خاک اُتے تڑپدے پئے نے آخر دنیا دا کتا شمر ودھیا شمر لعین امام حسین دی چھاتی اُتے بیٹھ گیا۔ امام حسین کربلا تے لیٹے ہوئے نے شمر امام عالی مقام رضی اللہ عنہ دی چھاتی تے سوار اے امام حسین نے اکھاں کھولیاں کہ ویکھاں تے سہی کہ کہیڑا محروم القسمت انسان ایں جیہڑا قرآن اُتے سوار ہویا ہویا اے امام حسین نے ویکھیا۔ کہ شمر بیٹھا ہویا اے۔ آپ نے فرمایا قاتل تیرا نام کی اے کی نام اے تیرا۔ قاتل نے کہیا میرا نام شمر اے امام پاک نے کہیا میری اک گل تے سن ایہہ کی گل اے امام پاک فرماندے نے میں غیر مسلح واں میرے ہتھ وچہ تلوار وی نہیں زخماں نال چور آں۔ تیرے رحم و کرم تے آں چند گھڑیاں دا مہمان آں ذرا ایہہ تے دس تیری چھاتی

انا للہ وانا الیہ راجعون

ڈوبا شفق میں جب مہہ تابان مصطفٰے
یعنی حسین ابن علی جان مصطفٰے
خود مصطفٰے نے فرش زمین سے اٹھا لیا
اور فاطمہ نے بڑھ کے گلے سے لگا لیا

امام عالی مقام رضی اللہ عنہ دا سر قلم کیتا فاتحانہ گونجاں اٹھن لگ گئیاں فتح دے شادیانے بجن لگ پئے فتح دے نقارے بجن لگ پئے ظالماں موزیاں نے امام عالی مقام رضی اللہ عنہ دا سر لیکے نیزے دے اُتے بلند کیتا۔ امام حسین دا سر کٹ کے نیزے تے انج چاہڑیا۔ تاریخ وچہ آندا قاتلان حسین نے ظالماں موزیاں نے اسلام تے ظلم وستم کر کے تے کربلا وچہ رقص ابلیس کیتا بھنگڑے پائے خوشی دا مظاہرہ کیتا۔ اک دوجے نوں مبارکاں دتیاں کہ شمر اور ابن سعد تینوں مبارک ہووے ہن حکومت تیری منتظر اے دنیا دے عہدے مل جن گے کربلا دی دھرتی وچہ رقص ہویا خدا دی قسم ایں اپنے ایمان نال تسیں دسو۔ ہووے امام حسین رضی اللہ عنہ دا صدمہ حضور صلی اللہ علیہ وسلم دے لخت جگر دا صدمہ ہووے دسو رقص کرنا نچنا تے بھنگڑے پانا ایہہ محبت والیاں دی سنت اے یا کربلا وچہ یزیدیاں دی سنت اے۔ یزیدیاں نے کربلا دے میدان وچہ تاریخ وچہ آندا رقص کیتے۔ ناچ کیتے اور خوشی دے شادیانے بجائے امام حسین رضی اللہ عنہ دے سرنوں انج گویا۔ سولی اُتے ٹنگیا۔ گویا انج دسیا کہ سراں نوں ٹنگنا تے ہتھاں نوں کٹ کے بلند کرناں ہتھاں دی نمائش کرناں تے سراں دی نمائش کرنا ایہہ امام حسین دے محباں داکم نہیں۔ ایہہ قاتلان حسین داکم اے ایہہ یزیدیاں داکم اے۔ امام حسین رضی اللہ عنہ دے سرنوں نیزے تے بلند کیتا دست عباس نوں کٹ کے بلند کیتا۔ اور نیزیاں تے نمائش

کیتی اور خوشی دا اظہار کیتا۔ اج بھی جیہڑا شخص انج کرے گا انج جاپدا جیویں کربلا
دا منظر پیا نظر آندا۔ جہنوں حقیقی صدمہ ہووے حقیقی امام حسین دا سوگ تے غم
ہووئے اوہنوں اپنے ایمان نال دسو۔ اونہاں نوں ایہہ رقص سجھدے نے ایہہ
رقص تے ایہہ ڈانس تے ایہہ انگاریاں تے چلنا۔ جناب ڈھول بجانے تے
رقص کرنا تے تلواراں دے گتکے کھیڈنا تے شادیانے بجانے معلوم ہندا ایہہ کم
او وے جیہڑے کربلا وچہ امام حسین رضی اللہ عنہ دے قاتلاں نے کیتے امام عالی مقام
رضی اللہ عنہ دا سر بلند کیتا تاریخ پکار کے بولی ظالموتسیں خوشیاں دے شادیانے پئے
بجاندے او قدرت نے دس چھڈیا بھانویں سیدزادہ شہید اے۔ لیکن اللہ دی
درگاہ وچہ سر امام حسین دا ای بلند اے۔ اج وی امام عالی مقام سر بلند اے۔ امام
حسین عالی مقام رضی اللہ عنہ دا سر انج نیزے تے بلند اے۔ اور چیخ پکار پئی ہوئی اے
دھر خیمیاں وچہ بیبیاں غم حسین وچہ نالہ کناں نے یزیدی خوشیاں دے شادیانے
پئے بجاندے نے امام حسین رضی اللہ عنہ دا سر انج کربلا وچہ گڈیا ہویا اے کربلا دی
دھرتی امام حسین پئے دہندے نے۔ شاعر کہندا امام حسین کربلا دی دھرتی وچہ کی
پئے لبھدے او علی اکبر دی لاش پئے لبھدے او یا علی اصغر دی میت پئے دیندے
کربلا دی زمین وچہ کہندی تلاش اے تہانوں امام حسین رضی اللہ عنہ دا سر انج نیزے
تے اے اکھاں خاک کربلا اُتے وے شاعر کہندا۔

کہ سر نیزے پر تھا اور تھیں آنکھیں زمین کی سو
یعنی تھی اُن کو دوسرے سجدے کی آرزو

گویا امام حسین رضی اللہ عنہ پئے کہندے نے اک سجدہ میں خاک کربلا تے
دا۔ نماز وچہ دو سجدے ہندے نے اک تلوار تھلے کیتا۔ دو جا نیزے تے سوار
ہو کے پیا کرنا واں؛

تے نشان اے۔ اپنی چھاتی توں ذرا کپڑا اٹھا کے دس۔ شمر نے اپنی گریبان دے بٹن کھولے امام حسین نے جس ویلے شمر دی چھاتی دیکھی۔ اوہدی چھاتی اُتے پھل بہری دے نشان سن امام حسین نے جس ویلے ویکھیا تے مسکرائے فرمایا صَدَقَ جَدِّیْ یَارَسُوْلَ اللّٰہ امام عالی مقام رضی اللہ عنہ نے فرمایا نانا جان سچ فرمایا سا جے حضور خواب وچہ جیہڑا تساں مینوں قاتل دسیا سی ایہہ اوہیو ظالم ایں۔ تساں فرمایا سی تیرے قاتل دی چھاتی تے پھلبہری دے نشان ہون گے نانا جی میں تہاڈے کول آن واسطے لئی تیار آں۔ امام عالی مقام رضی اللہ عنہ نے فرمایا ظالم میری اک تمنا ایں۔ شمر کہندا کی اے فرمایا میں مرن لگاں میرا سر تن توں جدا کرن لگاں ایں۔ اک گھڑی دی مہلت مینوں دے دے قاتل نے عرض کیتا کیوں آپ نے فرمایا لوگ جمعہ پئے پڑھدے نے ساری کائنات وچہ میرے نانے دی پکار پئی اٹھدی اے تے اوہ ظالما اوسے نانے دے نواسے نوں پیا مارنا ایں شمر کہندا امام حسین ایہہ گریاں گلاں چھڈ دے اپنے انجام واسطے تیار ہو جا۔ آپ نے فرایا شمر میں تیار آں۔ میرا سر حاضر اے بے شک قلم کر لے پر میری آخری تمنا ایہہ وے مینوں تیمّم کر کے اللہ دی بارگاہ وچہ سر جھکا لین دے نماز دا وقت اے جمعے دا ٹائم ایں ساری دنیا رب دی بارگاہ وچہ سجدے کر دی ہوئے گی میں نہیں چاہندا میں دنیا توں جاواں تے ربدی عبادت نہ کردا ہوواں۔ ظالما مینوں سجدہ کر لین دے امام عالی مقام دی چھاتی توں شمر اُتریا۔ کربلا دی دھرتی تے امام حسین تے تیمّم کیتا۔ تیمّم کر کے اللہ دی بارگاہ وچہ سجدہ کیتا سجدے دی حالت وچہ ظالم شمر لعین نے امام حسین رضی اللہ عنہ دا سر تن توں جدا کر دتا۔ اسلام دا سورج غروب ہو گیا۔ دین دا سورج ڈب گیا۔

بیٹا جیہڑا تیرے نانے نے تیرے نال وعدہ کیتا سی میرے لائق پتر اتوں اوس وعدے نوں پورا کر دیتا اے توں نے حق ادا کر دتا اے۔

تو نے حق کربلا کا ادا کر دیا
اپنے نانے کا وعدہ وفا کر دیا
کرلیا نوش جس نے شہادت کا جام
ابن حسین ابن حسین حیدر پہ لاکھوں سلام

ساڈا ایمان اے اللہ دے رستے وچہ جیہڑے جان دین شہید زندہ نے اور امام حسین سید الشہید اشہیداں دے سردار تمام دنیا دے شہدا دے سردار جناب امام عالی مقام رضی اللہ عنہ

اپنے ایمان نال دسو کھاں ایڈی بلند و بالا ہستی اور ایڈا اچا مرتبہ امام حسین دا کربلا وچہ چند گھڑیاں مصیبت جریاں اللہ نے قیامت تک واسطے سید الشہیدا کر دتا اور جنت دیاں جواناں دا سردار کر دتا امام حسین نوں

ساڈا ایمان ایں امام حسین رضی اللہ عنہ زندہ نے زندہ جاوید نے اور جدوں تک عالم اسلام زندہ اے کائنات وچہ اک بھی لا الہ الا اللہ پڑھن والا موجود اے امام حسین رضی اللہ عنہ دا اسم گرامی زندہ رہے گا حیات جاوداں ملی امام حسین رضی اللہ عنہ نوں حیات سرمدی ملی امام حسین نوں تے اسیں امام حسین نوں کیوں آکھیے ہائے حسین کیوں ہائے کریئے اسیں تے آکھاں گے شاباش حسین امام عالی مقام نوں اسیں ہدیہ تہنیت پیش کراں گے ماتم تے سوگ تے پٹیا تے اوہنوں جاندا اے جیہڑا ظلم کرے۔ امام عالی مقام شہید ہو کے حیات جاوداں لے گئے اک محفل مشاعرہ وچہ چند شراء کٹھے سن چند شعرا تے اک شیعہ شاعر نے اٹھ کے نظم پڑھی۔ تے اپنی عقیدت دا اظہار کیتا امام حسین دی یاد وچہ مجلس سی شاعر کہندا۔

کافر ہیں جو حسین کا ماتم نہیں کرتے

ایہہ اوہدی طرح مصرعہ سی کہ امام حسین دا جیہڑا سوگ تے ماتم نہیں کردا اوہ کافر اک سنی شاعر موجود سی اوس شاعر نے اوہدے طرح مصرعہ دا جواب دتا کہن لگا توں ایہہ طرح مصرعہ کہہ دتا سی میرا شعر اے شاعر کہندا۔

کافر ہے جو منکر ہے حیات شہدا کا

شہیداں دی زندگی دا جیہڑا انکار کرے اوہ کافر اے خدا تے کہندا شہید زندہ اے۔

کافر ہے جو منکر ہے حیات شہیدا کا
ہم زندہ جاوید کا ماتم نہیں کرتے

حضرت امام عالی مقام رضی اللہ عنہ زندہ جاوید نے تاریخ دے اوراق اُتے امام عالی مقام دا اسم گرامی سنہری حروف نال مرقع مرکب اے اسیں امام حسین نوں کیوں آکھئے ہائے حسین

میرا ایمان اے امام عالی مقام رضی اللہ عنہ نوں انج غم پیش کرنا ایس طرح امام عالی مقام دا غم دا سوگ کرنا خدا دی قسم ایں خاندان بنوت دی توہین اے حضرت امام عالی مقام نے ہمیشہ دی زندگی آپ نے خریدی۔ اور ہمیشہ واسطے آپ دا اسم گرامی زندہ و تابندہ ہو گیا یزید ظالم فاسق و فاجر دے دربار وچہ جدوں اہل بیت دا قافلہ پیش ہویا۔ امام حسین رضی اللہ عنہ دا کٹیا ہویا سر یزید دے سامنے پیش کیتا گیا یزید تخت اُتے بیٹھا ہویا۔ بڑے بڑے عیان سلطنت یزید دے دربار وچہ نے اک پاسے اہل بیت دے قیدی کھلوتے ہوئے نے حضرت زین العابدین عابد بیمار اک پاسے امام عالی مقام دا انج سر پیش ہویا یزید نے امام حسن دے سرنوں مخاطب کیتا۔ یزید کہندا حسین خدا کی قسم ایں میں تے ایہہ نہیں ساں چاہندا کہ

تینوں قتل کیتا جائے میری نیت اورارادہ تیرے قتل دانہیں سی ایہہ تے ابن زیاد ظالم نے اپنے اختیارات توں تجاوز کیتا اے ابن زیاد نے ایہہ زیادتی کیتی اے ورنہ حسین جس طرح دنیا تیری عزت کردی اے میں بھی تیری عزت کردا ایہہ یزید نے امام عالی مقام نوں مخاطب کیتا اور شیعہ حضرات دی کتاب تقیع الشہادتین دے وچہ موجود اے چونکہ قاتل سی ناں امام حسین دی شہادت دے ڈرامے دا حقیقی کردار سی او یزید سی یزید دے ایما تے کھیڈ یا گیا دنیا نوں سچیاں ثابت کرن لئی خدا دی قسم تاریخا وچہ اوندا اے یزید امام حسین دا سر دیکھ کے رون لگ پیا۔ رو پیا او دوڑ دا اٹھ کے اپنی مسند توں حرم سرا وچہ گیا اور جا کے اپنی بیوی نوں آکھن لگا ظلم کیتا اے ابن زیاد نے ظلم کیتا اے۔ توں سر دے وال کھلار کے دربار وچہ آ کے حسین دا ماتم کر۔

تاریخ وچہ موجود اے۔ ظالم یزید نے قاتل یزید نے دنیا دے سامنے سچیاں ہون دی خاطر سب توں پہلے سر دے وال یزید دی بیوی نے کھلارے۔ اور دنیا دے سامنے ماتم کیتا یزید نے سوگ دا اظہار کیتا۔ لیکن اپنے ایمان نال دسو۔ یزید دا رونا وال کھلارنے ماتم کرنا دنیا دے سامنے مظاہرہ کرنا ایہہ سچ سی۔ بلکہ جھوٹ سی دنیا دے سامنے اپنے جرم اُتے پردہ پان دی خاطر یزید نے ایہہ ڈرامہ کھیڈیا حضرت امام عالی مقام حسین رضی اللہ عنہ نوں کہندا میرا ارادہ نہیں سی آپ نوں قتل کراں روایت وچہ آندا گفتگو پئی ہندی اے قیدیاں دا تعارف کرایا جا رہیا۔ تے حضرت زین العابدین کربلا وچہ بڑے بیمار سن۔ ہن بالکل تندرست اور توانا یزید دے دربار وچہ کھلوتے تے یزید انج چھڑی دا اشارہ کر کے حضرت زین العابدین نوں کہندا اے۔ اوہ زین العابدین علی اوسط ویکھ تیرے باپ نے میرا مقابلہ کر کے میری حکومت دے نال ٹکر لے کے تیرے باپ حسین نے کی

دنیا وچوں کھٹیا۔ دنیا توں چلا گیا تیرا باپ میرے نال ٹکر لے کے تے مقابلہ کر کے تیرا باپ مر گیا حسین مٹ گیا۔ میری حکومت قائم اے میرا تخت قائم اے اور میرے نقارے وجدے رہن گے اک روایت وچ آندا یزید دے دربار وچ طبل وجیا یزید دی عظمت دا نقارہ وجیا یزید کہندا زین العابدین ویکھ تیرا باپ مٹ گیا۔ معاذ اللہ حسین دنیا توں ٹر گیا۔ میرا نقارہ پیا وجدا اے میرا نعرہ قائم رہے گا تھوڑی دیر دے بعد مسجد وچ اذان ہوئی موذن نے اذان آکھی۔ تے جس ویلے حضور دا اسم گرامی آیا اشہد ان محمد رسول اللہ حضرت زین العابدین جوش وچ آ گے۔ فرمان لگے اوہ ظالما یزیدا تیرا نقارہ چند سال وجے گا تے بند ہو جائیگا ویکھ میرے نانے دا نقارہ قیامت تک وجدا رہگا میرا ابا حسین رضی اللہ عنہ ایس نقارے دے تحفظ دی خاطر ایس اذان دی خاطر۔ ایس دین دی بلندی دی خاطر میرے باپ نے خون دتا۔ میرے باپ دی شہادت دی وجہ نال نانے دا دین کدی نہیں مٹ سکدا۔

وآخر دعوانا ان الحمد للہ رب العالمین

واجب التعظیم مسلمانو! شہید کرب وبلا سیدنا امام حسین رضی اللہ عنہ دی شہادت طیبہ دے سلسلے وچ احادیث مبارکہ وچ

مٹی دا شیشی وچ خون تبدیل ہونا

کجھ روایات ایساں ملدیاں نے جنہاں تھیں ایہہ ثابت ہندا کہ نبی پاک صلی اللہ علیہ وسلم نوں اپنے نواسے دی شہادت دا پہلاں ای علم سی۔ اور اللہ تعالیٰ نے حضور صلی اللہ علیہ وسلم نوں آگاہ فرما دتا سی کہ یا رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم تہاڈے نواسے دین اسلام دی خاطر شہید ہون گے۔

ترمذی شریف دی اک روایت اے ام المومنین ام سلمہ رضی اللہ عنہا مومناں دی ماں نوں حضور صلی اللہ علیہ وسلم نے اک چھوٹی جئی شیشی عطا فرمائی۔ اور اوس چھوٹی جئی

شیشی وچہ کجھ خاک سی مٹی سی حضور ﷺ نے فرمایا ام اسلم رضی اللہ عنہا ایہہ مٹی اپنے کول رکھ لے شیشی اپنے کول رکھ لے جدوں ایہہ مٹی خون دے وچہ تبدیل ہو جائے گی سمجھ لئیں۔ میرا دوتھرا حسین شہید ہو گیا اے تے ایہہ راوی نے میری تے تہاڈی ماں اُم سلمٰی رضی اللہ عنہا کہ میرے سرتاج رسول اکرم ﷺ نے مینوں چھوٹی جئی بوتل عطا فرمائی۔ جس وچہ مٹی سی۔ اور آقا نے فرمایا اُم سلم ایہہ مٹی جدوں خون وچہ تبدیل ہو گئی تے سمجھ لئیں۔ میرا لال میرا نواسہ حسین رضی اللہ عنہ شہید ہو گیا اے۔

اک روایت اور دوسری روایت ابن عباس رضی اللہ عنہ ایہدے راوی نے ایہہ بھی ترمذی وچہ موجوا اے کہ محرم الحرام دی دسویں تاریخ نوں حضرت ابن عباس فرماندے نے راتیں مینوں خواب وچہ حضور ﷺ دی زیارت ہوئی حضور پاک ﷺ تشریف لیائے۔ حضور پاک ﷺ دیاں زلفاں کھلیاں ہوئیاں نے۔ تے اکھاں وچہ آنسو نے۔ اور نبی پاک دے ہتھ وچہ اک خون آلود شیشی پھڑی ہوئی اے۔ جہدے وچہ خون دے قطرے نے۔ ابن عباس رضی اللہ عنہ فرماندے نے میں پریشان ہو کے ایہہ عرض کیتا میرے آقا فداک ابی وامی یا رسول اللہ تسیں اینے پریشان کیوں ہو اور حضور ایہہ تہاڈے ہتھ وچہ خون دی شیشی کاہدی اے تے نبی پاک ﷺ نے فرمایا ابن عباس میں ہنے ہنے کربلا وچوں آیاں۔ ایہہ سارا خون میں اپنے خاندان دا اکٹھا کر کے لیکے آیاں۔ میرا دوتھرا حسین اج کربلا وچہ شہید ہو گیا ابن عباس کہندے میں دنے اٹھیا۔ تاریخ نوٹ کیتی تے جدوں دمشق وچوں لٹیا ہویا قافلہ واپس آیا انہاں کولوں شہادت دیاں خبراں سنیاں تے بعین اوہ ای تاریخ سی جس تاریخ نوں امام حسین رضی اللہ عنہ شہید ہوئے سن حضرت اُم سلمٰی رضی اللہ عنہا فرماندیاں نے کہ محرم دی دسویں۔ تاریخ جدوں ہوئی تے اوہ بوتل

جیہڑی نبی پاک ﷺ نے عطا فرمائی سی اوہدی ساری مٹی خون وچہ تبدیل ہوگئی۔ ام سلمیٰ رضی اللہ عنہا کہندیاں میں رون لگ پئی کجھ احباب نے پچھیا امی جان تسیں کیوں روندیاں او ام سلمیٰ رضی اللہ عنہا کہندیاں نے نبی پاک ﷺ دا ارشاد سی اج اوہ مٹی خون وچہ بدل گئی اے دلیل ایس گل دی اے حسین کربلا وچہ اج شہید ہوگیا اے۔ ایہہ ترمذی شریف دی روایت اے ایس حدیث توں ایہہ معلوم ہویا کہ نبی پاک ﷺ نوں امام حسین دی شہادت دا پہلاں ای پتہ سی تے دوسرا علم مصطفےٰ اے کہ نبی پاک ﷺ نوں پتہ سی جدوں امام حسین نے شہید ہونا اے میں تے دنیا وچہ نہیں ہونا۔ میرا انتقال ہوچکیا ہووے گا اور حضور ﷺ دے علم وچہ ایہہ وی سی کہ ام سلمیٰ رضی اللہ عنہا اودوں تک زندہ رہے گی تاہیوں تے نبی پاک ﷺ نے شیشی ام سلمیٰ رضی اللہ عنہا نوں دتی ایہہ آپ دے علم وچہ سی کہ ام سلمیٰ رضی اللہ عنہا اودوں تک حیات ہوئے گی بہر حال حضرت امام حسین رضی اللہ عنہ آپ جس ویلے شہید ہوئے۔ اسلام دا آفتاب اسلام دی عزت وناموس دی خاطر غروب ہوگیا۔ امام پاک نے شہید ہو کے حیات دوام حاصل کیتی۔ اور بقول شاعر۔

ڈوبا شفق میں جب مہ تابان مصطفےٰ
یعنی حسین ابن علی جان مصطفےٰ
خود مصطفےٰ نے فرش زمین سے اٹھا لیا
اور فاطمہ نے بڑھ کر گلے سے لگالیا

امام پاک رضی اللہ عنہ دا سر مقدس تاریخاں وچہ آندا اے کہ ظالماں نے نیزے اُتے چاہڑلیا۔ اور اکثر کربلا دیاں تاریخاں وچہ موجود اے یزیدیاں نے خوش ہوکے۔ رقص کیتے گتکے کھیڈے خوشی دے نال۔ امام پاک رضی اللہ عنہ دا سر مقدس بلند اے اور ایتھے عاشقاں آکھیا جتھے یزیدی رقص پئے کردے نے تے

اُتے امام حسین رضی اللہ عنہ دا سر اقدس بلند اے۔ گویا تقدیر نے ایہہ دسیا ظالمو ایہہ اوہ عزیم الشان فرزند اے جیہڑا مہر نبوت اُتے سوار ہندا رہیا نبی پاک صلی اللہ علیہ وسلم دے موہڈیاں تے سوار ہو کے دسیا کہ میں سر بلند آں۔ آج شہید ہو کے امام حسین پئے دسدے نے ظالموں۔ بلند فیر وی میں آں۔

نعرہ تکبیر اللہ اکبر نعرہ رسالت یا رسول اللہ

امام پاک دی بصیرت ہن دیکھو۔ تاریخ دسدی اے میدان کربلا وچہ ظالماں نوں صرف امام حسین نال دشمنی سی۔ امام حسین دے مخالف سن یزید ہو رکسے بچے نال اوہدا عناد نہیں۔ اہل بیت دے دیگر صاحبزادگاں نال دشمنی نہیں سی اگر امام پاک ساریاں توں پہلاں خود شہید ہو جاندے۔ پچیاں نوں پہلاں نہ جان دیندے۔ عباس علمدار رضی اللہ عنہ نہ جان دیندے قاسم نوں نو جان دیندے علی اکبر نوں پہلاں نہ جان دیندے عون و محمد نوں پہلاں نہ جان دیندے اپنیاں بھرواں نوں پہلاں نہ جان دیندے تے سب توں پہلاں امام حسین رضی اللہ عنہ شہید ہو جاندے تے تاریخ شاہد اے اہل بیت دے سب فرزنداں دیاں جاناں بچ جانیاں سن جیسا کہ زین العابدین دی جان بچی۔ بیمار سن میدان کربلا وچہ بیمار سمجھ کے چھڈ دتا۔ زین العابدین زندہ رہے درمیانے بیٹے اگر امام پہلاں شہید ہندے ساریاں توں پہلاں خود روانہ ہندے تے ممکن سی علی اصغر دا بچپن بچ جاندا ممکن سی علی اکبر دی جوانی بھی بچ جاندی۔ ایہہ بھی ممکن سی حضرت عباس بچ جاندے لیکن تاریخ دسدی اے امام پاک نے واروواری پہلاں اپنیاں بھانجیاں نوں بھیجیا۔ فیر بھتیجیاں نوں بھیجیا۔ فیر بھراواں نوں ٹوریا۔ فیر اپنیاں پتراں نوں روانہ کیتا ساری متاع اہل بیت دی قربان کر کے پچھوں امام حسین رضی اللہ عنہ میدان کربلا وچہ آئے۔ اگر امام پاک رضی اللہ عنہ پہلاں آ جاندے تے شہید

ہو جاندے تے ایہناں دا کم تے مک گیا سی۔ معاذ اللہ کہ جدے نال یزید نوں دشمنی اے حسین شہید ہو گئے نے تے باقی دے ممکن اے بچ جاندے قربان جاواں امام تیری بصیرت دے صدقے۔ ساڈے امام دیاں دور بین لگا ہواں پئیاں ویکھدیاں سن۔ اگر میں شہید ہو گیا بھرا عباس بچ گیا اگر میں شہید ہو گیا میرا پتر علی اکبر بچ گیا قاسم بچ گیا تے میرے بعد یزید عباس کولوں تقاضا کرے کہ میری بیعت کر ممکن اے علی اکبر نوں بھی آکھے توں میری بیعت کر امام حسین نے سوچیا بہ تقاضائے بشریت میرے خاندان وچوں کوئی فرد جے یزید اگے جھک گیا ہو سکدا اے کہ میری شہادت دے بعد عباس کولوں ایہہ ثابت قدی نہ ہو سکے جیہڑی میں کیتی اے ممکن اے میرے بعد کدھرے علی اکبر نہ ڈول جائے لہٰذا امام پاک نے بہتر سمجھیا کہ حسین اک اک کر کے سارے قربان کر دے نہ کوئی باقی رہوے نہ کسے کولوں بیعت منگی جائے کوئی رہوے ای ناں جہنوں یزید آکھے میری بیعت کرو۔ خود پہلے قربان کیتے اپنے سائے تھلے: پترو میں بھی ثابت قدم آں ڈٹ جاؤ پترو سرپرست بن کے اپنیاں پتراں نوں ثابت قدم رکھ کے پہلاں قربان۔ ساریاں نوں کرایا الحمد للہ ہن کوئی باقی نہیں جہدے کولوں یزید تقاضا کرے کہ میری بیعت کرے آخر وچہ حضرت امام حسین رضی اللہ عنہ نے خود جام شہادت نوش کیتا۔ ایہہ عظمت اے حضرت امام حسین رضی اللہ عنہ دی کہ آپ نے اپنیاں نگاہواں دے سامنے سارے خاندان نوں قربان کرایا، ظالماں نے سر مقدس نیزے تے چکیا اے۔ میدان کربلا وچہ رقص کیتے رقص ابلیس کیتے۔ اہل بیت عظام دیاں اوہ بیبیاں۔ جہناں دی خاک نوں جبریل پیا ترسے اج یزیدیاں نال قیدی بن کے پئیاں جاندیاں نے۔ بی بی زینب دی قیدی اے شہر بانوں وی قیدی اے بیمار زین العابدین دی قیدی اے ایہہ مقدس قیدیاں دا لشکر۔ کربلا

توں ثریا کوفے ول کم ختم اے ظالماں دا ظالماں جہناں لالچ دی خاطر شہید کیتا مسرور نے اج ابن سعد وی خوش اے مینوں ملک دی گورنری مل جائے گی۔ دنیا دے کتے انعامات دے لالچی اپنیاں ذہناں وچہ خواباں پئے ویکھدے نے انہاں قیدیاں نوں لیکے۔ تے سر امام حسین رضی اللہ عنہ نوں لیکے۔ کوفے دی طرف روانہ نے۔

عیسائی راہب دا مسلمان ہونا

تاریخ وچہ اک عجیب واقعہ ملدا اے جس ویلے ظالم کوفے دا سفر پئے کردے سن رستے وچہ ایہناں نوں شام پے گئی۔ تے کوفے توں باہر اک عبادت خانہ سی اک عیسائی راہب دا پہلے زمانے وچہ راہب کنارہ کش ہو کے عبادت خانے جنگلاں وچہ بناندے سن رہبانیت اختیار کردے سن اک عیسائی راہب دی عمات آئی گرجے دی عبادت خانے دی۔ گرجے دی عمارت یزیدی لشکر پیا جاندا اے شام جس ویلے پے گئی ابن سعد نے آکھیا راتیں سفر کرنا خطرے توں خالی نہیں ممکن اے کوئی امام حسین دی مدد نوں آجائے کوئی کمک آجائے تے سر حسین ساڈے کولوں کھوہ کے لے جان اج دی رات اس عمارت دے مضافات وچہ بسر کراں گے۔ نعرے پئے ماردے نے ظالم خوشی دے کہ اسیں جت گئے۔ آں راہب نے جس ویلے آوازاں سنیاں گھوڑیاں دیاں آوازاں نعریاں دیاں آوازاں اوہ پادری گرجے دے باہر آیا۔ اوہنے ویکھیا گرجے دے چاروں طرف اک عظیم نشان لشکر اے بیاسی ہزار دا لشکر تے اینا ں ظالماں نے نیزے اُتے کجھ سر ٹنگے ہوئے نے حضرت امام حسین دا سر مقدس بھی نیزے تے بلند اے راہب نے اک یزیدی نوں پچھیا ایہہ سر کہندا اے کتھوں آرہے ہو تسیں یزیدی نے آکھیا ایہہ باغی دا سر اے معاذ اللہ اک شخص نے حکومت وقت

دے خلاف بغاوت کیتی سی۔ اسیں بغاوت فرو کر کے آئے آں۔ راہب نے پچھیا اچھا اس باغی داناں کی سی، اوہ آکھن لگا ایہہ دا نام سی حسین رضی اللہ عنہ راہب نے آکھیا عالم کتاب آں۔ اوہ حسین تے نہیں جیہڑا اتھاڈے نبی دا دوتھرا اے آکھن لگا جناب اوہوای اے۔ پادری دی اکھاں وچوں آنسو نکل آئے۔

خلوص و مہر و وفا کو حسین کہتے ہیں
اور شہید کرب و بلا کو حسین کہتے ہیں

ہاں جناب اوہوای حسین اے راہب آکھن لگا ظالموں اسیں عیسائی آں۔ اج تک اسیں عیسیٰ علیہ السلام دے گدھے دیاں پیراں دی تعظیم کرنے آں۔ ساڈے نبی دے گدھے دے پیر دا نشان ایں تسیں چنگے اُمتی او اپنے نبی دے دوتھرے نوں کوہ چھڈیا ہے اک آدمی آکھن لگا سانوں وعظ و نصیحت دی ضرورت نہیں بڑے وعظ اسیں کربلا وچہ سن کے آئے آں۔ اسیں ایتھے رات گزارنی ایں ساڈے جرنیلاں دا حکم ایں رات گزارن واسطے سانوں گرجے دی عمارت عاریتاً دتی جائے اج دی رات اساں گرجے وچہ گزارنی ایں۔ صبح اساں کوفے چلیاں جانا ایں۔ راہب آکھن لگا حاضر آں۔ لیکن میری اک شرط اے جناب کی شرط اے شرط ایہہ دے ایہہ جیہڑا مقدس سر تساں نیزے اُتے چکیا ہویا اے امام عالی مقام رضی اللہ عنہ دا سر۔ ایہہ اک رات دی رات لئی مینوں امانتاً دے دیو اک رات سر میں اپنے کول رکھاں گا۔ صبح جان لگیاں حسین دا سر میرے کولوں لے جائیو۔ جاؤ جرنیلاں نوں پچھ آؤ ابن سعد نال مشورہ ہویا کہن لگا چلو رات دی رات سر اانہدے کول محفوظ ہوئے گا۔ جان لگیاں ایہدے کولوں سر اسیں لے لواں گے۔ انہاں جناب پادری نوں امام پاک دا مقدس سر دے دتا۔ اوہ سی عیسائی راہب تے عالم کتاب پہلیاں کتاباں تورات زبور تے انجیل وچہ جیہڑا نام

پاک ﷺ دے بارے وچ پیش گوئیاں لکھیاں ہوئیاں نے انہاں پیش گوئیاں وچ اک ایہہ وی پیش گوئی اے آخری بنی جیہڑے ہون گے نبی آخرالزمان آخری نبی دی علامت ایہہ وے۔ اوس خاندان وچ آخری نبی دا دوتہرا دین دی سربلندی لئی شہید ہو جائے گا۔ حضور ﷺ دیاں علامتاں وچوں ایہہ وی اک علامت پہلیاں کتاباں وچ آخری نبی دی نشانی ایہہ وے اوہدا دوتہرا اسلام تے قربان ہو جائے گا ایہہ عالم کتاب سی اوہنے جس ویلے امام پاک دا نام سنیا۔ ایہہ دل دے وچ جناب رابطہ قائم ہویا۔ ایہدا اوہن پیش گوئی دل چلا گیا تے پہلیاں کتابات وچ تے ایہہ لکھیا۔ کہ آخری بنی دا دوتہرا دین توں قربان ہوئے گا۔ امام حسین دی شہادت دلیل ایس گل دی اے کہ محمد عربی ﷺ اللہ دا سچا رسول اے بس راہب دے دل وچ اللہ تعالیٰ نے ایمان دی کرن پید کردتی اوہ کمرے دچہ دڈے وڈے جرنیل آگئے باقی فوج گرجے دے باہرا ے۔ اک خصوصی کمرہ راہب نے آراستہ کیتا کمرے نوں سجایا۔ سجا کے اگر بتیاں جلائیاں ہتھ دھوتے ایہنے منہ دھوتا کلی کر کے اک طباق وچ اوہنے امام پاک دا مقدس سر رکھیا سو۔ مقدس طباق وچ سر کھ کے تے ایہہ راہب امام پاک دے سامنے دست بستہ کھلو گیا۔ جس ویلے شام گہری ہوگئی ایہہ پادری کھلو گیا۔ امام پاک دے سر مقدس دے سامنے اکھاں دے وچوں آنسو پئے نکلدے نے امام پاک رضی اللہ عنہ دیاں نیم باز اکھاں پادری پیا ویکھدا اے۔ امام پاک رضی اللہ عنہ دیاں نگاہواں پادری دے چہرے اُتے نے امام حسین تے پادری گویا آپ وچ ہمکلام نے روندا پیا آہندا محمد عربی ﷺ دیا دوتہریا نبی پاک دیا نواسہ اے عظیم حسین میں روحانی کتاباں وچ پڑھیا اے آخری بنی دا دوتہرا دین توں قربان ہوئے گا امام پاک تیرا معصوم چہرہ تیریاں حسین زلفاں تیرا دمکتا ہویا چہرہ دلیل اے ایس گل دی کہ تیرا نانا محمد مصطفےٰ

ﷺ نبی برحق اے تیری شہادت نے میرے دل وچہ ایمان دی شمع روشن کر دتی اے حسین میں ایہہ بھی جاناں واں تسیں شہید ہو۔ تے شہید جیہڑے قرآن کہندا زندہ ہندے نے اوہنوں مردہ نہ آکھو۔ یا امام حسین میرا ایمان اے تسیں زندہ اوہ۔ میریاں گلاں پئے سندے او۔ میری حالت پئے ویکھدے او میں اہل بیت دے محباں وچوں اک محبّ آں۔ یا امام پاک، تیری شہادت تیری عظمت دی دلیل اے میں تیرے سامنے تیرے نانے دا کلمہ پڑھ کے مسلمان ہنداواں

نعرہ تکبیر اللہ اکبر نعرہ رسالت یا رسول اللہ

قربان جاواں امام پاک دی حیات جاواں دے صدقے ایہہ شہید ہو کے بھی اسلام دی اشاعت پیا کردا اے کلمہ پڑھ لیا راہب نے نومسلم نے کلمہ پڑھ کے کہندا اے امام پاک تسیں زندہ او میرا ایمان اے تسیں سندے پئے او تسیں مینوں ویکھدے پئے او اے امام مظلوم میں ترے سامنے تیرے نانے دا کلمہ پڑھ کے اسلام قبول کیتا اے کل قیامت والے دن جدوں داور محشر دی عدالت لگے گی تیرا نانا لوٗءالحمد لیکے اُٹھے گا۔ تیرا نانا مقام محمود اُتے جائے گا تے جدوں سجدہ شفاعت کریگا۔ اے مظلوم کربلا میرے اسلام دی گواہی قیامت والے دن تساں دینی ایں۔ حضرت جی میری گواہی دینی ہے تیرے نانے دا کلمہ میں تیرے سامنے پڑھیا اے۔ کتنا عظیم سی اوہ راہب جہنے اسلام قبول کیتا کتنا عظیم سی اوہ پادری اور کتنا حسین سی اوہدا عقیدہ کہ اگر چہ ایہد اسر تن توں جدا ہو چکیا اے لیکن اوسدا عقیدہ سی کہ ایہدے باوجود زندہ تے میریاں سن ڈا پیا اے ساری رات روایات وچہ آندا روندا رہیا امام پاک رضی اللہ عنہ دے سر اقدس نال گلاں کردا رہیا صبح صادق دا وقت ہویا تے اوہندے تے غنودگی طاری ہوئی اوہنے ویکھیاں کہ گرجے دی چھت شق ہوئی کجھ پاک دامن بیبیاں ہاتف توں پیاں

اُتر دیاں نے۔ تے ہاتف غیبی توں آواز آئی کہ اے نومسلم اپنیاں نگاہواں جھکا لے کجھ پاک دامن بیبیاں حسین دے سر دی زیارت کرن آئیاں نے آکھاں نیویاں کر لے پادری اکھاں نیویاں کیتیاں۔ اہنے ویکھیا سب توں اگے اک عورت اے۔ اوہدے سر اُتے چادر اے پچھے بیبیاں نے عورت آئی امام پاک دا سر طباق وچوں چکیاں۔ اوس عورت نے سر دا بوسہ لیا پیشانی چمی سینے نال لایاں۔ انج سامنے اپنے کر کے او پاک دامن مائی نے کہیا۔

سوہنیا وے لجپال میرے پترا کربلا دے مہمانا

ویکھ پچھان میں اماں تیری اوہ ای تیرا نانا

ویکھ پترا میں تیری اماں فاطمۃ الزہرا واں۔ ایہہ میرے پچھے تیری نانی خدیجہ الکبریٰ ای اوہ بی بی مریم تشریف لیایاں نی، پترا ویکھ پترا نانا بھی آیا اے میرے لال حسین تیرے صبر نوں سلام۔ تیری استقامت نوں سلام تیری شجاعت نوں سلام تیری بہادری نوں سلام تیرے زخم کھا کے سجدے کرن نوں سلام۔ تیری اسلام دی عظمت نوں سلام پترا جنت دے اٹھے دروازے کھل گئے نی، تیرا ابا مولا علی رضی اللہ عنہ تیرے استقبال لئی جنت دے بوہے اُتے کھلوتا ہویا ای۔

پترا میں تیرا کربلا دا امتحان ویکھیا اے۔ بیٹا میں تیری شجاعت ویکھی اے تیری استقامت ویکھی۔ تیری دلیری ویکھی اے تیری بامردی ویکھی اے تیرا صبر ویکھیا اے۔ بیٹا توں پیاس نال شہید ہو کے پتراں نوں قربان کر کے اہل بیت نوں نثار کر کے پترا میرے دودھ دی لاج رکھ لئی اے۔ پیو دی شجاعت دی لاج رکھ لئی آں۔ میرے پتر حسین میریاں بتی دھاراں تیرے اُتے راضی نے۔

اک ہور واقعہ تاریخ دا بڑا عظیم الشان واقعات کربلا دے سلسلے وچہ تاریخاں وچہ ملدا اے ایسے روایت وچہ اے کہ جدوں کوفے پہنچے۔ ابن زیاد

نے مارشل لا نافذ کر دتا شہر وچہ فوج دا پہرہ اے کوئی شخص جلوس دی شکل وچہ بازاراں وچہ نہ آئے۔ اوہنوں پتہ سی ظالم نوں۔ امام پاک دا سر مقدس آیا اے کدھرے ہمدردی نال شہر والے مخالف نہ ہو جان

حضرت امام زین العابدین رضی اللہ عنہ ایس لٹے ہوئے قافلے دے پاسبان امام زین العابدین رضی اللہ عنہ نے امام پاک دا بیٹا علی اوسط پچھے پچھے بی بی شہر بانو نے پچھے ننھی سکینہ اے اہل بیت دیاں بیبیاں نے پچھے اگے زین العابدین نے جس ویلے کوفے دے بازاراں وچوں ایہہ قافلہ نکلیا۔ لوکاں نے دروازیاں وچہ کھلو کے کھڑکیاں وچہ کھلو کے امام حسین رضی اللہ عنہ دے سر دا مشاہدہ کیتا جیہڑے جیہڑے بازار وچہ ایہہ قافلہ گزردا جیہڑے جیہڑے رستے وچوں قافلہ گزردا۔ چیخاں دی پکار اوندی اے ہانواں دی پکار اوندی اے سارا کوفہ پیا روندا اے۔

حضرت زین العابدین توں قربان جاواں حضرت امام پاک دا دلیر بیٹا اک چوک وچہ کھلو کے حضرت امام زین العابدین رضی اللہ عنہ نے دنیا نوں مخاطب کیتا۔ آپ نے فرمایا اوہ رون والیو تہاڈے آنسو پئے دسدے نے تہانوں ساڈی مظلومیت اُتے ترس پیا آندا اے ساڈے قیدی بنن اُتے تسیں آنسو پئے بہاندے او۔ امام پاک دے سر نوں ویکھ ویکھ پئے روندے او ظالمو کوفیو۔ اگر تہاڈے دل وچہ ساڈا پیار اے۔ اگر تسیں پئے آنسو بہاندے او تے دسو ظالموں فیر ساڈا قاتل کون اے کون اے قاتل مسلم بن عقیل دا قاتل کون اے۔ سانوں بلا کے دربدر کرن والا کون اے۔ اللہ اچھی طرح جاندا اے ایہہ آنسو جیہڑے بہاندے او ایہہ ریا دے آنسو نے منافقت دے آنسو نے تساں ای بلایا تے ساڈا ساتھ نہ دتا۔ اج دنیا والیاں نوں رو کے سچیاں پئے بن دے او کل قیادت دی کچہری وچہ اوہ خدا جیہڑا علیم و خبیر اے تہاڈے آنسوآں نوں چنگی طرح جاندا

اے۔ معلوم ہویا حضرت زین العابدین نوں کوفے والیاں دا رونا پسند نہیں آیا جے پسند آندا تے تعریف کردے۔ آپ نے فرمایا ایہہ مکر دا رونا ایہہ دغا بازی دے آنسو نے ایہہ مگرمچھ دے آنسو نے ایہہ فریب دے آنسو نے تسیں قاتل او مسلم بن عقیل دے تسیں قاتل او امام حسین رضی اللہ عنہ دے۔ اگر وفا کردے میرے چاچے نال تے مسلم بن عقیل نوں دنیا دی کوئی طاقت نہیں سی شہید کر سکدی۔

سر مبارک وچوں تلاوت دی آواز

روایات وچہ آندا اے سر مقدس پیا گذردا حضور دے اک صحابی حضرت زید بن ارقم رضی اللہ عنہ دوسری منزل تے بیٹھے کھڑکی دے کول قرآن پاک دی تلاوت پئے کردے نے زید بن ارقم فرماندے نے میں ویکھیا قافلہ پیا گذردا یزید دا لشکر پیا لنگھدا میں کھڑکی کول بیٹھا قرآن پیا پڑھدا۔ زید بن ارقم کہندے نے نیزے تے امام پاک دا سر اے۔ تے گلی وچوں یزیدی پئے لنگھدے نے میں قرآن پاک دی ایس آیت اُتے آیا۔

أَمْ حَسِبْتَ أَنَّ أَصْحَابَ الْكَهْفِ وَالرَّقِيمِ كَانُوا مِنْ آيَاتِنَا عَجَبًا۔ (پ ۱۵ ع ۱۳)

ایہہ قرآن پاک دی آیت میں پڑھناں ساں حضرت زید بن ارقم رضی اللہ عنہ کہندے نے ایدھروں جس ویلے امام دا سر مقدس لنگھیا۔ اوہ سی نیزے تے بلند میرے موہنوں قرآن دی آیت جس ویلے سنی۔ کہ اصحب کھف دا واقعہ بڑا عجیب واقعہ اے۔

اصحاب کہف دا واقعہ بڑا عجیب واقعہ اے حضرت زید بن ارقم رضی اللہ عنہ کہندے نے امام پاک دا سر مبارک نیزے اتوں پھریا۔ تے میں کھڑکی وچہ بیٹھا جس ویلے امام پاک گذرے نے بالکل اسیں بالمقابل ساں آپ دا سر

مقدس میرے ول ہویا۔ تے امام پاک دے لب مبارک ہلے مریاں اکھاں وچہ اکھاں پا کے آپ نے فرمایا زید بن ارقم بڑے عظیم واقعے ہوئے نے لیکن میرے نالوں عجیب کیسے دا واقعہ نہیں۔ حضرت زید بن ارقم کہندے نے میں امام دیاں لباں وچوں ایہہ گل سنی۔ میرا واقعہ سب نالوں دردناک واقعہ اے۔ حضرت امام حسین رضی اللہ عنہ دا مقدس سر ابن زیاد دے دربار وچوں ہو کے دمشق ول چلیا یزید کول کوفے توں دمشق جا رہے نے۔

تاریخ دا اک ہور عجیب واقعہ ملدا اے کہ دمشق دے رستے راہ وچہ اک شام پے گئی۔ تے حضرت شہر بانو رضی اللہ عنہا دی اک کنیز سی۔ ایرانی جہدا ناں سی شیریں۔ شیریں نامی اک عورت بی بی شہر بانو دی باندی سی تے پیو دے زمانے توں ای ایہہ وفادار نوکر سی انہاں دی بی بی شہر بانو دی اک بستی دے قریب شام آئی۔ شیریں نے بی بی شہر بانو نوں عرض کیتا۔ محترمہ میرے کول کجھ زیورات نے کجھ نقدی اے اجازت دو ایس بستی وچہ جا کے میں کجھ کپڑا اتے کھان پین دیاں چیزاں خرید کے لے آواں بی بی شہر بانو کولوں اجازت لئی شیریں نوکر نے شہر بانو نے کیہا جا اور اجازت اے۔ شام دا وقت سی بستی دا دروازہ بند اے۔ دستک جس ویلے دروازے تے دتی تے اوس بستی دا جیہڑا سربراہ سی عزیز بن ہارون اوہدا ناں سی اوہنے دروازہ کھولیا۔ دروازہ کھولدیاں ای اوہنے آکھیا اہلاً وسہلاً مرحبا۔ یا شیریں مرحبا شیریں کہندی مینوں تعجب ہویا کہ انہوں میرے نام دا کس طرح علم ہویا اسیں کربلا وچوں لٹے پٹے آئے آں بستی وچہ شام پئی اے میں دروازہ کھٹکھٹایا ایہہ شیریں نوں کہندا مرحبا تیرا اپنا ای گھر اے تے دروازہ کھول کے استقبال پیا کردا اے۔

حضرت شیریں کہندی تسیں دسو میرا ایہہ نام تہانوں کتھوں معلوم ہویا

اے عزیز بن ہارون نے اگوں عرض کیتی عزیز بن ہارون آکھن لگا میں ایس بستی دا سب توں وڈا راہب آں۔ تے یہودی آں تے یہودیاں دا رہنما آں۔ عزیز نے آکھیا اج راتیں مینوں عجیب وغریب خواب آئی ساڈے نبی حضرت موسیٰ علیہ السلام نے اوہناں دے بھائی حضرت ہارون علیہ السلام دوہاں نبیاں دی مینوں زیارت ہوئی اے تے حضرت موسیٰ علیہ السلام خواب وچہ پئے روندے نے۔ ہارون دی اکھاں وچوں بھی آنسو پئے نکلدے نے میں عرض کیتی یا نبی اللہ یا موسیٰ علیہ السلام تسیں روندے کیوں پئے او۔ حضرت موسیٰ علیہ السلام نے فرمایا۔ اے عزیز کیوں نہ رووان اج نبی آخرالزمان دا دوہتا حسین کربلا وچہ شہید ہو گیا اے اج سارے عرش اُتے کہرام مچیا ہویا اے اج فرشتے بھی حسین دی قربانی تے آنسو پئے بہاندے نے۔ اج ملائکہ بھی امام حسین دی یاد وچہ پئے روندے نے اج سارے نبی نبی پاک دے دوتہرے دی قربانی نوں آنسواں نال خراج عقیدت پئے پیش کردے نے عزیز حسین شہید ہوئے نے میں عرض کیتی یا نبی اللہ کیا حضرت محمد ﷺ نبی برحق نے۔ اسیں تے یہودی آں اسیں تے اوہنوں من دے نہیں۔ تے موسیٰ علیہ السلام نے اگوں جواب دتا ایہہ عزیز توں تے ور کنار توں تے میرا اُمتی ایں عزیز توں میرا اُمتی ایں ایہہ اوہ نبی محمد عربی ﷺ ایہہ اوہ رسول ای اک لکھ تے چوی ہزار پیغمبراں کولوں اللہ تعالیٰ نے ایہدی صداقت دی گواہی دوائی ہوئی اے۔ میں بھی ایسے نبی دا کلمہ پڑھناں واں سارے نبی ایہدی صداقت دی گواہی دیندے نے عزیز بن ہارون نے آکھیا۔ شیریں جدوں دی میں ایہہ خواب ویکھی اے۔ اوسے والے میں اٹھ کے کلمہ پڑھ کے محمد ﷺ دے غلاماں وچہ داخل ہو چکیا واں اہل بیت عظام جس ویلے یزید دے دربار وچہ آئے۔

مسلمانوں تاریخاں اٹھا کے ویکھو۔ جلاء والعیون دی ایہہ روایت اے۔

یزید دا دربار لگا ہویا اے۔ امام پاک دا مقدس سر جس ویلے یزید دے سامنے پیش کیتا گیا۔ خدا دی قسم اے یزید دی اکھاں وچوں بھی آنسو آ گئے رو پیا یزید درباری چار چوفیرے بیٹھے نے عیاں سلطنت امام پاک دا کٹیا ہویا سر یزید دے دربار وچہ آیا تے جلاء والعیون اٹھا کے ویکھو۔ یزید دی بیوی ہنداں قسم اے۔ دربار وچہ آن کے رون لگ پئی۔ تے یزید نے بیوی نوں آکھیا۔ ہنداں مینوں بڑا افسوس اے ایہہ ابن زیاد نے زیادتی کیتی اے میں نہیں چاہندا سی کہ امام حسین شہید کیتے جان توں وال کھلارتے چنگی طرح روتے آہ و فغاں کر۔ تے دنیا نوں رو کے دس کہ تیرا شوہر ایس قتل توں بری اے۔

چنانچہ تاریخ شاہد اے کہ امام حسین رضی اللہ عنہ دا سب توں پہلوں جیہڑا ماتم کیتا اوہ یزید دی بیوی نے کیتا۔ یزید دی بیوی ہنداں نے وال کھلارے یزید دی بیوی نے طمانچے مارے چہرے تے یزید دی بیوی نے آہ وفغاں کیتی تے رو رو کے چیخاں مار مار کے کے اپنے خاوند دی بریت دا اظہار ماتم کر کے کیتا۔ پہلی ماتم کناں امام حسین دی یزید دی بیوی اے پر ایمان نال دسو کیا یزید دی بیوی دے وال کھلارنے ماتم کرنا رونا آہ فغان کرنا رونا نبی پاک دی کچہری وچہ قبول ہوسکدا اے۔ معلوم ہویا ہر رون والا ضروری نہیں اوہ سچا بھی ہووے رونے مکر دے وی ہندے نے رونا فریب دا بھی ہندا اے یزید دے سامنے امام پاک دا سر مقدس اے سجے پاسے یزید دا پتر معاویہ اوہدے پتر دا نام وی معاویہ سی یزید نے کجھ غم غلط کرنے دی خاطر امام زین العابدین نوں کرسی تے جگہ دتی کھبے پاسے امام حسین رضی اللہ عنہ دے صاحبزادے حضرت زین العابدین یزید دے کھبے پاسے بیٹھے نے کرسی تے سجے پاسے یزید دا بیٹا معاویہ اے تے یزید نے آکھیا ایہہ نوجوان کون اے تے فوجی کہن لگے کہ جناب امام حسین رضی اللہ عنہ دا پتر زین العابدین ایں

یزید آہندا میں تے سنیا سارے شہید ہو گئے نے اوہنے آکھیا ایہہ بیمار سن کربلا وچہ بہت زیادہ اساں بیمار اُتے تلوار اٹھانی مناسب نہیں سمجھی۔ ایہہ گفتگو ہو رہی اے تے معاویہ یزید دا پتر سجے پاسے بیٹھا ہویا تھوڑی دیر بعد یزید دے دربار وچہ عظمت دا نقارہ وجیا جیہڑے بادشاہواں دے درباراں وچہ نقارے وجدے نے تے معاویہ نے ایدھر منہ کر کے زین العابدین نوں مخاطب کر کے کہندا۔ ویکھ زین العابدین تیرے باپ نے کجھ نہیں کھٹیا۔ میرے پیو دا نقارہ وجدا پیا اے معاذ اللہ۔ معاویہ نے حضرت زین العابدین نوں ایہہ طنز کیتی کہ تیرے باپ نے کی کھٹیا۔ سارا خاندان قربان ہویا۔ ویکھ لے میرے پیو دا کجھ نہیں وگڑیا۔ اج یزید دا نقارہ پیا وجدا اے۔ زین العابدین رضی اللہ عنہ سن کے خاموش ہو گئے آپ نے کوئی جواب نہ دتا۔ تھوڑی دیر دے بعد قریبی مسجد وچوں اذان دی آواز آئی تے جس ویلے موذن نے کہیا اشہد ان محمد رسول اللہ حضرت امام زین العابدین رضی اللہ عنہ کھڑے ہو گئے کہن لگے اوہ ظالما تیرے باپ دا نقارہ کجھ سالاں تک وجے گا ویکھ ایہہ نقارہ میرے نانے دا وجیا ای تے ساری دنیا وچہ وجدا اے تے قیامت تک نقارے وجدے ای رہن گے۔

نعرہ تکبیر اللہ اکبر نعرہ رسالت یا رسول اللہ

تیرے باپ دا نقارہ چندہ سالاں تک اے میرے نانے دا نقارہ قیامت تک وجنا اے یزید نے جس ویلے ایہہ گل سنی دوہاں دی یزید ہس پیا ہس کے آکھن لگا میرے پتر معاویہ نال کشتی لڑنی اے کشتی کریں گا حضرت زین العابدین اگے بڑے زخم خوردہ سن سارے کربلا دے منظر اپناں اکھاں نال ویکھ کے آئے سن۔

تاریخ وچہ اوندا مدینے وچہ اک مرتبہ مسجد دے دروازے وچہ حضرت زین العابدین کھڑے سن۔ اک قصائی لنگھیا گلی وچوں سری پیا بکری دی وتیچے

قصایاں دی عادت ہندی سری پھڑ کے بھی ویچدے نے۔ تے مدینے دا قصاب انج ہتھ وچہ سری پھڑی ہوئی اے تے ویچن واسطے بازار وچہ پیا پھرے۔ زین العابدین مسجد دے دروازے وچہ نے ذکر اللہ پئے کردے نے آپ نے قصاب نوں بلایا۔ فرمایا توں سری پیا ویچنا بکرے دی توں ایہنوں ذبح کیتا سی میرے اک سوال دا جواب دئیں۔ قصاب عرض کردا حضور فرماؤ میں حاضر آں فرماؤ۔ فرمایا

بتا نیچے چھری کے توں نے جب اس کو لٹایا تھا

تو تو نے اس بکرے کو پانی بھی پلایا تھا

قصاب دسیں ایہنوں ذبح کیتا سی پہلے پانی پلایا سی۔ قصاب آکھن لگا حضور میں ایہنوں اچھی طرح چارا کھلایا سی پانی پلا کے پھیر ایہنوں ذبح کیتا اے زین العابدین دی چیخ نکل گئی ربا تیری بے نیازی توں صدقے جاواں اج دنیا دا اک بکرا جے ذبح ہووے تے رج کے پانی پی کے جاوے تے چارے کھا کے جاوے۔ تیری بے نیازی دے صدقے جایئے میرا سارا خاندان کربلا وچہ شہید ہویا تے پیا سیاں ہو گیا۔ کسے پانی نہیں دتا کسے خوراک نہیں دتی ربا تیریاں بے نیازیاں توں چاہیں تے یوسف ورگے سوہنیاں نوں کھوہ وچہ سٹ دیویں۔

آپ دے پتر امام جعفر صادق اک واری کہندے نے حضور تہانوں کدی ہسدیاں نہیں ویکھیاں حضرت امام زین العابدین ساری زندگی کدی نہیں مسکرائے کدی تبسم بھی لباں تے نہیں آیا۔ تاریخاں وچہ موجود اے۔ خاموش زندگی گزاری ذکر اللہ وچہ زندگی دی کوئی خوشی حضرت زین العابدین نوں ہسا نہیں سکی پتر نے آکھیا ابا جی خوشیاں بھی آندیاں نے تہاڈے چہرے تے کدی اساں تبسم نہیں ویکھیا۔ آپ نے فرمایا پتر اجو میں اپنیاں نال ویکھیا افسوس تو اوہ

نہیں ویکھیا۔ بیٹا میں کربلا وچہ اپنے ابا جی نوں شہید ہندیاں ویکھیا۔ میں علی اکبر نوں شہید ہوندیاں ویکھیا ننھے بھرا دی شہادت ویکھی۔ میں چاچے بھتریئے بھرا شہید ہندے ویکھے۔ بیٹا جہندیاں نگاہاں حسین دی شہادت نوں ویکھ لیا اے اوہدیاں لباں تے تبسم کدی نہیں آسکدا از خم خوردہ سن امام زین العابدین

یزید نے آکھیا کشتی لڑو گے زین العابدین فرمان لگے۔ یزید مینوں تیرا چیلنج قبول اے لیکن کشتی دی شرط ایہہ وے اک تلوار معاویہ دے ہتھ وچہ دے اک تلوار میرے ہتھ وچہ دے تیرے سارے درباری تماشائی بن کے کشتی ویکھن تے فیصلہ اودوں ہوئے جدوں اک دی جان چلی جائے دنیا توں تے یزید ویکھ کربلا دے سارے بدلے ایتھے ای نہ لے لواں تے حسین دا پتر ای نہ آکھیں۔

دل جوئی واسطے یزید نے آکھیا زین العابدین کوئی خواہش ہے ای تے فرماؤ۔ کوئی آخری تمنا آپ نے فرمایا ہاں میری اک خواہش اے۔ میرے ابا جی دا قاتل میرے حوالے کیتا جائے تے شریعت دے مطابق اوہدے کولوں بدلہ لواں یزید کہن لگا ایہہ میرے کنٹرول توں باہر اے میں قاتل پیش نہیں کرسکدا کوئی ہور خواہش آپ نے فرمایا دوسری خواہش اہلبیت اطہار دیاں پاک دامن بیبیاں تے مینوں باعزت طریقے نال محمد مصطفےٰ ﷺ دے دربار پہنچادتا جائے سانوں مدینے بھیج دیو یزید نے کہیا زین العابدین سانوں منظور اے۔ جس طرح فرماؤ گے تہانوں مدینے پہنچادیاں گے کوئی ہور خواہش آپ نے فرمایا اک ہور خواہش اے۔ کل جمعہ اے تے جمعے دی نماز وچہ خطبہ کہن دی اجازت مینوں دتی جائے میں خطبہ کہنا چاہنا جمعے دا یزید نے بھی خوش کرن دی خاطر وقتی طور تے ہاں کردتی۔ کہ کل اجازت اے مسجد وچہ جناب خطبہ تسیں دیو۔

مسلمانو تاریخ شاہد اے جیہڑا خطاب زین العابدین نے جمعے دے

نمازیاں سامنے کیتا آپ نے اٹھ کے جس ویلے ایناں فرمایا۔ جیہڑے نہیں پہنچان دے پہنچان لوو میں حسینؑ دی شہادت دا عینی شاہد آں۔ میریاں نگاہاں دے سامنے ابا جی شہید ہوئے نے میریاں نگاہاں دے سامنے میرا خاندان قربان ہویا اے۔ میں اپنیاں نگاہاں نال اپنیاں مستورات نوں قیدی بن دیاں ویکھیا۔ میں مدینے توں مڑ کے کوفے تے دمشق دیاں گلیاں وچہ قیدی بن کے پھریا۔ میں اوہ زین العابدین آں جہدا ابا محمد مصطفےٰ ﷺ دی مہر نبوت دا سوار سی۔ میں اوہ زین العابدین رضی اللہ عنہ آں جہدے ابا جی دے حلق نوں محمد مصطفےٰ ﷺ چمدے رہے جس ویلے آپ نے کربلا دیاں گلاں شروع کیتا تے یزید نے موذن نوں اشارہ کیتا کہ توں اذان آکھ۔ کہ اگر انہاں دا خطاب بدستور جاری رہیا تے اضطراب نال کوئی بغاوت پیدا نہ ہو جائے۔ موذن نے اذان شروع کیتی زین العابدین خاموش نے جس ویلے موذن نبی پاک دے نام اُتے آیا۔ اشھد ان محمد رسول اللہ حضرت زین العابدین نے موذن نوں اشارہ کر کے فرمایا موذن ذرا چپ کر جا حضور دا نام جس ویلے آیا تے زین العابدین نے فرمایا۔ اوہ یزید دس محمد تیرا دادا اے کہ میرا دادا اے۔ تیرا نانا ایں کہ میرا نانا ایں۔ دس محمد نال تیرا رشتہ اے کہ میرا رشتہ اے ظالما توں نبی دے خون دے رشتے دا لحاظ نہیں کیتا بول یزید محمد کہدا نانا اے۔ محمد تیرا نانا اے کہ زین العابدین دا نانا اے۔ یزید نے ویکھیا بڑی جذباتی گل اے۔ کدھرے سارا ہجوم مشتعل نہ ہو جائے اوہنے موذن نوں آکھیا جلدی اقامت آکھ اقامت کہلوا کے تے امام نوں کہیا جماعت کراؤ۔ حضرت زین العابدین رضی اللہ عنہ یزید دے دربار وچوں حضرت نعمان ابن بشیر دی قیادت نال مدینہ منورہ پہنچے باقی واقعات انشاء اللہ اگلے جمعے بیان کراں گا۔

وآخر دعونا الحمد للہ رب العالمین

بسم اللہ الرحمٰن الرحیم

واعظین مقررین نعت خواں اور نقابت کرنے والوں کیلئے ایمان افروز مجموعہ

دُنیا کا مُسافر

بلاک

مرتّب

مولانا الحاج محمد جعفر ضیاء القادری

محمود شیر دودھ گلی ۵ خادم کالونی شاہدرہ لاہور

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ الْمُسْتَعَانُ الَّذِیْ خَلَقَ الْاِنْسَانَ وَعَلَّمَهُ الْبَیَانَ وَالتِّبْیَانَ وَالصَّلٰوۃُ وَالسَّلَامُ عَلٰی اَفْضَلِ الرُّسُلِ سَیِّدِ السُّبُلِ مُحَمَّدٍ صَلَّی اللّٰهُ عَلَیْهِ وَسَلَّمَ رَسُوْلِ الْاِنْسِ وَالْجَانِ وَعَلٰی اٰلِهٖ وَصَحْبِهِ الَّذِیْنَ تَصَرَّفُوْا اِعْلَانِ تَحْقِیْقِهِمْ اِلٰی اِعْلَاءِ كَلِمَاتِ الرَّحْمٰنِ۔

اَمَّا بَعْدُ!

فَاَعُوْذُ بِاللّٰهِ مِنَ الشَّیْطٰنِ الرَّجِیْمِ۔ بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ اِنَّ الَّذِیْنَ یُؤْذُوْنَ اللّٰهَ وَرَسُوْلَهٗ لَعَنَهُمُ اللّٰهُ فِی الدُّنْیَا وَالْاٰخِرَةِ وَاَعَدَّ لَهُمْ عَذَابًا مُّهِیْنًا۝

صَدَقَ اللّٰهُ مَوْلَانَا الْعَظِیْمِ وَبَلَّغَنَا رَسُوْلُهُ النَّبِیُّ الْكَرِیْمُ الْاَمِیْنُ وَنَحْنُ عَلٰی ذٰلِكَ لَمِنَ الشَّاهِدِیْنَ وَالشَّاكِرِیْنَ۔ وَالْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِیْنَ۔

قَالَ اللّٰهُ تَعَالٰی فِیْ شَانِ حَبِیْبِهٖ مُخْبِرًا وَّاٰمِرًا۔ اِنَّ اللّٰهَ وَمَلٰٓئِكَتَهٗ یُصَلُّوْنَ عَلَی النَّبِیِّ یٰٓاَیُّهَا الَّذِیْنَ اٰمَنُوْا صَلُّوْا عَلَیْهِ وَسَلِّمُوْا تَسْلِیْمًا۔

اَلصَّلٰوۃُ وَالسَّلَامُ عَلَیْكَ یَا رَسُوْلَ اللّٰهِ
وَعَلٰی اٰلِكَ وَاَصْحَابِكَ یَا حَبِیْبَ اللّٰهِ

گرامی قدر مسلمان بھائیو السلام علیکم میں تہاڈی خدمت وچہ وعدہ کیتا سی کہ شہادت امام حسین رضی اللہ عنہ دے بعد قاتلین امام حسین رضی اللہ عنہ دا جیہڑا انجام ہویا اور قدرت دی طرفوں جیہڑا دردناک دنیوی عذاب انہاں تے اللہ تعالیٰ نے نازل فرمایا۔ اور تاریخ دے وچہ جیہڑا ہولناک انتقام لیا گیا میں تہاڈی خدمت وچہ عرض کراں گا۔

چنانچہ اس سلسلے وچہ میں قرآن مجید دی اک آیت کریمہ تہاڈی خدمت وچہ تلاوت کیتی اے۔ اللہ تعالیٰ نے ارشاد فرمایا اے۔

اِنَّ الَّذِیْنَ یُؤْذُوْنَ اللّٰہَ وَرَسُوْلَہٗ

بیشک اوہ لوگ جیہڑے اللہ تے اللہ دے رسول نوں صدمہ پہنچادے نے دکھ پہنچادینے ایذاء پہنچادے نے یُــؤْذُوْنَ، اذیت، صدمہ، ایذاء، دکھ، رنج اور تکلیف پہنچادے نے اللہ تے اللہ دے رسول نوں اللہ تعالیٰ نے ارشاد فرمایا۔

لَعَنَہُمُ اللّٰہُ فِی الدُّنْیَا وَالْاٰخِرَۃِ

اللہ تعالیٰ انہاں اُتے دنیا تے آخرت وچہ وی لعنت بھیجدا اے جیہڑے لوگ اللہ تے اللہ دے رسول نوں صدمہ پہنچادے نے دکھ دیندے نے اللہ تعالیٰ دنیا وچہ وی لعنت بھجیدا اے اور قیامت والے دن آخرت وچہ وی اللہ تعالیٰ دی انہاں تے لعنت ہوئے گی۔ وَاَعَدَّ لَہٗ عَذَابٌ عَلِیْمٌ۔ (پ۲۲ع۴)

اور اللہ تعالیٰ نے انہاں واسطے دردناک عذاب تیار کر رکھیا ہویا اے ایہہ قرآن پاک دی اک آیت اے جیہڑی میں قاتلین حسین دے سلسلے وچہ تلاوت کیتی اے اور میرا ایمان اے کہ امام حسین دی شہادت دے نال اللہ دے رسول صلی اللہ علیہ وسلم نوں بھی دکھ پہنچا تے اللہ نوں بھی دکھ پہنچیا اور ایہہ بھی حقیقت اے حدیثاں توں ثابت اے۔ نبی پاک صلی اللہ علیہ وسلم نے فرمایا جہنے میرے اک وال نوں

بھی دکھ دتا او ہنے مینوں دکھ دتا۔ وَمَنْ اٰذَانِیْ فَقَدْ اٰذَ اللّٰہُ تَعَالٰی۔
جہنے کملی صلی اللہ علیہ وسلم والے نوں صدمہ پہنچایا او ہنے رب تعالیٰ نوں صدمہ پہنچایا۔ جہنے میرے اک وال نوں دکھ پہنچایا او ہنے میری ذات نوں دکھ پہنچایا جہنے میری ذات نوں دکھ پہنچایا او ہنے رب دی ذات نوں دکھ پہنچایا۔

شہادت امام حسین رضی اللہ عنہ دے نال کملی والے نوں دکھ پہنچیا۔ نبی پاک دے دکھ دے نال اللہ تعالیٰ نوں دکھ پہنچیا۔ اور ایس آیت دے مطابق جنہاں نبی پاک نوں ایذا دتی اہل بیت نوں شہید کیتا او ہناں رسول کریم صلی اللہ علیہ وسلم نوں رنجور تے ملول کیتا۔ اللہ کریم نے فرمایا۔ لَعَنَھُمُ اللّٰہُ فِی الدُّنْیَا وَالْاٰخِرَۃِ

ایتھوں اک ایہہ چیز وی ذہن وچہ رکھو قرآن پاک دی جیہڑی آیت اے بڑا اک دردناک ایہہ دا اک نتیجہ اے منطقی اللہ فرماندا اے جیہڑا مینوں صدمہ دیوے تے میرے رسول نوں صدمہ پہنچائے۔ اوہدے تے دنیا تے وی خداوی لعنت اے تے قیامت والے دن وی رب دی لعنت اے۔

لہٰذا مسلماناں نوں دعا ایہہ کریا کرو۔ اللہ تعالیٰ سانوں نبی پاک صلی اللہ علیہ وسلم نوں صدمہ پہچان توں بچائے۔ صدمہ کسے نوں مار کے تے ای نہیں پہنچایا جاسکدا۔ بھئی دکھ پہنچانا۔ یُـؤْذُوْنَ دا مصدر ایذا صدمہ دکھ۔ تکلیف کوئی ضروری نہیں کسے نوں قتل کیتا جائے تا ای دکھ دیندا اے ایہہ مفہوم عام اے قرآن پاک دی آیت دا کسے رنگ وچہ وی رب دے رسول صلی اللہ علیہ وسلم نوں جے صدمہ پہنچا دتا۔ خدانخواستہ تے قرآن دی آیت دے مطابق اللہ تعالیٰ فرماندا اے دنیا وچہ تے آخرت وچہ بھی۔ میری اوہدے تے لعنت اے۔

لہٰذا ایہہ مضمون ایناں تاویل اے تسیں خود اپنیاں ذہناں وچہ سوچوں کہ نبی پاک صلی اللہ علیہ وسلم نوں کہڑیاں کہڑیاں گلاں دکھ پہنچاسکدیاں نے صرف قتل کرنا ای

مراد نہیں اگر کوئی اہل بیت دی توہین کردا اے اہل بیت نوں گالی کڈھدا اے معاذ اللہ نبی پاک ﷺ دیاں پتراں نوں حضور دیاں دھیاں نوں سرکار دو عالم ﷺ ازواج مطہرات نوں حضور ﷺ دے خاندان وچوں جے کوئی اہناں وچوں کسے دی توہین کردا اے۔ تے دسو ایمان نال نبی پاک ﷺ نوں صدمہ نہ پہنچے گا اگر خدانخواستہ کوئی امام حسین دی توہین کرے آپ نوں تبرا بازی کرے خوانخواستہ اگر کوئی شخص امام حسین نوں باغی قرار دیوے معاذ اللہ۔ تے کیا رسول پاک ﷺ نوں صدمہ پہنچان والی گل نہیں۔ کوئی شخص اگر امام رضی اللہ عنہ دی گستاخی کرے تے رسول ﷺ نوں صدمہ ایں۔ جے نبی دی دھی فاطمہ دی گستاخی کرنے تے نبی نوں صدمہ اے۔ جے کوئی نبی پاک ﷺ دے معزز سسرال صدیق اکبر رضی اللہ عنہ دی گستاخی کرے ایہہ بھی نبی پاک نوں صدمہ اے۔ کوئی فاروق اعظم رضی اللہ عنہ دی توہین کرے ایہہ بھی نبی پاک ﷺ نوں صدمہ اے۔ دعا کرو منا اللہ تعالیٰ تیری زبان نبی پاک نوں رنجور نہ کرے آمین کیونکہ ایہد امنطقی بڑا خطرناک نتیجہ ای فرمایا۔ لَعَنَهُمُ اللّٰهُ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ۔

جیہڑا رسول کریم ﷺ دے دل نوں رنجور کرے اچھا ایتھے مزے دی گل دیکھو قرآن دی آیت دا اصول فرمایا۔

اِنَّ الَّذِيْنَ يُؤْذُوْنَ اللّٰهَ وَرَسُوْلَهٗ۔

اوہ لوگ جیہڑے ایذا پہنچاندے نے اللہ نوں تے اللہ دے رسول ﷺ نوں

پہلے آیت دے ٹکڑے وچہ اللہ وسول کہا اگلے ٹکڑے وچہ لَعَنَهُمُ اللّٰهُ اللہ تعالیٰ دی لعنت اے۔ دنیا وچہ بھی تے آخرت وچہ بھی یا اللہ پہلے ٹکڑے وچہ اللہ نوں اذیت پہنچائی ورسولہ تے رسول نوں دکھ دتا تے دوسرے ٹکڑے وچہ توں پیا

فرمانا اے لَعَنَهُمُ اللّٰهُ اللہ دی لعنت اے۔

حالانکہ اصولاً بیان دا تقاضا ایہہ سی ایہدے بعد بھی وَرَسُوْلَهٗ دا لفظ اوندا لَعَنَهُمُ اللّٰهُ وَرَسُوْلَهٗ رب کریم نے فرمایا سن موموناں کملی والے دی شان ایہہ وے اگر کوئی نبی پاک ﷺ نوں دکھ دیندا اے نبی پاک ﷺ نوں صدمہ دیندا اے نبی کریم ﷺ دا دل دکھاندا اے۔ تے میں نہیں چاہندا میرا یار اپنے دشمن نوں جواب دیوے میں کملی والے دا دفاع کرناواں اوہنے دل میرا دکھایا تے میرے رسول دا دکھایا اے پر لعنت رب دی تے رب دے ملائکہ دی پئے گی۔ میں نہیں چاہندا میرا کملی ﷺ والا اوہناں نوں دوبدوں جواب دیوے میں جے ہاں کملی والے ﷺ دا دفاع کرن والا دل دکھایا سو کملی والے دا تے لعنت بھیجے گا رب کریم

مسلمانوں دعا کرو اللہ تعالیٰ ساڈے کولوں حضور ﷺ دا دل نہ دکھے سوچ لو نبی پاک ﷺ دی عزت نبی پاک ﷺ دی توقیر نبی پاک ﷺ دی وڈیائی نبی کریم ﷺ دی مصطفائی حضور دے معجزات کملی والے دے تصرفات حضور علیہ الصلوٰۃ والسلام دا علم کملی والے دا اختیار اگر کسے گل دی نفی کریں گا جے کملی والے دی معاذ اللہ توہین کریں گا۔ اہیوں کجھ نہیں اوندا ایہہ کجھ نہیں جاندا ایہہ مالک نہیں مختار نہیں تے یاد رکھیں نبی پاک ﷺ دا دل دکھو گا جے نبی ﷺ دا دل دکھیا تے رب کہند العَنَهُمُ فِی الدُّنْیَا وَالآخِرَةِ۔

جہنے میرے یار دا دل دکھایا دنیا وچہ بھی تے قیامت وچہ بھی لعنت دے طوق پاواں گا۔

لہٰذا مسلمان دعا کر نبی پاک ﷺ دا دل نہ دکھے تیرے کولوں
اوہ بولی زبان وچوں بولی جیہڑی کملی والے ﷺ نوں چنگی لگے اوہ گل

کر جیہڑی رب نوں سوہنی لگے ایہہ رب دا حبیب ای بڑا نازک آبگینہ ای تے اگر ایہندے تے میل آ گئی تے رب کریم کدے نہیں راضی ہونا۔

بہر حال میں پیا عرض کرناں ساں جہناں لوکاں نے امام حسین رضی اللہ عنہ نوں شہید کیتا۔ اہل بیت نوں شہید کیتا۔ انہاں براہ راست نبی پاک ﷺ دا دل دکھایا جہنے نبی پاک ﷺ دا دل دکھایا اوہنے رب کریم دا دل دکھایا۔

قیامت والے دن تے لعنت جیہڑی پینی ایں۔ اوہ تے ضرور پینی ایں پر دنیا وچ ای اللہ تعالیٰ نے قاتلین حسین رضی اللہ عنہ نوں لعنت دے طوق پا دتے۔

ایہہ تاریخاں وچہ موجود اے تفصیلی واقعات جسطرح کربلا دے تسیں سن دے او کسے کتاب وچہ مربوط نہیں ملدے۔ شہادت تک واقعات مربوط تاریخاں وچہ ملدے نے شہادت دے واقعات کجھ حدیثاں وچہ ملدے نے اشارے جیہڑے نبی کریم نے فرمائے۔ کجھ ملدے نے تاریخ دیاں کتاباں وچہ تاریخی واقعات۔ کجھ سیرت دیاں کتاباں وچہ ملدے نے فرداً فرداً کہ اللہ تعالیٰ نے انہاں تے عذاب نازل کیتا۔

کجھ بزرگاں دین دے اقوال جیہڑے عینی شاہد سن۔ انہاں جیہڑے نظارے ویکھے۔ ایہہ بکھریاں ہوئیاں کتاباں وچہ واقعات نے۔

میں چند کتاباں دا مطالبہ کر کے جیہڑیاں چند چیزاں ویکھیاں نے تہاڈی خدمت وچہ عرض کراں گا۔

حدیث وچہ آندا حاکم اور مستدرک وی روایت اے۔ حاکم اور مستدرک ایہہ دوہاں کتاباں وچہ ایہہ روایت حضرت عبداللہ بن عباس رضی اللہ عنہما توں مروی اے سیدنا عبداللہ ابن عباس روایت کردے نے کہ نبی کریم ﷺ نے ارشاد فرمایا۔ کہ اللہ تعالیٰ نے میری تسلی دی خاطر مینوں فرمایا۔ سوہنیا یا رسول اللہ ﷺ

تیرے دوتھرے دی شہادت تیرے نواسے دی قربانی ایہہ مشیت ربانی ایں۔ ایہہ ہو کے رہنا ایں۔ پر سوہنیا ملال دل نہ کریں۔ میں قادر و قیوم خداواں میں زکریا علیہ السلام دی شہادت دے بعد زکریا علیہ السلام دے انتقام دے وچہ ستر ہزار یہودیاں نوں قتل کرایا سی۔ حضرت زکریا علیہ السلام دی شہادت دے بعد اللہ نے ستر ہزار یہودی انتقاماً مروائے حضرت عبداللہ بن عباس رضی اللہ عنہما کہندے نے نبی پاک صلی اللہ علیہ وسلم فرماندے نے میںوں ربدا فرمان یاد ایں سوہنیا۔ تیرے نواسے حسین دے نتیجے وچہ میں دو نے اک لکھ تے چالی ہزار ظالم مرواواں گا۔ حسین ابن علی رضی اللہ عنہ دی شہادت دے بعد یارسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم اک لکھ تے چالی ہزار جیہڑے موذی نے میں انتقاماً دنیا وچوں ختم کراں گا۔

چنانچہ تاریخ شاہدا اے ایہہ جیہڑا عدد حضور پاک صلی اللہ علیہ وسلم نے دسیا۔ حدیث پاک وچہ اللہ تعالیٰ نے ایس عدد نوں پورا کیتا۔ جس وقت امام عالی مقام رضی اللہ عنہ شہید ہوئے نے۔ میدان کربلا وچہ ای کجھ واقعات پیش آئے۔ شہادت دے بعد جدوں امام پاک دا سر مبارک نیزیاں تے لٹکیا گیا۔ حضرت امام پاک دے جسد مبارک تے ظالمان دے گھوڑے جدوں دوڑے۔ کربلا وچہ کجھ واقعات ہوئے ایہہ مختلف آثار دیاں کتاباں وچہ موجود انے۔

اک واقعہ تاریخ وچہ ایہہ ملدا اے کہ اک شخص نے حضرت امام حسین رضی اللہ عنہ دا کُرتہ اُتار کے خود پہن لیا۔ گستاخی دی نیت نال جسم مبارک توں آپ دا کُرتہ مبارک اُتاریا۔ اور اوس کُرتے وچہ بہتر چھیدسن تقریباً زخماں دے۔ جنے زخم لگے سن کُرتہ چھدیا سی۔

امام پاک دا کُرتہ ظالم نے جس ویلے جسم اُتے پایا۔ خالق کائنات نوں ہاتف اُتے غصہ آیا۔ ایہہ مبارک کُرتہ میرے نبی پاک دے دوتھرے نوں سج دا

اے۔ ایہہ کسے ظالم دے جسم اُتے پھبدا نہیں اودھروں امام عالی مقام رضی اللہ عنہ دا کڑتہ پہنیا۔ ایدھروں خالق کائنات نے اپنے انتقام تے غصے دے نال اوس دے سارے جسم وچہ کوہڑ دا مرض پیدا کردتا۔ کربلا وچہ ای۔

جس ظالم نے کربلا وچہ امام پاک دی قمیض لاہ کے توہین نال آپ پائی۔ تاریخ وچہ آندا قدرت نے اوہنوں کوہڑیاں کردتا۔ اور بہتر زخم سن امام حسین دے جسم مبارک تے۔ تے قدرت نے اوہدے جسم دے اندر بہتر سوراخ پید کیتے جنہاں وچوں ناسور دی طرح خون بہندا اسی اوہدے جسم وچہ بدبو پیدا ہوگئی۔ اور واقعات وچہ اوندا اوہنوں اپنے آپ توں نفرت پیدا ہوئی۔ اوہ کربلا دے میدان وچوں فرار ہوگیا۔ ایہہ کربلا دے وچہ دا واقعہ

اک ہور واقعہ حضرت خواجہ حسن بصری رحمۃ اللہ علیہ آپ فرماندے نے میرے تک ایہہ روایت پہنچی۔ شہادت دے بعد جس ویلے قیدی بنائے گئے اہل بیت عظام دے نفوس قدسیہ بی بی شہر بانو جدوں جنگی قیدی بنیاں حضرت زینب جنگی قیدی بنیاں۔ اہل بیت دیاں عزتاں تے ناموساں جدوں ظالماں دے نرغے وچہ آئیاں۔ حضرت حسن بصری رضی اللہ عنہ کہندے نے میرے تک ایہہ روایت پہنچی اے جیہڑے جیہڑے ظالم نے بری نظر نال اک مرتبہ بی بی شہر بانوں نوں ویکھیاں۔ یا بی بی زینب ول نظر اُٹھائی کربلا دے میدان وچہ ای قدرت نے انہاں دی بینائی کھوہ لئی تے انہیاں کردتا۔

کئی اوہ ظالم جنہاں نے گستاخی دی نگاہ نال ناموس فاطمہ زینب نوں ویکھیا۔ یا جنہاں حرم حسین شہر بانو نوں ویکھیا۔ خالق کائنات نے کربلا وچہ ای بینائی توں محروم کر چھڈیا۔ انھے ہوگئے۔ ساری زندگی ٹھوکراں کھا کھا کے ظالم مرگئے۔

اک ہور واقعہ اے تاریخ وچہ کہ جس ظالم نے سب توں پہلاں امام حسین رضی اللہ عنہ دے سر مبارک نوں نیزے تے ٹنگیا سی۔ خوشی دے اظہار نال بعد وچہ بھی تاریخ دسدی نیزے تے بلند کر کے ای ظالماں کھڑیا سی۔ لیکن پہلا شخص جہنے سر مبارک نوں نیزے سے بلند کیتا۔ امام حسن بصری فرماندے نے میرے تک ایہہ روایت پہنچی اے کہ کربلا دے میدان وچہ ای خدا تعالیٰ نے اوہدا چہرہ خنزیر دی شکل وچہ بدل دتا، جس نے پہلی مرتبہ گستاخانہ انداز نال امام حسین رضی اللہ عنہ دے سر نوں نیزے تے چکیا۔ غیرت خداوندی نے اوہدا چہرہ مسخ کر کے خنزیر دا چہرہ بنا دتا۔

اور ایہہ نے انفرادی فرداً فرداً جیہڑے اللہ تعالیٰ دے قہر اور غضب نازل ہوئے ایسے سلسلے وچہ

اک واقعہ ملدا اوس ظالم حرملہ دا جہنے حضرت علی اصغر نوں تیر ماریا سی، امام حسین جدوں اپنے بیٹے نوں یزیدیاں دے سامنے لیکے گئے۔ تے آپ نے فرمایا ظالموں میں تہاڈا دشمن آں میرا چھ مہینے دا پتر۔ تے تہاڈا دشمن نہیں تے رحم کرو میرا بچہ پانی نوں پیا بلکدا اے میں عرض کیتا سی اک ظالم تے مختلف نام آندے نے حرملا دا نام بھی تاریخ وچہ آندا۔ اوس ظالم نے تیر دا نشانہ کیتا۔ جیہڑا حضرت علی اصغر رضی اللہ عنہ دے حلق اُتے آ کے لگا اور امام پاک دی گود وچہ ای بچہ شہید ہو گیا۔

حضرت حسن بصری رحمۃ اللہ علیہ فرماندے نے میرے تک ایہہ روایت پہنچی اے جہنے علی اصغر دے حلق اُتے تیر ماریا۔ تے اوہ بچہ پیاسا دنیا توں شہید ہو گیا۔ اللہ تعالیٰ نے ایس عذاب وچ اوہنوں مبتلا کیتا عین کربلا دے دن اوہدے جسم دا سامنے دا حصہ تندور دی طرح گرم ایں جسم دا پچھلا حصہ برف دی طرح سرد اے۔ سامینوں گرمی ایں عقب سردی اے حالت ایہہ وے اوہ ظالم جدوں واپس گیا گھر وچہ اوہدی حالت ایہہ اے سامنے پانی وچہ بک بھر بھر کے سامنے

جسم تے ملدا اوڑ پچھے سردی اے اگ دی انگیٹھی اوس ظالم نے اپنے پچھے رکھی اے اور پانی پانی پکار دا اے شدت دی پیاس لگی اے سامنیوں جسم گرم اے پچھوں جسم سرد اے سخت پیاس لگی اے تے پانی دا پیالہ جس ویلے حلق تک لیاندا۔ بعض رویات وچہ آندا جس ویلے پین لگدا تے پانی نوں خدا خون وچہ تبدیل کر دیندا اے۔

بعض روایتاں وچہ آندا اے پوری طاقت استعمال کردا پر اک پانی دا قطرہ اللہ تعالیٰ اوہدے حلق توں تھلے نہیں اُتار دا پیاس پیاس کردا ظالم بلک بلک کے اڈیاں رگڑ رگڑ کے ظالم دنیا توں چلا گیا۔ ایہہ بھی روایت حضرت حسن بصری رحمتہ اللہ علیہ توں مقتول اے۔ حضرت حسن بصری رحمۃ اللہ علیہ فرماندے نے اک بزرگ میرا دوست حج بیت اللہ اُتے گیا۔ خانہ کعبہ حج کرن واسطے تے حسن کہندے نے اوہنے مینوں ایہہ واقعہ سنایا۔ کعبے شریف دا طواف پیا کردا۔ اک شخص تے حالت ایہہ دے احرام وچہ چہرہ ننگا ہندا اے۔ احرام وچہ کندھا بھی ننگا ہندا اے۔ اک شخص کعبے دا طواف پیا کردا۔ جہڑا ہمارا جسم احرام وچہ ملفوف اے۔ اور اوہنے چہرے تے بھی احرام دا کپڑا پایا ہویا۔ تے چہرے تے احرام دا پردا پا کے کعبے دا طواف پیا کردا اے۔ اور بڑے سوز تے گداز دے نال اوہ عرض پیا کردا اے۔ میرا ستواں حج اے یا اللہ ہر سال میں تیری بارگاہ وچہ اوناں ایہہ یا اللہ ملتزم تیرے گھر دا بوہا اے ملتزم نوں اوہنے چھما ماریا طواف دے بعد تے رو رو کے کہندا مولا میرا ستواں حج اے۔ ہر سال کعبے دی زیارت لئی اوناں یا رب کریم تیرے ملتزم نوں چھما ماریا ہویا اے۔ مولا تینوں تیرے باب رحمت دا صدقہ میرے گناہ معاف کر دے، میریاں خطاواں معاف کر دے۔ یا اللہ میریاں تقصیراں معاف کر دے۔ بڑے سوز تے گداز دے نال رو رو کے

پیاز اریاں کرداا ے۔ میں دلوچہ ایہہ سوچیا۔ ایہہ کوئی بڑا گنہگار اے جیہڑا اپنے گناہاں دی معافی منگدا اے۔ رو رو کے کہندا مولا بخش دے معاف کر دے۔ توں رحیم ایں۔ توں کریم اے تے اوہ بزرگ کہندے نے کعبے وچوں مینوں اواز آئی اللہ دے گھر وچوں ندا آئی نکل جا مردود امیرے بوہے ناں آئیں۔ نکل جا حبیثا۔ میرے حرم نوں ناپاک نہ کر نکل جا۔ ساری زندگی بھانویں اوندا رہیں۔ ساری زندگی طواف رکدا رہیں ظالماں تینوں میں کدی معاف نہیں کرنا۔ نکل جا مردود نکل جا میرے ویہڑے وچوں رد کر دتا رحمت ربانی نے کعبے دے کوٹھے وچوں آواز آئی۔

بزرگ کہنے مینوں صدمہ ہویا خدا جانے ایہہ کون مردود اے۔ کی گناہ اس نے کیتا اوہنوں علیحدہ کر کے پچھیا توں کتھوں آیا ایں۔ توں کون ایں کیوں خدا دی رحمت توں توں ٹھکرایا گیاں۔

بزرگ کہندے نے اوہنے چہرے توں ذرا نقاب سرکایا۔ اوہدا چہرہ انسانی نہیں سی۔ خزیر دی صورت سی انسانی شکل نہیں صورت مسخ اے اور اکھاں چوں آنسو نکلدے نے۔ میں اوہ بد قسمت آں۔ جیہڑا فرات دے کنارے اُتے پہرہ پیا دیناساں تے۔ حضرت عباس مشک لیکے پانی جدوں لین آئے، تے عباس نے اپیل کیتی ظالمو۔ وعدہ کرناں پانی میں نہیں پیاں گا ایہہ علی اصغر تے سکینہ لئی لیکے چلیاں واں تے بچیاں لئی پانی دے دیو۔

کہن لگا افسوس میں اوہ سنگ دل انسان آں جہنے سب توں پہلے عباس اُتے تیر چلایا سی۔ اج خدا نے سزا ایہہ دتی اے میری صورت مسخ اے، بچے میرے توں نفرت کر دے نے میری بیوی مینوں ٹھکرا دتا، میں جنگلاں وچہ پیا زندگی گزارناں۔

ہر سال حج دا موسم آندا میں کعبے وچہ آ کے جرماں دی معافی منگناں۔ ہر سال مینوں کعبے وچوں آواز آندی نکل جا مردودا میں تینوں کدی معاف نہیں کرنا، مسلمانوں ایہہ فرداً فرداً۔ واقعات ایسے رونما ہوئے کہ کربلا دے میدان وچہ ای۔

بعض روایات وچہ اوندا اے ظالم یزیدی پیاس پیاس پکار دے سن پانی حلق توں تھلے نہیں سی اوندا بلک بلک کے ظالم دنیا توں چلے گئے۔ امام پاک رضی اللہ عنہ دی شہادت امام پاک اُتے جیہڑا ظلم کیتا گیا۔ اک ضمیر دی آواز ہندی اے۔

تساں ویکھیا ہوئے گا قتل اک ایسا جرم اے کہ بعض قاتل اپنے ضمیر دی آواز نوں دبا نہیں سکدے تے۔ اخباراں وچہ روز پڑھدے او کہ خود اپنے آپ نوں تھانے پیش کر دیندے نے قاتل جی میں قتل کیتا۔ اقبال جرم ایہہ ضمیر دی آواز ہندی اے ضمیر مطمئن نہیں بیٹھن نہیں۔ دنیدا تے جیہڑا قاتل طبیعت اُتے جبر کر لئے اپنے انجام توں ڈر کے اقبال جرم نہ کرے ہزاراں داستاناں تساں ویکھیاں تے پاگل ہو جاندے۔ ڈراؤیناں خواباں اوندایاں نے۔ دیوانے بن کے گلیاں وچہ پئے پھردے نے ہندے نے اوہ قاتل۔

امام حسین رضی اللہ عنہ دا قتل اک ایسا جرم سی۔ کہ اوہ اوہ قاتل جیہڑے مرتکب سن جرم دے اقرار نہیں پئے کردے۔ اک دوسرے تے الزام پئے تھوپدے نے۔

چنانچہ تاریخ دسدی اے، جدوں یزید دے دربار وچہ حضرت امام پاک رضی اللہ عنہ دا سر مبارک آیا اوس ویلے دربارہ وچہ یزید بھی موجود اے ابن سعد بھی موجود اے۔ ابن زیاد بھی موجود اے شمر ذالجوشن بھی موجود اے۔ ساریاں جرنیلاں دا رنگ موجود اے۔ تے میں عرض کیتا سی سب توں پہلاں قتل حسین اُتے نوحہ کیتا۔ سب توں پہلاں ماتم کرن والی یزید دی بیوی ہنداں سی روئی میں سنایا سی تہانوں اوہنے ماتم کیتا۔ یزید دیاں اکھاں

وچوں بھی اتھرو نکل آئے۔ حضرت زین العابدین موجود نے بی بی زینب موجود
نے۔ حضرت شہر بانو موجود نے۔ ننھی سکینہ موجود نے۔ ایدھر قاتلاں دا حلقہ
اے۔ یزید تخت اُتے بیٹھا ہویا اے، یزید نے دربار وچہ نگاہ دوڑائی۔ بڑے
بڑے افسر تے گورنر بیٹھے نے پر تاریخ دسدی اے جدوں یزید دے سامنے امام
پاک رضی اللہ عنہ دا سر آیا تے ظالم سنگدل جلاد دنیا دا کتا یزید اوہدی نگاہ جدوں سر حسین
اُتے پئی تاریخ شاہد اے ہنداں نے ماتم کیتا تے یزید دیاں اکھاں وچوں بھی
آنسو نکل آئے یزید رویا، اک نگاہ دربار ول پاندا۔ اک نگاہ حضرت زین
العابدین رضی اللہ عنہ دیاں نگاہواں ول پاندا اے یزید تے جس ویلے مالول طاری
ہویا۔ یزید افسوس کر کے کہندا مینوں افسوس اے میرا ایہہ مطلب نہیں سی مین
ایہہ نہیں سیاں چاہندا کہ حسین شہید کیتے جان۔ ایہہ ابن زیاد نے زیادتی کیتی
اے۔ ایہہ کوفے دا گورنر سی۔ ابن زیاد نے تجاوز کیتا اے۔ ابن زیاد نے جس
ویلے سنیا۔ اوہنے آکھیا۔ میرا کوئی قصور نہیں ایہہ ابن سعد دا قصور اے جیہڑا
کمانڈر انچیف سی۔ ابن سعد نے آکھیا میں قاتل نہیں۔ ایہہ تے جرم شمر ذالجوشن
دا اے۔ جیہنے آخری مرتبہ امام حسین رضی اللہ عنہ دی چھاتی اُتے سواری کیتی تے امام
پاک دا سر مقدس جدا کیتا۔ یزید کہندا ابن زیاد توں قاتل ایں ابن زیاد نے آکھیا
ابن سعد توں قاتل اے ابن سعد آکھیا۔ شمر قاتل اے شمر نے نظراں جھکالیاں
پر اج تاریخ پئی دسدی اے۔ شمرا توں بھی قاتل ایں ابن سعد توں بھی
قاتل ایں۔ ابن زیاد توں بھی قاتل ایں تے یزید توں بھی قاتل ایں۔ ضروری
نہیں کہ قتل کرن والا تلوار نال بھی قاتل ہووے اگر ایہہ قانون تسلیم کیتا جائے۔
یزید بھی بری الذمہ اے۔ یزید نے کوئی تیر نہیں چلایا۔ یزید نے کوئی تلوار نہیں
ماری۔ یزید میدان جنگ وچہ بھی نہیں آیا۔ یزید نے فرات دا نظارہ بھی نہیں کیتا۔

اوہ تے دمشق اپنے محلاں وچہ بیٹھا سی

لیکن اج تاریخ یزید نوں قاتل حسین تصور کردی اے ابن زیاد قاتل حسین اے۔ ابن سعد قاتل حسین معلوم ہویا قتل دے محرکات جہناں دے ایما تے قتل کیتا جائے۔ تاریخ انہاں نوں بھی قاتلاں وچہ شمار کردی۔

شمر ذالجوشن دیاں نظراں جھک گئیاں۔ زین العابدین کول کھڑے سن اکھاں وچوں آنسو نکلے۔ حضرت امام زین العابدین رضی اللہ عنہ نے فرمایا۔ یزید توں بھی قاتل نہیں ابن زیاد توں بھی قاتل نہیں ابن سعد توں بھی قاتل نہیں تے شمر توں بھی اج خاموش ایں تے دسو میرے باپ نوں کنے قتل کیتا۔ ردعمل تاریخ تے دسیا۔

تاریخ اٹھا کے ویکھو صرف اک یزید ایسا اے جیہڑا طبعی موت مریا۔ یزید طبعی موت مریا ایہہ قتل نہیں کیتا گیا۔ امام پاک دا جیہڑا انتقام باضابطہ طور تے۔ لشکر دی صورت وچہ لیا گیا۔ ایہہ شہادت امام حسین رضی اللہ عنہ توں تقریباً چار سال بعد شہادت توں ایہہ کوفے دے وچہ زیر زمین تحریکاں پیاں چلدیاں نے۔ تاریخ وچہ اک نام اوندا اے مختار ثقفی دا مختار ثقفی نے قتل حسین رضی اللہ عنہ دا باضابطہ بدلہ لیا۔ اور میں عرض کراں گا کس طرح اس نے جنگ لڑی۔ کہنوں کہنوں اوہنے ماریا کوفے دے وچہ زیر زمین مختار ثقفی نے اک تحریک چلائی۔ زیر زمین گھراں وچہ جاندا دوستاں نوں ملدا۔ جذبات نوں ابھاردا اور حضرت امام حسین رضی اللہ عنہ دا مختار ثقفی نے انتقام لیا لیکن قربان جایئے محمد مصطفٰے صلی اللہ علیہ وسلم دے صحابہ کرام رضی اللہ عنہم دی شان اُتوں صدقے جاواں مکے تے مدینے دیاں باسیاں اُتوں عزت والا شہر تے عزت والے باسی۔ جس ویلے امام پاک رضی اللہ عنہ دی شہادت دی خبر۔ اڈدی اڈدی مدینے پاک تک پہنچی۔

تاریخ شاہد اے ایہہ زمانہ ٹیلیفون دا دور نہیں۔ ایہہ تار دا دور نہیں ٹیلسکس

دا زمانہ نہیں۔ اخبارات دا زمانہ نہیں۔ کمپیوٹر دا زمانہ نہیں ریلاں دا دور نہیں۔ بستی دی خبر بعض اوقات مہینے لگ جاندے نے دوسری بستی وچہ پہنچدیاں۔

جس ویلے مدینے والیاں نوں پتہ چلیا کہ امام پاک مکیوں گئے سن کوفے مہمان بن کے گئے سن۔ لیکن کوفے والیاں بے وفائی کیتی۔ خانوادۂ رسول نوں شہید کیتا۔ تاریخ، شاہد اے پورے مکے نے پورے مدینے نے یزید دے خلاف علم حق بلند کر دتا۔ پورا مکہ شہر اور پورا مدینہ شہر دوہاں شہراں وچہ الگ امیر المومنین قائم ہوئے مکہ معظمہ والیاں حضرت عبداللہ بن زبیر دی بیعت کر لئی۔ عبداللہ بن زبیر زبیر بن عوام دے صاحبزادے نے۔ اور تاریخ اسلام دا نامور ترین اور بہادر شخص عبداللہ بن زبیر صحابی رسول مکے والیاں کیتی بیعت عبداللہ بن زبیر دی۔

تے مدینہ منورہ وچہ مہاجرین بھی نے اور انصاری بھی نے مہاجرین نے بیعت کیتی۔ عبداللہ بن مطیع دی تے انصاریاں بیعت کیتی۔ عبداللہ بن حنظلہ رضی اللہ عنہ گویا تن عبداللہ مکے وچہ عبداللہ بن زبیر اور مدینے وچہ عبداللہ بن مطیع اور عبداللہ بن حنظلہ انہاں تناں دی سرکردگی وچہ یزید دے خلاف علم حق بلند کیتا۔ کہ نواسہ رسول دی شہادت عالم اسلام دے چہرے تے اک طمانچہ اے۔ ایہہ رسول کریم صلی اللہ علیہ وسلم دے آثار مٹائے گئے نے۔ مکے اور مدینے والیاں نے یزید دی موجودگی وچہ اجے کوفے وچہ کوئی تحریک نہیں سی چلی۔ اجے کوئی کوفی انتقام واسطے نہیں اٹھیا۔ کیونکہ یزید زندہ اے۔ ابن زیاد زندہ اے۔ ابن سعد زندہ اے۔ اجے شمر لعین زندہ اے لیکن مکے اور مدینے دی غیرت توں صدقے جاواں کہ یزید دی موجودگی وچہ ابن زیاد دی زندگی وچہ مکے تے مدینے دے لوگاں نے یزید دے خلاف علم حق بلند کر دتا۔

ایہہ دلیل اے صحابہ کرام دی وفاداری دی۔ محمد مصطفےٰ صلی اللہ علیہ وسلم دے ممبر دے

نال صحابہ کرام دی محبت امام حسین دے۔ ٹبر دے نال صحابہ کرام دی وفا امام حسین رضی اللہ عنہ دے خاندان دے نال مکہ مکرمہ اور مدینہ منورہ دونویں شہر الگ الگ خلیفہ بنا کے یزید دے خلاف نے۔

اور ایہہ بھی تاریخ دا اک سیاہ ترین دور اے۔ یزید نوں جس ویلے ایہہ خبر ملی کہ شہادت امام حسین دا ردعمل ایہہ ہویا۔ کہ مکے وچہ عبداللہ ابن زبیر امیر المومنین بن گئے نے تے مدینہ وچہ دو شخصاں دی بیعت ہوئی اے۔ یزید نے فوراً دمشق وچوں اک لشکر روانہ کیتا۔ پہلاں مدینہ منورہ دی چڑھائی واسطے۔ مدینہ منورہ اک لشکر روانہ کیتا۔ تاریخ دا اک سیاہ دور اے۔ مدینے والیاں نے اہل بیعت دی محبت واسطے سر تے دھن دی قربانی پیش کیتی۔

تاریخاں وچہ اوندا دس ہزار صحابی رسول مدینہ وچہ شہید ہوئے، یزید نے مدینہ منورہ تے جیہڑا اٹیک کیتا ایس شورش نوں دبان دی خاطر تے مدینے والیاں یزید دا جیہڑا مقابلہ کیتا ایس تصادم دے نتیجے وچہ مدینہ منورہ وچہ دس ہزار نبی کریم دے صحابی شہید ہوئے۔

مسلمانوں میں تہاڈے کولوں پچھناں۔ تاریخ دی اک حقیقت اے اوہ جیہڑا دس ہزار رسول پاک دا صحابی شہید ہویا مدینے پاک وچہ کس غرض لئی۔ امام حسین رضی اللہ عنہ دی محبت دی خاطر۔ امام پاک رضی اللہ عنہ دی وفادی خاطر۔ امام پاک رضی اللہ عنہ دے پیار دی خاطر دس ہزار صحابی رسول صلی اللہ علیہ وسلم جام شہادت نوٹ کر گئے اور تساں سنیا ہوئے گا۔ کہ تاریخ دا سیاہ ترین ورق کہ یزید دے لشکر نے مدینہ منورہ مسجد نبوی وچہ اپنے گھوڑے بنھے۔ حضور دی مسجد نوں اصطبل دی طرح استعمال کیتا۔ اور ظالم ایہدے بعد پھر مکہ معظمہ ول ٹرے۔ مکہ معظمہ وچہ عبداللہ ابن زبیر نے

مدینہ منورہ نوں تخت و تاراج کر کے ایہہ لشکر حصین ابن نمیر۔ ایہدی قیادت وچہ مکہ معظّمہ چلیا، صدقے جاواں نبی پاک دے صحابی عبداللہ زبیر دی شجاعت اُتوں۔ نبی کریم دے صحابی نے امام حسین دے انتقام دی خاطر حصین ابن نمیر دا ڈٹ کے مقابلہ کیتا۔ تاریخ وچہ اوندا اے خانہ کعبہ تے سنگباری کیتی ایس لشکر نے۔ آتشین ہنڈیاں آتش والیاں کعبے تے سٹیاں۔

اور بعض روایات وچہ آندا اے۔ غلاف کعبہ انہاں دی سنگباری نال نذر آتش کیتا گیا۔ کعبے دے غلاف نوں اگ لگی۔ کعبے دیاں دیواراں ڈھیہ گئیاں۔ عبداللہ بن زبیر محصور ہو کے حرم پاک وچہ آ گئے بچے کھچے ساتھی لیکے خانہ کعبہ وچہ موجود نے۔

اور ایہہ تاریخ وچہ آوندا اودھروں یزیدی لشکر نے جس ویلے کعبے تے سنگ باری کیتی۔ جس ویلے حجر اسود اُتے پتھر لگے رکن یمانی تے پتھر لگے، ملتزم اُتے پتھر لگے تے غیرت خداوندی نوں جوش آیا۔ عین اوسے دن یزید دنیا توں جہنم دی طرف روانہ ہو گیا۔

یزید دی موت دا دن خانہ کعبہ دیاں دیواراں دا ڈھینا یزید دی موت دا دن این اور بعض روایات وچہ اوندا اے کہ آسمان توں بجلی طرح کوئی چیز ان پیاں اُتر دیاں اور کوئی ظالم جیہڑے کعبے تے سنگباری کرر ہے سن کوئلے دی طرح خدا تعالیٰ نے دنیا توں ای ظلم دا بدلہ دے دتا۔

وقتی طور تے عبداللہ بن زبیر بچ گئے شہادت توں مکہ معظّمہ وچہ آپدا دور اے۔ اودھروں یزید دی موت ہوئی۔ حضرت امام عالی مقام رضی اللہ عنہ تقریباً تین سال اور کچھ مہینے دے بعد یزید طبعی موت مریا، اور ایہہ اگر زندہ رہندا تے میرا ایمان این ایہہ بھی قاتلان حسین دے انجام وچہ اوناسی،

لیکن اصل بدلہ تے اوہ دے جہدا قیامت والے دن خدا تعالیٰ نے قاتلاں حسین کولوں لیناں ایں۔ اور حضور ﷺ فرماندے نے میرے نال خدادا وعدہ اے اک حدیث وچہ اوندا اے خدا تعالیٰ نے فرمایا یا رسول اللہ ﷺ تیری بیٹی فاطمہ جدوں انصاف دی خاطر اُٹھے گی۔ خالق کائنات اوہنوں انصاف دے گا۔

یزید دی موت دے بعد عجیب تاریخ دا اک ورق اے معاویہ بیٹھا یزید دا بیٹا اوہدا نام بھی معاویہ سی معاویہ بن یزید۔ معاویہ نوں جناب تخت حکومت سونپیا گیا۔ اللہ تعالیٰ نے معاویہ دے دل نوں گداز کیتا، تخت حکومت اُتے بہندیاں ای جیہڑا معاویہ نے خطبہ دتا، تاریخاں وچہ موجود اے

معاویہ نے آکھیا اے ارکاں سلطنت تساں باپ دے بعد بیٹے نوں تے بیٹے دے بعد بیٹے تخت دتا اے۔ میں باپ دی وراثت وچہ ایہہ تخت پیا لیناں واں لیکن دنیا والیو ایہہ تخت جیہڑا مینوں ورثے وچہ ملیا اے۔ ایہدے وچہ مینوں اہل بیت دے خون دی بو پئی آندی اے۔ ایہہ خونی تخت اے۔ میرے دادے نے غلطی کیتی میرے باپ نے ظلم کیتا یزید نے ستم کیتا۔ اہل بیت نوں شہید کیتا اہلبیت دا خون کر کے۔ میرے باپ نے تخت لیا۔ دنیا والیوں میں اعلان کرنا دنیا دی حکومت فانی اے۔ دنیا دی زندگی فانی اے۔ اج میرا دلوا موجود نہیں اج میرا باپ موجود نہیں کل میں بھی دنیا وچہ نہیں رہنا ہے میں اعلان کرنا۔ ایہہ خونی تخت مینوں پسند نہیں میں دست بردار ہنداواں جہنے جہنے میری بیعت کیتی اے میں ایہہ بیعت توڑ کے الوداع کہنا واں مینوں نہیں ضرورت ایس تخت دی۔ ایہہ تخت اہل بیت دے خون تے بنایا گیا اے۔ معاویہ بن یزید دست بردار ہو گیا۔

تاریخ وچہ آندا۔ اور ایہہ دست برداری دے چالی دن بعد اللہ کردا

گوشہ نشین ہو گیا۔ چالی دن بعد معاویہ یزید دا بیٹا بھی مر گیا۔

ایہہ جیہڑا دور اے معاویہ دی موت دے بعد ایہہ خاندان بنو اُمیہ دا تسیں کہہ سکدے او تخت خطرے وچہ اے حکومت دیاں چولاں ڈھلیاں ہو گیا جس ویلے معاویہ دست بردار ہو گیا۔

ہن کہنوں بنایئے۔ اوہناں رل کے تاریخ شاہد اے مروان نوں خلیفہ بنایا۔ بادشاہ بنایا۔ مروان بھی کجھ مہینے حکومت کیتی مروان بھی مر گیا۔ مروان دے بعد تاریخ بنو اُمیہ دا عظیم ترین بادشاہ عبدالملک بن مروان ایہہ تخت حکومت اُتے بیٹھا۔ جس وقت معاویہ دست بردار ہویا تے دمشق وچہ ساریاں سر گرمیاں تخت ول نیں۔ تے سارے وڈے وڈے جرنیل تے کمانڈر دمشق وچہ نیں۔ ایس وقت وچہ مختار ثقفی کوفے وچہ اُٹھیا۔ مختار ثقفی نے ویکھیا موقع غنیمت اے۔ انہاں نوں اپنے تخت دی پئی ہوئی اے۔ تے ایس ویلے کوفے دے اُتے کسے دا کنٹرول نہیں رہا تو پھر یا مختار ثقفی کوفے وچہ اور کوفے دے گرد اگرد جہناں نال زیر زمین ایہنے کجھ معاہدے کیتے سنا۔ انہاں نوں کٹھیاں کر کے دس ہزار دا لشکر مختار ثقفی نے راتو رات تیار کر لیا۔

اوہ کوفہ شہر جیہڑے کوفے والیاں مسلم بن عقیل نوں مہمان بلایا سی، اوہ کوفہ جہناں مسلم بن عقیل نوں شہید کیتا۔ اج حالات ایسے پیدا ہو گئے کہ کوفے وچہ قیادت کوئی نہیں مختار ثقفی نے فائدہ اٹھا کے دس ہزار دے لشکر نال کوفے دی ناقہ بندی کر لئی۔ کوفہ شہر محصور ہو گیا مختار ثقفی نے اپنا دربار لگایا مختار کہن لگا میں جاناواں۔ ایہہ میری حکومت چند دناں دی اے میں حالات توں فائدہ اٹھا کے کوفے تے کنٹرول کیتا اے لیکن میریاں نگاہاں نے جیہڑے ظلم و ستم ویکھے نے میری زندگی دی پہلی اور آخری تمنا ایہہ وے کہ انہاں ظلماں دا بدلہ لیکے

میں دنیاوچوں جاواں اوہنے اک میٹنگ بلائی مختار ثقفی نے اوہنے آکھیا سارے کوفے وچ جاؤ کوفہ سارا محصورا اے۔ میں کوفے والیاں نوں سرنڈر کیتا۔

ایس کوفے وچ قاتلاں حسین بھی نیں۔ ایس کوفے وچ اوہ لوگ بھی نے جیہڑے مسلم بن عقیل دے سردی تلاش وچ پھردے سن ایس شہر وچ اوہ لوگ موجود نے جہناں ابن زیاد نوں راضی کر کے تے مسلم بن عقیل نوں دربدر کیتا، اوہ لوگ موجود نے جہناں نہتے سیدزادیاں نوں شہید کیتا۔ وقت تھوڑا اے جتنے جتنے قاتلاں حسین ملدے نے گرفتار کر کے میرے دربار لیاؤ، ایہہ ہنگامی حکم ملیاں مختار نوں اودھر تخت دی پئی اے مروان نوں خلیفہ پئے بناندے نے۔ سارے جرنیل دمشق وچ اکٹھے نے ایدھر مختار ثقفی نے میدان ویہلا ویکھیا کوفے دا محاصرہ کیتا مسلمانو میں قرآن دی جیہڑی آیت تلاوت کیتی سی اللہ نے فرمایا لعنھم اللہ فی الدنیا والآخرہ۔

جہناں نبی کریم ﷺ دا دل دکھایا۔ جہناں امام پاک نوں شہید کیتا۔ اج دنیا وچ اوہناں نوں بدلہ پیا ملدا۔

اے تاریخ دسدی اے۔ ہتھاں وچ بیڑیاں نے کڑیاں تے پیراں وچ بیڑیاں نے اوہ ظالم شمر لعین جیہڑا میرے امام دے سینے تے بیٹھا سی۔ جہنے امام حسین نوں شہید کیتا، دنیا دا کتا کوفے وچ سی مختار ثقفی دے میرکاریاں نے مختار ثقفی دے سپاہیاں نے شمر نوں بھی گرفتار کیتا ابن سعد نوں بھی گرفتار کیتا خولی نوں بھی گرفتار کیتا ایہدے علاوہ جتنے جتنے قاتلاں حسین ملے ساریاں نوں گرفتار کر کے تے جناب دربار وچ پیش کیتا گیا مختار ثقفی دا ہنگامی دربار لگا شمر ذوالجوشن اور ابن سعد کمانڈر انچیف جیہڑا کربلا دا کمانڈر سی۔ اج مختار ثقفی دے سامنے گرفتار اے مختار ثقفی نے آکھیا سپاہیو۔ جیہڑے وڈے وڈے قاتلاں حسین نے

میرا آرڈر اے انہاں دیاں عورتاں نوں بھی نہیں چھڈنا۔ ایہناں دے بچیاں نوں بھی لیکے آو انہاں دیا عورتاں نوں بھی لیکے آؤ۔ ابن سعد دے بچے بھی آئے شمر ذوالجوشن دے بچے بھی آئے خولی دا ٹبر بھی آیا۔ تے سارے دا سارا ٹبر گرفتار ہو کے اج مختار ثقفی دی عدالت وچہ کھلوتا ہویا اے۔ کڈی جلدی خدا تعالیٰ پیا انتقام لیندا اے جے یاروتن سال تے کجھ مہینے گذرے نے یزید دی اودھروں موت ہوئی۔ اودھروں مختار ثقفی دا خدا تعالیٰ نے دالایا۔ اک متنازعہ شخصیت اے میں تہاڈیاں ذہناں نوں الجھانا نہیں چاہندا کہ مختار ثقفی کون سی تاریخ نے متضاد واقعات ایہدے بارے وچہ لکھے نے کجھ لوکاں نے لکھیا مختار ثقفی نوں ذاتی عناد سی ابن زیاد نال حکومت دی دشمنی سی۔ اور ایہہ کوفے دا سرکردہ شخص سی سیاسی لیڈر سی تے مختار ثقفی تے ابن زیاد نے زیادتیاں کتیاں سن۔ تے مختار نے ویکھیا موقع غنیمت اے قتل حسین نوں بناو بہانہ دنیا نال لگے گی ایس رنگ وچہ آ کے بدلہ لے لئو سانوں ایہدے نال بحث نہیں بھانویں اوہنے ذاتی بدلہ لیا، پر خالق کائنات دی لاٹھی کنی بے آواز اے تے اک شخص نوں خدا تعالیٰ نے قیادت دے کے قاتلین حسین اج مختار ثقفی دے دربار وچہ بیٹھے نے۔

اک روایت وچہ آندا جیہڑے وڈے وڈے سن شمر ذوالجوشن اور ابن سعد جیہڑا کمانڈر سی کربلا دا خولی انہاں تیناں نوں تے انہاں دے سارے ٹبر نوں مختار ثقفی نے اک کمرے وچہ بند کر دتا۔ بعض روایتاں وچہ آندا تین دن تے تراے راتاں بند رکھیا۔ پین واسطے پانی بھی نہیں دتا کھان واسطے روٹی بھی نہیں دتی مختار نے آکھیا بدلہ لینا کربلا دا۔ بدلہ تاں پورا ہندا اے جے علی اصغر دی پیاسی دی طرح انہاں نوں بھی پیاس دسی جائے اج انہاں نوں سکینہ دی پیاس یاد آوے اج امام حسین دیاں درخواستاں یاد آون۔ بند کر دتا کمریاں وچہ

اک روایت وچہ آندا است دن تے ست راتاں بند رکھیا۔ انہاں نوں بند کر دتا۔ جیہڑے دوسرے چھوٹے چھوٹے غدار سن مختار نے تلواراں دے کے فوج نوں آرڈر دے دتا کہ جہدے تے ذرا بھی شبہ پینداا اے۔ ایہہ شخص ذرا بھی یزید دا حامی اے میری طرفوں عام اجازت اے قتل عام کرو۔ اوہ کوفہ شہر جیہڑے تلواراں لیکے مسلم بن عقیل دا سر پئے لبھدے سن۔ اج قدرت دا انتقام اوہو لوگ ظالم اپنیاں جاناں بچا کے اج چھپدے پئے نے

تاریخ وچہ اوندا اے اک دن تے اک رات دے وچہ کوفے شہر دے اندر جہدے جہدے اُتے شبہ پیا۔ کہ ایہہ قاتلین حسین وچوں ایں۔ یا ایہہ کربلا دے لشکر وچہ گیا سی۔ یا ایہہ یزید دی حمائت کر دار ہیا اے چالی ہزار ظالماں نوں قتل کیتا گیا۔ مختار ثقفی نے چالی ہزار یزیدی۔ جیہڑے قاتلین حسین سن جیہڑے یزید نال تعاون کردے سن۔ جہناں ابن زیاد نال تعاون کیتا، جہناں ابن سعد نال تعاون کیتا۔ اک دن تے اک رات دے اندر اللہ تعالیٰ نے چالی ہزار یزیدیاں نوں جہنم رسید کر دتا جس ویلے ٹھنڈ آ گئی مختار دے دل وچہ کہ ہن تے لبھیاں بھی کوئی نہیں لبھدا اپیا جہدے جہدے تے شبہ سی کہ کربلا وچہ ایہہ شامل سن قتل حسین وچہ مر گئے نے تے مختار ثقفی نے آکھیا ہن وڈیاں دی واری اے جنیاں ظالماں نے آخری وقت امام حسین دے گرد حلقہ بنایا سی۔ گھوڑیوں ڈگے تے رنگ بنا کے جیہڑے کھلوتے سن۔ مختار نے دربار لا کے باقی ماندے کوفے دے جیہڑے معزز لوگ سن۔ محبّ اہل بیت دربار وچہ بلایا مختار ثقفی دی کچہری لگی۔ مختار ثقفی نے آکھیا ساریاں توں پہلاں یزیدی فوج دا کمانڈر انچیف ابن سعد دربار وچہ پیش کیتا جائے۔ ابن سعد نوں بلاؤ ابن سعد دی بیوی بچیاں نوں بلاؤ پورا ٹبر ابن سعد دا میری کچہری وچہ حاضر کیتا جائے۔ مختار ثقفی کرسی تے بیٹھا اے۔ محبان اہل بیت

موجود نے ابن سعد بڑا مسکین بن کے آیا۔ ابن سعد کنب دا کنب دا آیا۔ تاریخ وچہ آندا سامنے کھڑا ابن سعد اور ابن سعد نوں آ کے مختار ثقفی نے آکھیا ابن سعد کوئی خواہش ہے ای تے بیان کر مختار ثقفی نے کہیا ابن سعد کوئی تمنا کوئی خواہش ست دن تے ست راتاں پیاں کمرے وچہ ڈکیا ہویا سی۔ اور بعض روایات وچہ تن دن تے تن راتاں شدت دی پیاس اے ابن سعد نے آکھیا اے مختار میرے کولوں تیرے نال گل بھی نہیں ہندی۔ مینوں سخت پیاس اے۔ میری خواہش اے سب توں پہلاں مینوں پلانی دا گلاس پیش کیتا جائے مختار ایہو ای لفظ سننا چاہندا سی مختار ثقفی نوں جوش آیا مختار ثقفی نے آکھیاں ظالماں اج پانی دی اپیل پیا کرناں این ایہہ مینوں دس کربلا دے میدان وچہ امام حسین جدوں دنیا توں گئے سن۔ جدوں علی اصغر گئے سن جدوں علی اکبر گئے سن ظالما دس اونہاں نوں پانی پلایا سائی، دس ابن سعد کیا میرے امام نے ننھے علی اصغر نوں جھولی وچہ چک کے اپیل نہیں سی کیتی۔ پتر دی خاطر میرے امام نے پانی نہیں سی منگیا۔ ننھی سکینہ دی خاطر اپیل نہیں سی کیتی۔ بول ظالم خاموش کیوں اے۔ جے کربلا وچہ میرے امام نوں پانی پیایا سا ای اج میرے کولوں بھی پی لے ظالما میں تینوں دسیا اے قید وچہ رکھ کے توں کربلا وچہ جیہڑے اہل بیت تے ظلم کیتے نے پیاس دا امتحان پایا سائی۔ پیاس دی ایہہ قدر ہندی اے سب توں پہلاں مختار نے آکھیا ابن سعد دا بچہ بے ہوش کیتا جائے بعض روایتاں وچہ آندا۔ دو بچے سن ایہدے نے بعض وچہ آندا اک بچہ سی ایہندا بالغ نہیں سی پیش کیتا گیا اگوں ابن سعد کہن لگا مختار میرا دنیا توں نام ونشان نہ مٹا میں مجرم آں اقرار کرنا قتل حسین دا لیکن میرے پتر نوں کجھ نہ آکھ لیہنوں معاف کردے۔ ایہو گل سنی سی مختار ثقفی نے مختار نے آکھیا ظالما تہاڈے مجرم حسین سن کربلا وچہ علی اصغر نے کی جرم کیتا سی علی اکبر دا کی جرم سی عون ومحمد دا کی جرم سی

ظالما تساں اہل بیت دے ٹبرنوں معاف نہ کیتا اج مختار ثقفی دی تلوار تیرے ٹبرنوں معاف نہیں کرے گی۔ مروایا پہلے اوہدے بچیاں نوں اوہدے گھر والیاں نوں عزیزاں نوں۔

اور تاریخ وچہ اوندا جس ویلے ابن سعد دی واری آئی مختار نے آکھیا ایہنوں تیز تلوار نال نہیں مارنا میرے انتقام دی اگ تاں بجھے گی ایہدے پہلے ہتھ قلم کرو تیز دھار آلہ استعمال نہ کرو روایات وچہ آندا کھنڈی چھری طرح اوہ تلوار ایہناں منگوائی جس ویلے ابن سعد دے ہتھ قلم ہون لگے ناں ابن سعد کہندا مختار انج نہ کر مارنا ای تے میری گردن جدا کر دے۔ مختار ثقفی نے آکھیا ظالما تیرے ہتھ تاں قلم پیا کرنا۔ کربلا وچہ عباس دے کٹے گئے سن۔ اج میں تمام بدلے گن گن کے لینے نے حضرت عباس دے بازو قلم ہوئے تیرے بازو قلم ہوں گے۔ مختار ثقفی نے ہتھ کٹے بازو کٹے ابن سعد دے پیر کٹے ابن سعد دا نک کیٹا۔ اور ایہہ عرباں دی اک روایت سی انتقام لیندے سن تے نک ضرور کٹ دے سن۔ رسوا کرن دی خاطر ابن سعد دا نک قلم کٹیا کن قلم کیتے ہتھ قلم کیتے اک گوشت دا لوتھڑا ابن سعد رہ گیا تے مختار نے آکھیا ابن سعد نوں اجے ماریو ناں۔ ایس گوشت دے لوتھڑے نوں اوس جامع مسجد دے دروازے تے ٹنگ دیو۔ جتھے مسلم بن عقیل جماعتاں کراندے سن۔ اوہ جامع مسجد جس مسجد دے وچہ حضرت مسلم بن عقیل آخری جماعت کرا کے نسے سن۔ زندگی بچان دی خاطر۔ اوس چوک وچہ ابن سعد نوں ٹنگیا جائے۔ اور پورے کوفے وچہ منادی کردوں اللہ تعالیٰ دے انتقام دی تلوار چلی اے قاتلان حسین دی شکل وصورت دیکھو۔ ابن سعد بھی ٹنگیا گیا اور تاریخ چہ آندا اے۔ خولی نوں بھی انج ماریا۔ شمر ذوالجوشن دی جس ویلے واری آئی ایہہ اوہ دنیا دا کتا انسان سی۔ جیہنے آخری لمحات امام حسین رضی اللہ عنہ دی چھاتی تے سواری

کیتی سی شمر ذوالجوشن حضرت امام عالی مقام رضی اللہ عنہ دے سینے تے چڑھیا سی۔ حضرت امام حسین رضی اللہ عنہ نے کہیا سی شمر اپنا گریبان کھول کے دس اپنے گریبان کھولیا سی تے پھلبہری دے نشان سی امام پاک نے زمین توں ای فرمایا سی صدق جدی یا رسول اللہ میرے نانا جان تساں سچ فرمایا ایہو میرا قاتل اے شمر دی جس وقت واری آئی تاریخ وچہ آندا اے مختار ثقفی بڑی ہیبت اور جلال نال انتقام بن کے بیٹھا سی بڑے وقار نال کرسی توں تھلے اتریا تے سپاہیاں نوں کہندا ایہدے دست و بازو بنھ کے ایہنوں زمین تے لٹاؤ۔ شمر نوں زمین تے لٹایا۔ اور مختار ثقفی اوہدی چھاتی تے سوار ہو گیا۔ اچھا بھی بعض روایتاں وچہ آندا مختار ثقفی بڑا عظیم الجسہ سی بے ڈول جیہا جسم بڑا وزنی وزن بہت زیادہ سی۔ اور عجیب اوہدی شکل وصورت سی ایس نے ایہدی چھاتی تے بیٹھ کے چونکہ انتقام سی۔ پورے زور نال دبایا جس ویلے شمر نوں تے شمر کہندا مختار تلوار نال میرا سر قلم کر لے مینوں ایہہ اذیت نہ دے مختار ثقفی اتوں رو کے آکھن لگا ظالما میں دل دی حسرت پیا کڈھنا میدان کربلا وچہ توں امام عالی مقام رضی اللہ عنہ دے سینے تے بیٹھا سیں۔ اوہ بدلہ لیناواں ایس ظالم نوں بھی ماریا

انہاں دیاں لاشاں نوں کوفے شہر وچہ پھرایا۔ اور چوکاں وچہ لٹکایا اللہ تعالیٰ دی لاٹھی بے آواز اے چالی ہزار کوفی کوفے وچہ مرے یزیدی اور جیہڑا نبی پاک صلی اللہ علیہ وسلم نے حدیث وچہ اک لکھ چالی ہزار دا لشکر دسیا سی۔ تاریخ دسیدی اے خدا نے اوہ بھی پورا کیتا۔ ایہدے بعد جس ویلے عبدالملک بن مروان بیٹھا۔ یزید دے بعد معاویہ دے بعد مروان مروان دے بعد اوہدا بیٹا عبدالملک عبدالملک بڑا زیرک سی دانا سی اور حکومت کرنا جاندا سی۔ اوہنے ابن زیاد دی سرکردگی وچہ اک لشکر ٹوریا کہ عبداللہ بن زبیر دی جا کے سرکوبی کر مکہ وچہ جنہاں

خلافت دا اعلان کیتا اے ابن زیاد موصل شہر وچ سی اوہ مکے نہیں سی پہنچیا تے تاریخ وچ آندا۔ مختار ثقفی نے جس ویلے ایہہ جائزہ لیا سارے قاتل حسین کیفر کردار تک پہنچ چکے نے صرف ابن زیاد باقی اے اوہ ابن زیاد جیہڑا گورنر بن کے کوفے آیا سی۔ 30 ہزار دا لشکر ابن زیاد دا۔ بعض روایات وچ آندا پندرہ ہزار دا لشکر مختار ثقفی دا سی۔ مختار ثقفی پندرہ ہزار دا لشکر لیکے آیا۔ موصل شہر وچ انہاں دی ٹکر ہوئی۔ اجے ابن زیاد شہر موصل وچ اے ابن زیاد نے ایہدا راستہ روکیا۔ ایہناں دوہاں دی لڑائی ہوئی۔ اللہ تعالیٰ دا قہر اور غضب بنیا سی مختار ثقفی اور خدا تعالیٰ نے انتقام لیناں سی قصہ مختصر اے کہ تریہہ ہزار دا محاصرہ کیتا مختار ثقفی بعد روایات وچ اے۔ تریہہ ہزار وچوں اک بچ کے نہ جان دتا، تمام دا تمام لشکر مختار ثقفی دا انتقام دا نشانہ بنیا۔ ابن زیاد دا سر قلم ہو کے مختار دے سامنے آیا۔ اوہ ابن زیاد جیہڑا بڑے دبدبے نال کوتے آیا سی۔ سیر کٹیا۔ جس ویلے مختار ثقفی کول پہنچا مختار ثقفی نے کہیا۔ جلدی کرو کوفے چلو میں ایس سر دی کوفے وچ نمائش کرانی۔ ابن زیاد دا سیر لے کے آیا جس طرح ابن زیاد نے امام حسین دے سر دی نمائش کرائی سی کوفے وچ کربلا دے بعد۔ ابن زیاد نے سر حسین دی نمائش کرائی سی۔ مختار ثقفی نے کہا اوسے طرح جلوس کڈھو۔ ایہدے سرنوں نیزے تے ٹنگو۔ جہڑیاں جہڑیاں گلیاں وچ میرا حسین گزریا سی۔ ایس سرنوں انہاں گلیاں وچ گزارو۔ تمام کوفے وچ ابن زیاد دے سر دا مظاہرہ کرایا گیا۔ اور مختار دے دربار وچ جس ویلے ایہہ سر آیا۔ ایتھے اک عجیب روایت تاریخاں وچ ملدی اے۔ میرا تے ایمان اے حق ہوئے گی۔ جس خدا نے اک بھی قاتل حسین نوں زندہ نہیں رہن دیتا۔ اور اتنا بڑا انتقال اللہ نے لیا۔ روایت ایہہ اوندی اے۔ سامنے سر اپنے رکھیا۔ مختار نے۔ ابن زیاد دا اور سر نال گلاں کر دا مختار انتقال دیاں۔ تے

ظالماں کل توں میرا امام دے سر دی نمائش کیتی نی۔ اج میں تیری نمائش پیا کر ناں۔ جتے اوہ دربار والے کہندے نے مختار ثقفی سر نال گاں پیا کردا سی تے اوس دربار دے اک کونے وچوں اک زہریلا ناگ نکلیا۔ اک زہریلا سپ نکلیا۔ اوہ ویکھدیاں ویکھدیاں مختار ثقفی دے قریب آیا۔ اوہنے اپنی پھن کھلاری اور ابن زیاد دے منہ دے رستے۔ ابن زیاد دے سر دے اندر داخل ہو گیا۔ خدا تعالیٰ نے قرآن کریم وچہ بجا فرمایا۔ خیر الدنیا و الآخرۃ۔

جہڑے لوگ دین نوں برباد کر دے نے صرف دنیا بنان دی خاطر۔ کدی کدی اللہ انہاں دی دنیا بھی برباد کر دیندا اے۔ اللہ تعالیٰ اہل بیت دی محبت ساڈیاں دلاں وچہ رکھے۔ صحابہ دی غلامی نصیب کرے۔

و آخر دعونا الحمد للہ رب العالمین

پریشانیاں ماں کا دور کر دے تیری شان ذی شان دا واسطہ ای
انگل نال جس چن دو کھن کیتا اوس ماہ تابان دا واسطہ ای
آخر بار جو دتی بلال ہیسی تینوں اوس آذان دا واسطہ ای
جتھے اکبر تے اصغر دا خون ڈہلا اوس کربل میدان دا واسطہ ای
نیزے اتے سی جنہے قرآن پڑھیا اوس ناطق قرآن دا واسطہ ای
جنہے اک اتوں ہتے دار تتی اوہدے کامل ایمان دا واسطہ ای
تتی ریت تے پڑھدا جو رہیا کلمہ اوہدے کلمہ سنان دا واسطہ ای
جنہے قاتل نوں شربت پلا دتا اوس شاہ مردان دا واسطہ ای
ناقہ اتے بٹھایا غلام جنہے تینوں اوس سلطان دا واسطہ ای
جتھی نال چلایا سی نیز جنہے اوہدے شاہی فرمان دا واسطہ ای
لامکان تے جہڑا مہمان سدیا اوہدے اون تے جان دا واسطہ ای
حل صائم غریب دی کر مشکل کملی والے مہمان دا واسطہ ای

لاڑا حیدر

کربل وچہ لاڑا حیدر دا اسلام تے کرا احسان گیا
قرآن دی عظمت دی خاطر پڑھ نیزے تے قرآن گیا

لجپال علی دے جانی دا احسان ہے کل مخلوق اُتے
سب کجھ لٹوا کے اُمت دی کر بخشش دا سامان گیا

فاسق دے ہتھ وچہ ہتھ دینا نہیں شیوہ غازی مرداں دا
ایہہ خطبہ سید سوہنے دا کل منبراں دی بن جان گیا

جدوں وقت ازمائش دا آجائے سر دے کے یار منالئے
اس گل دا جایا زہرا دا کربل وچہ کر اعلان گیا

جدوں ویکھیا دالد کلاّ اے اصغر نوں گوارہ نہ ہویا
شبیر توں پہلا ہتھاں وچہ معصوم سی ہو قربان گیا

اسلام دے ویری مٹ گئے پر سید اج وی زندہ اے
اوہ لال مدینے والے دا سر دے کے جت میدان گیا

ایہہ جو آباد مسیتاں نیں دن رایتں ملدیاں بانگاں نیں
ہے صدقہ ناصرؔ اوسے دا جیہڑی سید دے کے اذان گیا

ذرا خیمیاں دے اندر مصطفیٰ دی آل نوں ویکھو

اے یزید دے کفر والحاد نوں چھپاون والیو! تے یزید دی صفائی دی گواہی دیون والیو تے بغض حسین رضی اللہ عنہ وچہ یزید دے دامن نوں اپنے باطل عقیدے دے پیش نظر ہر قسم دی آلائشاں توں پاک وصاف ویکھن والیو!

ذرا کوفے دے بازاراں وچہ حضرت مسلم بن عقیل رضی اللہ عنہ تے اوہناں دے دو یتیم بچیاں دی لاشاں نوں تڑپدیاں ہویاں ویکھو!

کربلا دے تپدے ہوئے ریگستان وچہ حضرت سیدہ زینب رضی اللہ عنہا دے جگر پارے عون ومحمد رضی اللہ عنہما دے سراں نوں تن توں جدا ہوندیاں وی ویکھو

تے پھر ظلم دی تلوار نال حضرت عباس رضی اللہ عنہ دے بازوئے شہزور قلم ہوندے ہوئے ویکھو

تے پھر ستم دی تلوار نال شہزادہ قاسم رضی اللہ عنہ دا گلہ پاک وی کٹدا ہویا وی ویکھو! تے پھر جفا دی تیغ نال شبیہ مصطفیٰ صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم دی لاش تے یزید دے ظالم گھوڑے دوڑدے ہوئے ویکھو۔

تے شمر لعین دا خنجر بوسہ گاہ رسول صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم تے چلداوی ویکھو! تے پھر ثانی زہرا رضی اللہ عنہا دے مقدس خیمیاں نوں جلدا ہویا وی ویکھو

ذرا خیموں کے اندر مصطفیٰ کی آل کو دیکھو
جگر والو ذرا اس مرتضیٰ کے لال کو دیکھو
مقید ہے نبی کے سارے گھر کی آبرو اس میں

تڑپتا ہے زمیں پر شیر یزداں کا لہو اس میں
دیکھو سامنے میزان کے اندر خیمہ نوری
جسے گھیرے پڑی ہے یاس وحسرت اور مجبوری
بلا کی دھوپ کا غلبہ ہے ریگستان کے اندر
لگے ہیں آج خیمے بے شجر میدان کے اندر
چرندے ہانپ اُٹھے ہیں کچھ ایسی تیز گرمی سے
پرندے کانپ اُٹھے ہیں قیامت خیز گرمی ہے
کھڑا ہے وسط خیمہ میں شجاعت کی چٹان بن کر
نصب ہے پائے عظمت دین قیم کا نشان بن کر
پڑا ہے سامنے بے سدھ فقط چھ ماہ کا بچہ
یہ بچہ ہے اسی انسانِ حق آگاہ کا بچہ
لیے بیٹھی ہے اسی کو عفت الاسلام پہلو میں
کہ دل آرام کر لے دو گھڑی آرام پہلو میں
مگر کمسن بلک اٹھا ہے دیکھو پیاس کے مارے
اِدھر ممتا تڑپ اُٹھی وفور یاس کے مارے
مگر دیکھو علی کا لال اس میدان پہ بھاری ہے
لب تسلیم سے اب تک وفا کا ورد جاری ہے
چھپی ہے آج تک غافل حیاء حق وصداقت کی
ارے او! کم نظر وہ دیکھ مشعل دین فطرت کی

اور پھر

عابد بیمار دے پیراں دیاں بیڑیاں دی جھنکار وی سنو!۔۔۔باپ دی جدائی وچہ رووَن والی سکینہ دی فریاد وی سنو! تے اپنے بھائی دی مقدس لاش نوں جھولی وچہ لے کے سیدہ زینب رضی اللہ عنہا دی آہ وفغاں نوں وی سنو۔۔۔ تے پھر۔۔۔یزید دی صفائی دے گواہ بنو!۔۔۔پھر۔۔۔اس زانی تے شرابی نوں امیر المؤمنین آکھو۔۔۔اور پھر۔۔۔۔اس دے کفر والحاد نوں چھپا کے اس دے مسلمان ہوون دا اعلان کر دو!

کون یزید۔۔۔اسلام دی مقدس پیشانی تے اک بدنما داغ۔۔۔دین دی پاک چادر تے اک سیاہ دھبہ۔۔۔تے مذہب دے نورانی متھے تے اک کلینک دا ٹیکہ۔

کون یزید: جہنے خلافت اسلامیہ دی بجائے شخصی حکومت دی بنیاد رکھی۔ جہنے امانت الٰہیہ وچ خیانت کیتی تے جہنے اپنے باپ دی وصیت نوں بھلا کے خلفائے راشدین دے ہر نقش حق پرستی نوں مٹا دتا۔ یزید نوں حضرت امام حسین رضی اللہ عنہ دے مقابلے وچہ کھڑا کرنا ہی دین دی توہین ہے تے اسلام نال جنگ ہے۔ اس واسطے کہ: یزید پیکر گمراہی تے ضلالت۔۔۔تے حسین مجسمۂ حق وہدایت یزید دنیا دا بد مست۔۔۔تے۔۔۔حسین دین وچہ سرمست۔۔۔یزید مجسمہ کفر وطغیان۔۔۔تے۔۔۔حسین پیکر دین وایمان۔۔۔یزید فسق وفجور وچہ مبتلا۔۔۔تے۔۔۔حسین سراپا تسلیم ورضا۔۔۔یزید ظلم دی جیتی جاگدی تصویر۔۔۔تے۔۔۔حسین اخلاق محمدی دی زندہ تفسیر۔۔۔یزید اسلام وچہ اک نفس شریر۔۔۔تے۔۔۔حسین وارث چادر تطہیر۔۔۔تو پھر۔۔۔ع

چہ نسبت خاک را بعالم پاک

یزید۔۔۔ برسراقتدار آندیاں ہی اسلام دی روح جمہوریت نوں پامال کر کے اک شخصی حکومت دی بنیاد رکھ کے خلافت اسلامیہ دے تمام سنہری اصولاں نوں توڑن والا۔

سنت رسول صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم نوں تبدیل کر کے۔ دین وچہ رخنہ پیدا کرن والا

قرآن پاک دے آئین قانون نوں ٹھکرا کے۔ احکام خداوندی توں منہ پھیرن والا

اسلامی قانون نوں پامال کر کے۔ آمریت وملوکیت دا خوفناک جال بچھاون والا

عیاشی وفحاشی فسق وفجور تے شراب وزنا جیسے کبیرہ گناہاں وچہ اس حد تک بھٹکن والا کہ سوتیلی ماواں بہناں تے بیٹیاں نال ہمبستری کرن والا۔

شراب نوں عام کر کے گاون والیاں عورتاں توں گانے سنن والا۔

مدینہ منورہ تے حملہ کر کے مسجد نبوی تے منبر رسول صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم دی بے حرمتی کرن والا

مدینہ پاک دی عصمت مآب خواتین دا گوہر عصمت لٹن والا۔

مکہ مکرمہ دا محاصرہ کر کے خانہ کعبہ تے پتھر برساون، تیراں دی بارش کرن، تے غلاف کعبہ نوں جلاون والا۔ پھر۔۔۔ کربلا دے تپدے ہوئے ریگستان وچہ آل رسول صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم تے پانی بند کر کے اپنی ظلم دی تلوار نال خاندان نبوت دے معصوم بچیاں نوں ذبح کرن والا

شہزادہ کونین امام عالیمقام دا سر مبارک نیزے تے چڑھان والا

ثانی زہرا رضی اللہ عنہا دے خیمے جلاون والا تے۔۔

پاک بیبیاں نوں قیدی بنا کے اونٹاں دی ننگی پشتاں تے کوفے دے بازاراں تے شام دے گلی محلے تے کوچیاں وچہ پھران والا۔

کون یزید؟۔۔۔اسلام دی مقدس پیشانی تے اک بدنما داغ۔۔۔دین دی پاک تے سفید چادر تے اک دھبہ۔۔۔تے مذہب دے نورانی متھے تے اک کلنک دا ٹیکہ۔

کون یزید؟۔۔۔ فاسق تے فاجر۔۔۔ زانی تے شرابی تے عیاش تے بدمعاش۔۔۔ جہنے خلافت اسلامیہ نوں برباد کر کے شخصی حکومت دی بنیاد رکھی۔۔۔ جہنے امانت الٰہیہ وچہ خیانت کر کے شریعت مصطفیٰ صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم دی حداں نوں توڑیا۔۔۔ تے جہنے اپنے باپ (پیو) حضرت امیر معاویہ رضی اللہ عنہ دی وصیت نوں ٹھکرا کے خلفاء راشدین دی حق پرستی تے ہر نقش نوں مٹا کے عیاشی تے فحاشی نوں اپنی زندگی دا مقصد بنالیا۔!

کون یزید؟۔۔۔اک ظالم تے جابر انسان جو اپنی آمرانہ بادشاہت تے شخصی حکومت نوں قائم رکھن دی خاطر خلافت اسلامیہ تیا پانچا کرن والا۔

امانت الٰہیہ نوں نیست و نابود کرن والا۔ خاندانِ نبوت تے پانی بند کر کے معصوم علی اصغر دے گلے تے تیر چلاون والا۔

شہزادہ علی اکبر رضی اللہ عنہ دی لاش تے گھوڑے دوڑا کے بے حرمتی کرن والا۔

سیدہ زینب رضی اللہ عنہا دے جگر گوشے عون و محمد نوں تپدی ہوئی ریت تے خاک وخون وچہ تڑپان والا۔

کون یزید؟ کثافت تے جہالت دا اوہ پیکر ظلم دا بانی۔ شقی ازلی! کینہ تندخُو غول بیابانی سمیٹ کے ساری دنیا دی نحوست اس وچہ آئی سی کہ شیطان لعین نے خود یزیدی شکل پائی سی

اوہ بدکردار، بداعمال، ناہنجار، دیوانہ نشاط و عیش دا پتلا، غم عقبیٰ توں بیگانہ

جتھے ہر وقت نسوانی حیا نیلام ہوندی سی جتھے ہر اک برائی بے محابا عام ہوندی سی
جتھے پھوپھی دی حرمت سی نہ خالہ دی قدر دانی سوتیلی ماواں تک وی جا پڑا
دست ہوس رانی، اوہ ظالم اتنا شرابی سی اکثر ایہہ پڑھدا رہندا سی

فان حرمت یوما علی دین احمد

فخذھا علی دین مسیح ابن مریم

(الصواعق المحرقه ص ۱۳۴، المحدث بن حجر الهیثمی المکی المالکی)

اگر دین احمد وچہ شراب حرام ہے تو عیسائی بن کے پی جا۔

ایہہ جے۔ اہناں خارجی نجدی، مولویاں دا لاڈلا خلیفہ، جنھوں عیسائی بننا تو منظور اے لیکن شراب چھڈنی بالکل منظور نہیں۔

(تارخ الخلفاء ص ۱۴۶، حضرت نوفل رضی اللہ عنہ فرماندے نے کہ میں اک دن حضرت عمر بن عبدالعزیز رحمۃ اللہ علیہ دے کول بیٹھا ساں اک شخص نے یزید دا ذکر کر دیا ہویاں یزیدیاں نوں امیر المؤمنین کہہ دتا۔ تو حضرت عمر بن عبدالعزیز رحمۃ اللہ علیہ نے سخت ناراض ہو کے اس شخص نوں فرمایا:

تقول امیر المؤمنین اُوئے بدنصیبا تو یزید نوں امیر المؤمنین کہنا ایں۔

اس شخص نے اکھیا۔۔۔ہاں وَاَمَرَ بِهٖ عِشْرِيْنَ سَوْطًا

آپ نے جلاد نوں بلایا تے فرمایا اس بد بخت نوں ویہہ (۲۰) کوڑے مار۔ کیونکہ ایہہ یزید پلید نوں امیر المؤمنین کہندا اے۔ اس دے اس جرم تے اس نوں کوڑے لگائے جان پھر جلاد نے اس نوں ویہہ (۲۰) کوڑے لگائے۔

(تاریخ الخلفاء ص ۲۰۹، صواعق محرقہ ص ۱۳۱ے، آل رسول دوئم ص: ۲۳۲، تہذیب التہذیب جلد ۱۱، صفحہ: ۳۲۱)

کاش اج اسلامی جمہوریہ پاکستان وچہ وی کوئی عمر بن عبدالعزیز یا اس دا غلام ہوندا تے پھر اس دے ہتھ وچہ کوڑا ہوندا تے انہاں نجدیاں خارجیاں دے جسم ہوندے چلو پاکستان وچہ عمر بن عبدالعزیز نہ سہی مگر ایہہ حکومت اسلامی جمہوریہ تو ہے۔ اک دینی ریاست تو ہے۔ اک مذہبی مملکت تو ہے تے اس دے حکمران مسلمان تو ہین۔

سیدالمرسلین صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم دے اُمتی تو ہین محبانِ اہلبیت تو ہین تو پھر سمجھ نئیں آندی کہ ایہہ سب کجھ ہوندیاں ہویاں وی پاکستان دی اک اسلامی ریاست وچہ حضرت امام حسین رضی اللہ عنہ دے مقابلے وچہ یزید پلید نوں امیر المؤمنین تے خلیفہ برحق لکھن تے کہن والیاں نوں سزا کیوں نہیں دتی جاندی۔ کتنے افسوس دی گل اے۔ جنتی جواناں دے سردار نوں فسادی باغی (نعوذ باللہ) کہیا جا رہیا اے تے شرابی، زانی، بے نمازی بدکردار آل نبی دے دشمن نوں بخشیا ہویا تے جنتی کہیا جا رہیا ہے۔ پھر اسیں کیوں نہ کہیے کہ

جیہڑا امام حسین تو سڑدا اے اوہنوں بے ایمان نہ آکھاں تے کی آکھاں
لکھے باغی میرے مرشد نوں اوہنوں شیطان نہ آکھاں تے کی آکھاں
رکھے بغض حسین دے نال جیہڑا اوہنوں حیوان نہ آکھاں تے کی آکھاں
ممتاز حسین نوں عاشقاں صادقاں دا سردار نہ آکھاں تے کی آکھاں

حضرات محترم۔ ایہہ حقیقت پوری طرح واضح ہے کہ میدان کربلا وچہ اہلبیت اطہار تے خاندان نبوت دے شہزادیاں تے جو ظلم وستم ہویا اور اوہ سارا یزید دے حکم نال ہویا

یاد کھو! یزید نوں جنتی کہن والے قیامت دے دن یزید دے نال ہون گے حضرت امام حسین رضی اللہ عنہ نوں حق تے کہن والے تے اوہناں دے حق وچہ نعرے لگان والے قیامت دے دن آقا حسین رضی اللہ عنہ دے نال ہون گے۔

یزیدی ظالماں نے ۱۰ محرم ۶۰ ھ جمعہ دے دن کربلا وچہ انتہائی بے دردی نال خون بہایا لیکن مسلمانوں کربلا دی زمیں دا ذرہ ذرہ قیامت تک ایہہ پکاردا تے اعلان کردا رہے گا کہ

نہ یزید کا وہ ستم رہا نہ زیاد کی وہ جفا رہی
رہا تو نام حسین کا جسے زندہ رکھتی ہے کربلا

جو اہلبیت کا دشمن شدید ہوتا ہے　　کسی بھی دور میں ہو یزید ہوتا ہے
وہ جس کے دل میں حب علی نہیں　　وہ مر کے سیدھا جہنم رسید ہوتا ہے

یزیدی ہمیشہ دے واسطے ختم ہو گئے تے راہ حق وچہ جان دین والیاں واسطے ایہہ علان انعام کافی ہے

وَلَا تَحْسَبَنَّ الَّذِيْنَ قُتِلُوْا فِيْ سَبِيْلِ اللهِ اَمْوَاتًا بَلْ اَحْيَآءٌ عِنْدَ رَبِّهِمْ يُرْزَقُوْنَ

(اوہ لوگ جو اللہ دی راہ وچہ قتل کیتے گئے اوہناں نوں مردہ گمان بھی نہ کرو اوہ زندہ ہین اوہناں نوں اپنے رب دے کولوں رزق ملدا ہے

وما علینا الا البلاغ المبین

گدائے اہلبیت و صحابہ
محمد جعفر قادری

سلام بحضور سید الشہداء امام حسین رضی اللہ تعالیٰ عنہ

جن کو دھوکے سے کوفے بلایا گیا جن کو بٹھیے بٹھائے ستایا گیا
جن کی گردن پہ خنجر چلایا گیا جن کے بچوں کو پیاسے رُلایا گیا
اس محمدؐ کے اختر پہ لاکھوں سلام

جس نے حق کربلا میں ادا کر دیا گھر کا گھر سب سپرد خدا کر دیا
کر لیا نوش جس نے شہادت کا جام اس حسین ابن حیدر پہ لاکھوں سلام
کون شبیر وہ جس کا نانا نبیؐ جس کی ماں فاطمہ جس کا بابا علی
خاک پر پائے گھوڑوں سے کچلا ہوا نور عین پیغمبر پہ لاکھوں سلام
کس کا سر بے چلے تن سے کر کے جُدا جسم اطہر تڑپتا ہوا رہ گیا
لب پہ شبیر کے نیزہ شام پر مالک نہر کوثر پہ لاکھوں سلام
جس کو دھوکے سے کوفے بلایا گیا جس کے بھائی کو زہر پلایا گیا
جس کا جنت سے جوڑا منگایا گیا خاصہ رب قدیر پہ لاکھوں سلام
جس کا جھولا فرشتے جھلاتے رہے لوریاں دے کے نوری سلاتے رہے
جس کو کندھوں پہ آقا بٹھاتے رہے جس پہ سفاک خنجر چلاتے رہے
اس شہیدوں کے افسر پہ لاکھوں سلام

جو جوانان جنت کا سالار ہے جس کا نانا دو عالم کا سردار ہے
جو سراپائے محبوب غفار ہے جس کا سر دشت میں زیر تلوار ہے
اس صداقت کے پیکر پہ لاکھوں سلام

گدائے اہلبیت محمد جعفر قادری محمود شہید روڈ شاہدرہ لاہور

اہلبیت نبوّت پہ لاکھوں سلام

مصطفےٰ جانِ رحمت پہ لاکھوں سلام — شمعِ بزمِ ہدایت پہ لاکھوں سلام

جس سہانی گھڑی چمکا طیبہ کا چاند — اس دل افروز ساعت پہ لاکھوں سلام

جن کے ماتھے شفاعت کا سہرا رہا — اس جبینِ سعادت پہ لاکھوں سلام

جس سے تاریک دل جگمگانے لگے — اس چمک والی رنگت پہ لاکھوں سلام

ان کے مولیٰ کے ان پر کروڑوں درود — ان کے اصحاب و عترت پہ لاکھوں سلام

پارہائے صحف غنچہ ہائے قدس — اہل بیت نبوت پہ لاکھوں سلام

سیدہ زاہرہ طیبہ طاہرہ — جانِ احمد کی راحت پہ لاکھوں سلام

وہ حسن مجتبیٰ سید الاسخیا — راکبِ دوش عزت پہ لاکھوں سلام

اوجِ مہرِ ہدیٰ موجِ بحرِ ندیٰ — روحِ روحِ سخاوت پہ لاکھوں سلام

شہد خوارِ لعابِ زبانِ نبی — چاشنی گیرِ عصمت پہ لاکھوں سلام

اس شہیدِ بلا شاہِ گلگوں قبا — بیکسِ دشتِ غربت پہ لاکھوں سلام

دُرِّ دُرجِ نجف مہرِ برجِ شرف — رنگِ روئی شہادت پہ لاکھوں سلام

اہل اسلام کی مادرانِ شفیق — بانوانِ طہارت پہ لاکھوں سلام

جن کے دشمنوں پہ لعنت ہے اللہ کی — اُن سب اہل محبت پہ لاکھوں سلام

بے عذاب و عتاب و حساب و کتاب — تا ابد اہل سنت پہ لاکھوں سلام

تیرے ان دوستوں کے طفیل اے خدا — بندۂ ننگِ خلقت پہ لاکھوں سلام

میرے استاد ماں باپ بھائی بہن — اہل ولد و عشیرت پہ لاکھوں سلام

فہرست

بسم اللہ الرحمٰن الرحیم

الصلوٰۃ والسلام علیک یارسول اللہ
وعلیٰ آلک واصحابک یا حبیب اللہ

مناقب اہلبیت میں پُر کیف سرور آور اور غم حسین رضی اللہ عنہ
میں آنسو بہانے والے دردناک اور محبت بھری
منقبتیں اور دوہڑوں کا مجموعہ

شانِ اہلبیت
اور
میدانِ کربلا

مرتبہ

مولانا الحاج محمد جعفر ضیاء القادری
محمود شہید روڈ گلی نمبر ۵ خادم کالونی شاہدرہ
لاہور کوڈ نمبر ۵۴۹۵۰

بہترین نعتوں اور عظمتِ صحابہ کرام میں پُرکیف
سُرور آور اور محبّت بھرے مناقب اور دوہڑوں کا مجموعہ

شانِ صحابہ رضی اللہ عنہم

مرتب

مولانا الحاج محمد جعفر ضیا القادری

مکتبہ غوثیہ رضویہ محمود شہید روڈ دوکان ۲
جی ٹی روڈ شاہدرہ اسٹیشن لاہور کوڈ ۵۴۹۵۰

مولانا الحاج محمد جعفر ضیائی القادری شاہدرہ لاہور
کی مرتب وتصانیف کتب

نام کتاب	قیمت	نام کتاب	قیمت
سنی علماء کی تقریریں اُردو (حصہ اول)		سنی علماء دیاں پنجابی تقریراں (حصہ اول)	
سنی علماء کی تقریریں اُردو (حصہ دوم)		سنی علماء دیاں پنجابی تقریراں (حصہ دوسرا)	
سنی علماء کی تقریریں اُردو (حصہ سوم)		سنی علماء دیاں پنجابی تقریراں (حصہ تیسرا)	
سنی علماء کی تقریریں اُردو (حصہ چہارم)		فضائل درود وسلام	
سنی علماء کی تقریریں اُردو (حصہ پنجم)		درود وسلام اور انگوٹھے چومنا	
انوار شب برأت		درود وسلام اور اذان	
قائد اہل سنت کی نورانی تقریریں		درود وسلام اور نماز کے بعد ذکر	
انوار لیلۃ القدر		الصلوٰۃ والسلام علیک یارسول اللہ	
درود تاج، نادعلی، درود قبرستان		حاضر وناظر، سماعت مصطفیٰ	
ختم شریف، ایصال ثواب کا طریقہ		قیام وسلام کا ثبوت	
قصیدہ بردہ شریف مع ختم شریف		خطبات قادریہ جمعہ عیدین نکاح کے مکمل خطبات	
		دعا عید الفطر مع خطبہ عید	

ملنے کا پتہ:۔ مکتبہ غوثیہ رضویہ محمود شہید لاجپت روڈ شاہدرہ لاہور

فون نمبر:۔ 0333-4791219

بہترین اردو اور پنجابی نعتوں کے گلدستے

نام کتاب	قیمت	نام کتاب	قیمت
کرم یا رسول اللہ (صلی اللہ علیہ وسلم)		درود وسلام مصطفیٰ جانِ رحمت پہ لاکھوں سلام	
کرم یا محمد (صلی اللہ علیہ وسلم)		شانِ غوث اعظم (حصہ اول)	
یا حبیب (صلی اللہ علیہ وسلم)		شانِ غوث اعظم (حصہ دوم)	
یادِ محبوب (صلی اللہ علیہ وسلم)		شانِ والدین	
یادِ مدینہ		کتاب عشق	
جشن میلاد اردو		شانِ اہل بیت	
جشن آمد رسول (صلی اللہ علیہ وسلم)		شانِ صحابہ	
محفل میلاد نمبر 1		شانِ اولیاء	
گلشنِ طیبہ نمبر 2		شانِ داتا گنج بخش	
فیضان مدینہ		جشن معراج	
یادِ مصطفیٰ (صلی اللہ علیہ وسلم)		بہار طیبہ	
انوار کی بارش بمعہ شان ماہ رمضان المبارک		فیضان اولیاء	
دنیا کا مسافر		علامہ عطاء المصطفیٰ جمیل کی تقریریں	
اسلامی قاعدہ		داستان اہل بیت اور شاہسوار کربلا	

ایہہ دنیا دن چار دیہاڑے کسے ہمیش نہ رہنا

کجھ سمجھ خیال او تابش ایہہ نیکاں دا کہنا

موت کی یاد اور توبہ کے متعلق ایمان افروز درد بھرا وعظ اور رُلانے والے دردناک اشعار کا مجموعہ

دُنیا کا مُسافر

واعظین مقررین نعت خواں اور نقابت کرنے والوں

کیلئے ایمان افروز مجموعہ

مرتّب

مولانا الحاج محمد جعفر ضیاء القادری

آ کے گھر وچ مومناں دے رنگ لایا عید نے
گھر گھر اندر ہون خوشیاں رتبہ پایا عید نے

وعظ

عید الفطر

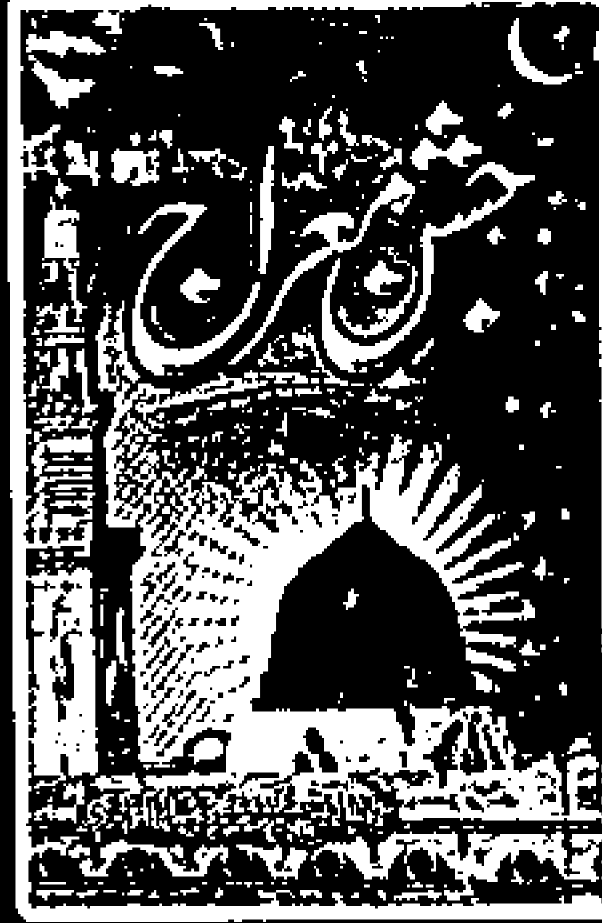
مع خطبہ عید

مرتّب

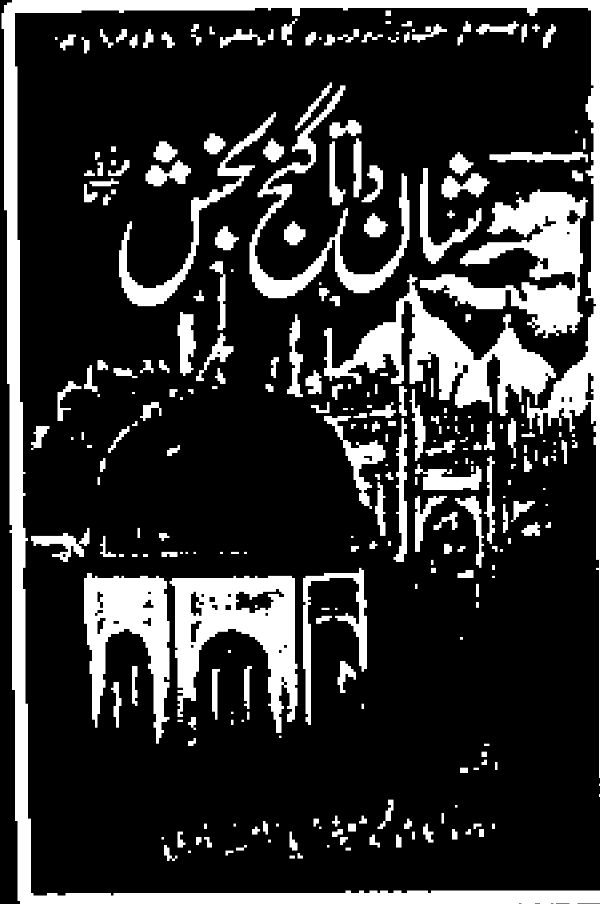
مولانا الحاج محمد جعفر ضیاء القادری
محمود شہید لاجپت روڈ گلی نمبر ۵ خادم کالونی شاہدرہ لاہور

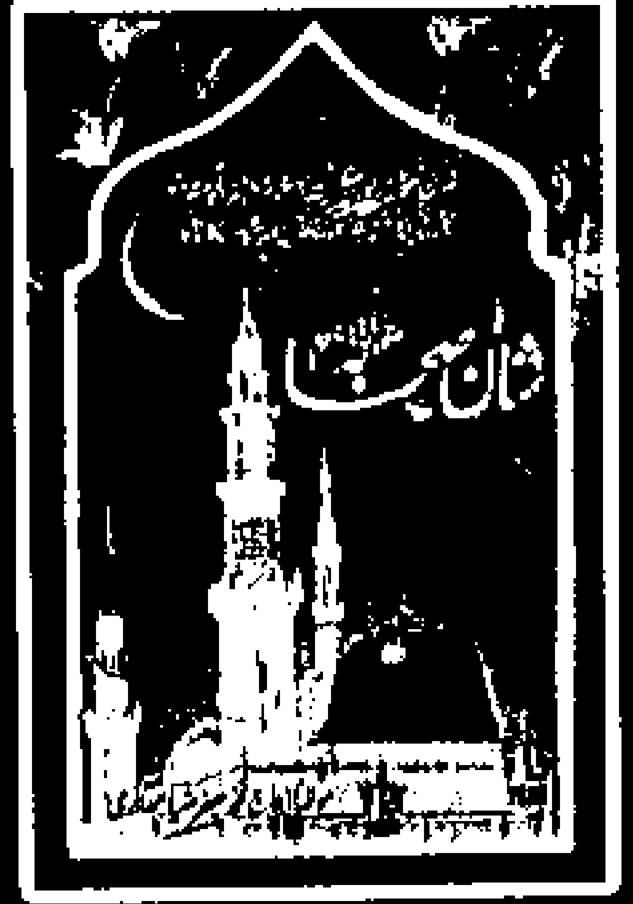
مولانا الحاج محمد جعفر ضیاء القادری کی دیگر شہرہ آفاق کتب

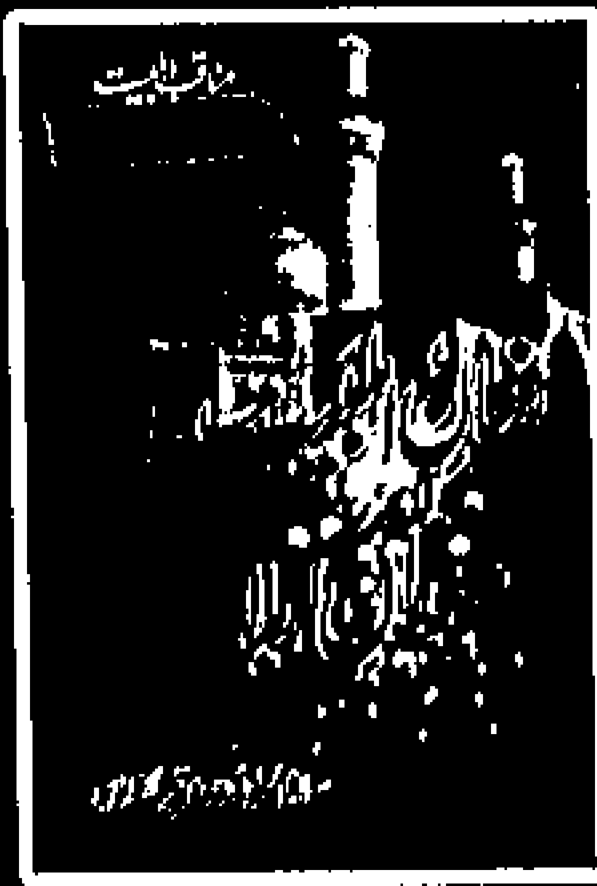

مکتبہ غوثیہ رضویہ شاہدرہ لاہور نزد شہید اہلسنت روڈ شاہدرہ لاہور 0333-4791219